COLECȚIA

Jubiri de poveste

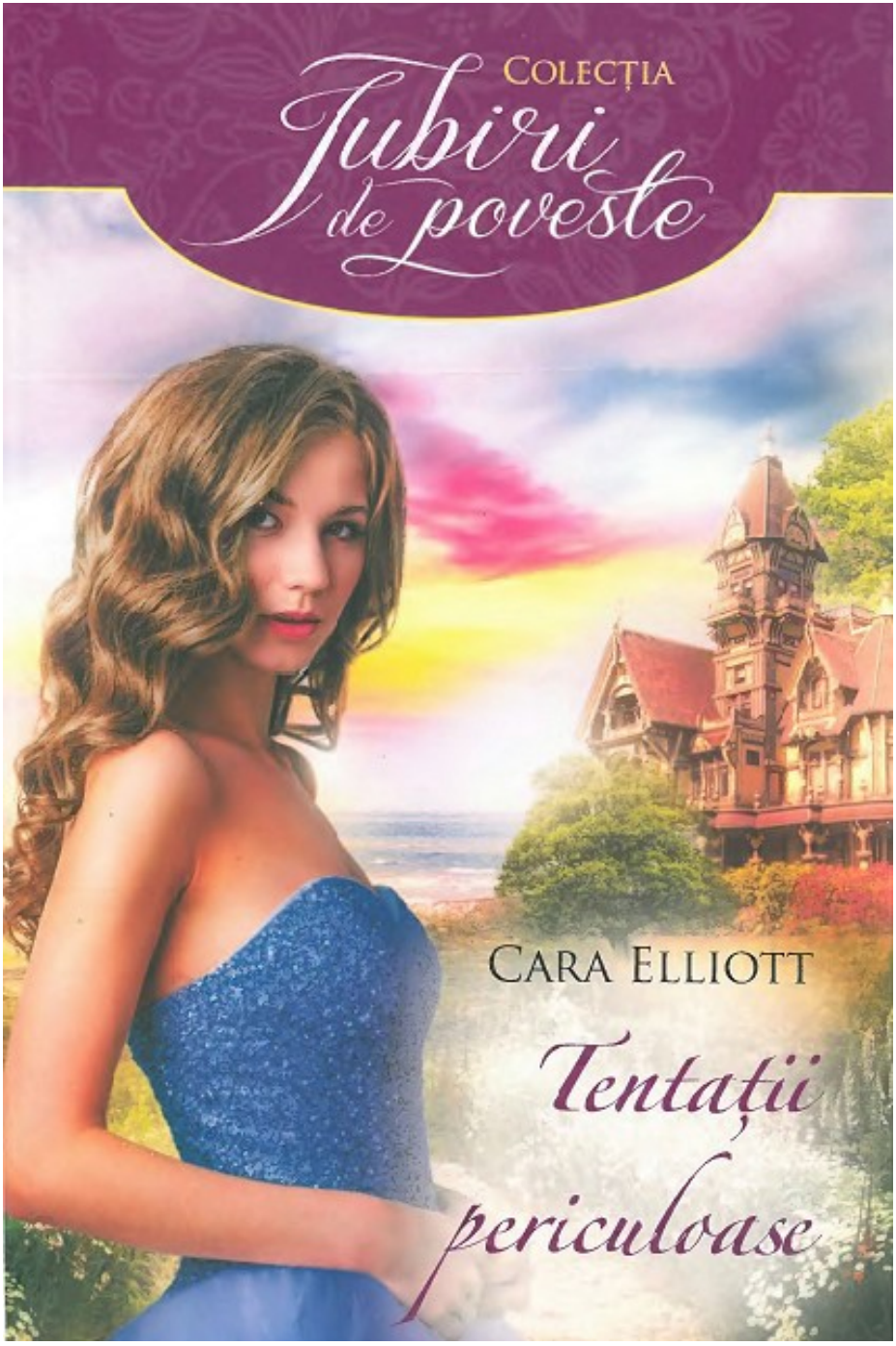

CARA ELLIOTT

Tentații periculoase

Cara Elliott
Tentaţii periculoase

***Too dangerous to desire* by Cara Elliott**

Traducere din limba engleză Elena Arhire/Graal Soft

Pentru fratele meu, Cam

În ciuda tuturor nebuniilor şi buclucurilor în care ne-ai băgat în copilărie, te iubesc din tot sufletul.

Prolog

Vocea îi trezi o mulţime de amintiri… *niciuna frumoasă*.

Suavă şi senzuală ca soarele de vară, vocea îi gâdilă urechile, o şoaptă chinuitoare care îi învălui mintea într-un vârtej seducător de căldură plăcută şi dulceaţă aurie.

Un alt cuvânt pluti prin uşa întredeschisă şi, într-o clipită, senzaţiile deveniră ca un şarpe care îşi desena alunecarea sinuoasă pe carnea dezgolită doar ca să îşi înfigă, mai apoi, colţii scânteietori ca diamantele.

O, *da*, *cunoştea bine vocea aceea* şi *era venin pentru liniştea lui sufletească.*

Şi totuşi, Cameron Daggett nu putu să nu se apropie mai mult de intrarea învăluită în umbră şi să aplece o ureche ca să asculte.

Abia intrase cu câteva clipe înainte în clădire, şi cum era unul dintre puţinii care aveau voie să folosească intrarea personală a proprietarului, nimeni nu era încă la curent cu sosirea lui. Aruncă o privire prin crăpătură şi abia dacă putu să identifice cele două siluete aflate în lumina difuză a sfeşnicelor de pe pereţii holului. Flăcările erau intenţionat mai slabe – clienţii obişnuiţi ai stabilimentului preferau să vină şi să plece în deplină discreţie. Totuşi, după cum o indicaseră şi şoaptele, pâlpâirile aurii ale luminii arătau că persoanele oprite într-o discuţie concentrată erau femei. Una dintre ele era faimoasa Sara Hawkins, cea care deţinea Vizuina Lupului. Iar cealaltă era…

— Este *extrem* de nepotrivit, domnişoară Lawrance, spuse Sara într-o şoaptă slabă şi încordată. De regulă, nu le permit soţiilor, surorilor sau altor femei să îi deranjeze pe domnii care sunt clienţi ai acestui loc. Nu e bine pentru afaceri, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ei se aşteaptă la discreţie şi intimitate.

— Înţeleg, răspunse Vocea din Trecut.

Nu, nu se înşelase. Cameron încercă să respire, dar plămânii parcă i se umplură cu plumb. *Era* Sophie.

— Chiar înţeleg, continuă domnişoara Sophie Lawrance. Iar dacă n-ar fi fost o chestiune de maximă urgenţă, nici n-aş fi visat să formulez o asemenea rugăminte. Dar adevărul este că… sunt chiar disperată.

Disperată? Ştia că nu trebuia să-i pese, şi totuşi Cameron încremeni pe loc, încercând să audă mai mult.

— Da, observ, spuse Sara şi oftă şovăitor. O clipă de tăcere rămase suspendată în întuneric. Şi de aceea, am să fac o rară excepţie. Aşteptaţi aici. Arătă spre un salon micuţ. Mă duc să-l caut pe domn. Dar vă rog să fiţi rapidă – şi pentru numele lui Dumnezeu, să păstraţi şi liniştea. Fără lacrimi, fără ţipete, fără scrâşnit din dinţi sau am să fiu nevoită să îi cer portarului să vă dea afară.

— Nu voi face o scenă, promise Sophie, şoapta ei serioasă se înfăşură şi se strânse în inima lui Cameron, care bătea să îi sară din piept.

— Iar, de îndată ce aţi terminat, trebuie să plecaţi cât se poate de repede, adăugă Sara. Nu e nimic personal, domnişoară, dar cu cât plecaţi mai repede de aici, cu atât mai bine.

Vocea interioară a propriului lui Instinct de Autoapărare urlă aceeaşi avertizare. „Întoarce-te şi dă bir cu fugiţii. Şi nu te uita înapoi”.

La urma urmei, reuşise cu mult timp în urmă să stăpânească arta de a fi mereu cu un pas înainte propriilor demoni – ca să nu mai vorbim de ameninţările mai banale, precum executorii judecătoreşti şi copoii de pe Bow Street.

Şi totuşi…

Şi totuşi, în clipa aceea lui Cameron i se păru imposibil să asculte de glasul raţiunii. În loc să se retragă, se strecură printr-unul din pasajele secrete pe care le folosea personalul bordelului şi aşteptă ca Sara să se întoarcă alături de domnul căutat de Sophie.

Voci şoptite. O *uşă se deschise şi se închise. Sunetul scos de tocurile Sarei când reveni în biroul ei.*

Mişcându-se tăcut asemenea unei pantere, Cameron ieşi din ascunzătoarea lui şi se apropie de salon.

Ce motiv, se întrebă el, o adusese pe evlavioasa Sophie într-unul din cele mai notorii bârloguri ale păcatului? Adăpostită în inima mahalalelor periculoase din Southwark, Vizuina Lupului era o casă de pariuri şi un bordel în care îşi făceau veacul depravaţii şi derbedeii care jucau şi pierdeau în faţa regulilor societăţii.

Şi de ce trebuia, după atâţia ani, să îi pese?

„Pentru că sunt un smintit uitat de Dumnezeu”, se gândi Cameron cu un fior de scârbă faţă de sine.

Uşa era bine închisă, cu zăvorul tras. Cameron scoase din cizmă o tijă subţire de oţel şi deschise cu uşurinţă încuietoarea. Atingerea uşoară a degetelor lui înmănuşate convinse uşa lambrisată să se mişte o idee.

Chipul lui Sophie era acoperit bine cu un voal, şi plasa întunecată îi înăbuşea glasul şi aşa şoptit. Cel care o însoţea vorbea la fel de încet, astfel că era aproape imposibil să le audă cuvintele. Totuşi, observă un pacheţel care fu schimbat dintr-o mână în alta.

Domnul scoase un râs uşor, învăluit în aburii coniacului atunci când vârî pacheţelul în buzunar.

Cameron se retrase în ascunzătoarea lui şi se uită cum Sophie plecă în grabă pe coridor, cu pelerina ei indigo fluturând în întuneric până ce fu cu totul înghiţită de umbre. După o clipă, domnul ieşi din salon continuând să chicotească uşor. Se întoarse spre sălile de joc, şi pâlpâirea unei lămpi îi surprinse arcuirea gurii şi paşii uşor legănaţi.

Cameron îl recunoscu pe lordul Dudley, un viconte desfrânat cu un apetit fantastic pentru plăceri nesăbuite.

Dudley şi Sophie? Ce cuplu ciudat, dacă putea să existe aşa ceva. Sophie Lawrance pe care o cunoştea el era orice mai puţin nesăbuită. Era cu capul pe umeri – mult prea cu capul pe umeri ca să dea vreodată frâu liber pornirilor.

„Dar oamenii se schimbă”, se gândi Cameron ironic. Nu trebuia decât să se uite la el – nu mai exista nici cea mai

mică asemănare între personalitatea lui de acum şi tânărul neisprăvit care…

Alungă din minte amintirile dureroase şi o luă pe urmele lui Dudley spre sala de jocuri. Îşi sincroniză perfect paşii cu ai lui şi se lovi uşor de viconte chiar în clipa în care acesta dădu să se aşeze la una din mesele de joc.

— Vii să joci o mână cu noi, Daggett? îl întrebă unul dintre jucători.

— Nu în seara asta, răspunse Cameron. Am o întâlnire cu un vechi prieten.

Bărbatul îi aruncă o privire lascivă.

— Prietenul e o *doamnă?*

— Şi cine e, rogu-te? întrebară în cor amicii bărbatului.

— Onoarea de gentleman îl obligă pe Daggett să păstreze sub tăcere răspunsul la această întrebare, sublinie baronetul pe jumătate afumat care făcea cărţile.

Cameron zâmbi, făcu o plecăciune zeflemitoare şi se îndepărtă agale, cu pachetul Sophiei bine ascuns în buzunar.

„Din fericire pentru mine, n-am spus niciodată aş avea vreo pretenţie la onoare”.

*

Trăgând adânc în piept aerul răcoros al nopţii, Sophie Lawrance încercă din răsputeri să îşi înăbuşe greaţa.

„Uşor, uşor”. Nu putea să şovăie acum – trebuia să ignore mirosurile pestilenţiale şi întâlnirea îngrozitoare.

Şi totuşi, gustul amar al bilei îi reveni în gât şi simţi cum pământul umed de sub picioare începu să se clatine.

„Respiră”. Nu avea – *nu putea* – să cadă pradă fricii. Tâlharii se năpusteau la cel mai mic semn de slăbiciune, şi mahalaua aceea uitată de Dumnezeu era poate cel mai sălbatic loc din întreaga Anglie.

— Permiteţi-mi să vă ajut. O mână o prinse brusc de braţ ca să o susţină şi o batistă albă ca zăpada, parfumată

plăcut cu note citrice şi picante, flutură înaintea chipului ei acoperit de voal.

Primul ei impuls fu să ţipe şi să încerce să fugă. Dar ceva în atingerea lui uşoară şi în vocea liniştită o vrăji.

— Păreţi cam necăjită.

— Eu… eu… Simţi un nod în stomac. Vă mulţumesc, domnule.

Sophie trecu peste mândrie şi apucă batista din mătase de la străinul cufundat în întuneric, apoi o duse la nas. Ciudat, parfumul părea să liniştească zvâcnirea agitată dinăuntrul ei. Inspiră adânc de mai multe ori, savurând aroma cu nuanţe bogate.

— E mai bine? o întrebă.

— Mult mai bine. Acum că mintea îi era limpede, Sophie era dornică să scape de întuneric, de aleea acoperită de mâzgă şi de coşmarul oribil al acelei serii. O indispoziţie de moment, doar atât. Se eliberă din prinsoarea lui şi îi întinse batista. A trecut.

Străinul nu se obosi să o ia înapoi.

— Mai bine o păstraţi dacă vreţi să umblaţi prin cartierul ăsta.

Aleea era întunecată, luminată numai de licăririle intermitente ale stelelor care străpungeau norii, aşa că Sophie nu reuşea să-şi facă decât o impresie vagă despre persoana lui. Înalt. Cu umeri laţi. Mâini puternice, surprinzător de delicate şi calde.

Dar vocea lui era cinică şi rece.

— Totuşi, v-aş recomanda să optaţi pentru mijloace de protecţie mai eficiente dacă aveţi de gând să intraţi în locuri precum Vizuina Lupului. Să zicem, un pistol sau un pumnal. Virtutea unei doamne n-are să dureze mult fără o astfel de armă. O pauză, apoi vocea căpătă o notă şi mai sarcastică: Dar poate intenţiile nu vă sunt prea virtuoase.

— Eu… vă asigur, domnule, spuse apăsat Sophie. Nu obişnuiesc să vin în… locuri depravate precum acesta.

— Oh? Vocea îi era umbrită de scepticism. Atunci ce anume vă aduce aici astă-seară, dacă nu dorinţa de

pericol?

— Acest lucru nu vă priveşte, domnule.

Ridică bărbia şi îi aruncă o privire, încercând să surprindă vreo trăsătură prin care să îl recunoască. „Te cunosc?” Era absurd, desigur, dar ceva la el părea nespus de familiar…

Însă străinul avea pălăria trasă peste ochi, iar borul lat îi umbrea chipul. În vârtejul de umbre întunecate, Sophie nu reuşi să surprindă decât liniile vagi ale unui nas drept, o gură senzuală. Nu putea să vadă dar decât părul negru ca pana corbului şi licărirea îndrăzneaţă a unui cercel de aur.

Pericol. Ultimul lui cuvânt păru o provocare voit şicanatoare şi sarcastica. Sophie trase aer în piept, conştientă deodată că fiori stranii îi cuprinseseră corpul, de parcă vârfuri de pumnal dansau pe fiecare părticică de pe corpul ei.

— În câteva minute, am să fiu departe de pericol. Asta… O altă privire spre cercel… dacă nu am ghinionul să mă întâlnesc cu vreun pirat, spuse ea, şi încercă să îşi ascundă emoţiile printr-un ton la fel de cinic precum al lui.

Un zâmbet arcui colţurile gurii lui, pe jumătate batjocoritor, pe jumătate…

Sophie nu reuşi să identifice pâlpâirea aceea de emoţie. Dispăru într-o clipită, aşa că poate şi-o imaginase.

— Un pirat? repetă el şi o făcu să se simtă absurd. Ca o şcolăriţă care leşina emoţionată după romane cu eroi cutezători care salvau domniţe aflate în primejdie. Apoi vocea lui căpătă o nuanţă mai tăioasă: Ăsta nu e doar un nume romanţios pentru un ucigaş necruţător şi un tâlhar mincinos?

Sophie înghiţi în sec şi simţi un fior rece pe şira spinării.

— Cine sunteţi, domnule? întrebă ea.

— De ce întrebaţi? i-o întoarse el. Credeţi că poate ne cunoaştem? Întrebarea tremură pentru o clipă în aerul rece al nopţii. Prieteni de demult, poate?

— Imposibil, şopti ea. Nu pot să-mi închipui că ne mişcăm prin aceleaşi lumi. Ameţeala păru să revină, cu mai multă înverşunare. Tulburată, adăugă: Şi totuşi… îmi amintiţi de un om pe care l-am cunoscut cu multă vreme în urmă.

— Vorbiţi despre el de parcă ar fi mort. Fără să îi aştepte răspunsul, scoase un râset straniu. Poate că eu sunt fantoma lui.

Sophie se întrebă dacă nu cumva era beat. *Sau nebun*.

Făcu un pas în spate şi se uită la aleea care ducea spre strada pe care o aştepta birja ei.

— Vreţi un nume, doamnă sau domnişoară oricum-v-ar-chema? continuă el. Eu şi cei doi prieteni ai mei suntem numiţi Cerberii. Scoase un lătrat gutural şi sarcastic. Mi se spune Copoiul pentru că mă pricep de minune la mirosit necazurile de la o poştă.

— Sunt surprinsă că acceptaţi aşa un nume îngrozitor, răspunse ea uşor.

— Nu mi-e jenă de cine sunt, spuse el încet. Dar dumneavoastră? Îşi lăsă capul în jos, apoi îl ridică iar, ochii lui nevăzuţi desenând o urmă fierbinte pe trupul ei. Îmbrăcămintea dumneavoastră spune că sunteţi o respectabilă doamnă din provincie. Dar faptul că vă aflaţi aici, vizitând o casă rău famată din mahalalele din Southwark, transmite un cu totul alt mesaj.

Sophie simţi cum obrajii începeau să îi fie cuprinşi de flăcări pe sub vălul care îi acoperea chipul. Faptul că el avea dreptate nu făcea decât să înteţească flăcările şi mai aprig.

— Sunteţi insolent, domnule.

— Nu, nu sunt decât un bun observator. O pauză. Mult mai bun decât aţi crede. Într-adevăr, din câte am văzut, aş spune că jucaţi un joc foarte periculos. Să nu uitaţi că, făcând afaceri cu cei care frecventează Vizuina Lupului, înfruntaţi cei mai necruţători bărbaţi din Londra.

— Inclusiv dumneavoastră? îl provocă Sophie, chiar

dacă inima îi bătea gata să îi sară din piept.

— O, eu mă regăsesc printre cei mai răi.

— Trebuie să plec. Sophie alunecă pe lângă el şi se îndreptă ţintă spre deschizătura îngustă dintre clădirile dărăpănate.

Dar, spre uimirea ei, piratul se mişcă odată cu ea.

— Permiteţi-mi să vă conduc la trăsura dumneavoastră. Nu e prudent să umblaţi singură pe aleile astea.

— Nu trebuie să vă deranjaţi. Tresări uşor când auzi undeva prin apropiere zgârieturi de gheare. Am să îmi încerc norocul.

— Cred că aţi riscat destul în seara asta, rosti el tărăgănat. În plus, sunt dispus să pun pariu că nu v-aţi dori să puneţi piciorul acolo unde sunteţi cât pe ce să călcaţi.

Sophie se opri brusc când fu asaltată de un miros oribil.

— Neplăcut, nu? murmură el.

— Eu…

Deodată, mâinile lui îi cuprinseră talia şi o ridică în braţe de parcă era uşoară ca un fulg. Pe sub faldurile de lână, Sophie era foarte conştientă de încordarea uşoară şi mlădioasă a muşchilor lui.

„O, ce nebunie a pus stăpânire pe mine?”

Mintea i se întunecă şi i se împrăştie. Cum să îşi explice altfel de ce momentul i se părea atât de ciudat de familiar? Atât de chinuitor de mângâietor.

„Nebunie”, îşi repetă în gând. Întâlnirea cu lordul Dudley trebuia să îi amintească îndeajuns că tinereţea şi inocenţa ei apuseseră de mult. Doar un nebun ar fi tânjit să se întoarcă şi să îşi recupereze trecutul.

Sophie strânse pumnii şi încercă să se elibereze.

— Vă rog să mă puneţi jos, domnule!

— Cum doriţi. Botinele ei atinseră uşor noroiul de pe jos. Am trecut de ce a fost mai rău. Suntem aproape de locul în care aşteaptă trăsurile închiriate. Veţi ajunge în curând în partea respectabilă a oraşului.

Alunecând, Sophie se grăbi stângaci spre licărirea slabă a luminii uleioase din faţa lor. Piratul i se alătură cu paşi uşori şi tăcuţi, îşi zări birja oprită în apropiere de colţul pieţei pavate, ocoli calul care pufnea, apoi deschise iute portiera.

— Vă mulţumesc. Chiar dacă nu trebuia să vă deranjaţi... O rafală de vânt se învolbură peste pietre, îi prinse pelerina şi ridică voalul fin chiar în clipa în care se întoarse să îşi ia rămas-bun.

— N-a fost niciun deranj, răspunse piratul. Veni mai aproape ca să o ajute să urce treptele de fier, iar acum feţele lor se aflau foarte aproape una de cealaltă. Doar v-am spus că am un nas care adulmecă necazurile imediat.

Şi o gură pentru păcat.

Pentru că brusc buzele lui puseră stăpânire pe ale ei cu un sărut rapid şi înfocat.

Sărutul se încheie într-o clipită. El se retrase atât de repede încât Sophie rămase convinsă că sclipirea verde a ochilor lui trebuie să fi fost o simplă plăsmuire a imaginaţiei ei înflăcărate.

— Fir-ar să fie, domnule! N... niciun gentleman...

Protestul ei bâlbâit fu liniştit de un râset jos. *Râsul unui pirat, parfumat de notele primejdiilor din iad şi ale mării învolburate de furtună*.

— Ah, dar cine a spus că sunt gentleman?

Capitolul 1

— Doamne, ce noapte!

Sara ridică privirea din registrele ei şi scoase un oftat chinuit.

— Sună mai degrabă ameninţător. Cameron aşteptă o clipă, cu umărul proptit de cadrul întunecat al uşii, apoi îşi încrucişă braţele la piept şi intră în biroul ei. Care-i problema?

Chipul ei se crispă într-o grimasă îndureratã.

— Pentru început, la masa de faraon, Machrie şi Frampton au ajuns să se bată pe teme politice şi am fost nevoită să-l trimit pe Rufus ca să îi dea afară – mare păcat pentru profitul meu din moment ce pierdeau din greu.

— Trebuia pur şi simplu să o trimiţi pe Maggie să îi ia locul lui McTavish pe post de crupier, răspunse el, apoi se duse spre bufet şi îşi turnă o băutură dintr-una din carafele de sticlă. Orice conflict dintre conservatori şi liberali se uita de îndată – ambele tabere sunt atrase cu uşurinţă de sânii voluptuoşi.

— Am să îmi amintesc de asta data viitoare. Un alt oftat. Că tot veni vorba de profit, ai ales să te îmbeţi cu cel mai scump coniac al meu.

— Compania mea nu merită măcar atât? glumi Cameron, în vreme ce îi turnă Sarei un pahar de sherry pe care, mai apoi, i-l duse la birou.

Sara râse.

— Ei, trebuie să mărturisesc că lucrurile au fost teribil de liniştite pe aici, acum că ceilalţi doi Cerberi s-au retras la ţară.

În ochii înaltei societăţi, Cameron şi prietenii lui, lordul Killingworth şi lordul Haddan, erau nişte domni periculoşi şi fluşturatici, O matroană indignată le inventase porecla şi rămăsese bătută în cuie – în parte pentru că trioul încurajase zvonurile sălbatice despre isprăvile lor care circulau prin saloane. În realitate, poveştile erau cu mult exagerate, dar fiecare dintre ei încurajase bârfele, căci aluziile răutăcioase împiedicau cercetări amănunţite ale adevăratelor secrete personale.

— Nu e frumos să te gândeşti că-şi trăiesc fericirea conjugală? continuă Sara, şi gura i se arcui într-un zâmbet visător. Cine s-ar fi gândit că vom vedea nu una, ci două nunţi în decurs de şase luni?

Cameron flutură o mână într-un gest uşor grosolan.

— Ei bine, să nu te aştepţi ca şi a treia labă să fie prinsă prea curând în capcana pastorului.

— Tu nu crezi în romantism? întrebă ea.

— Draga mea Sara, poţi să fii sigură că n-am niciun oscior de romantism în mine. Bău coniacul dintr-o înghiţitură şi puse paharul deoparte. Scoase pacheţelul din buzunar şi începu să dezlege şnurul. Cât despre mâini iscusite la furtişaguri, asta e o cu totul altă poveste.

Ea pufni în paharul de sherry.

— Nu-ţi faci niciodată griji din pricina copoilor?

— Doamne Sfinte, pentru nerozii ăia? Dezlegă nodurile şi slăbi învelişul pachetului. Dacă nu reuşesc să fiu mereu cu câţiva paşi înaintea lor, atunci merit să-mi petrec restul zilelor în închisoarea Newgate.

— Sper ca picioarele să-ţi rămână la fel de uşoare ca degetele. Ţi-aş simţi lipsa.

— Sunt extrem de… Cuvintele i se stinseră când hârtia dinăuntrul pacheţelului căzu într-o parte şi dezvălui o pereche de cercei cu perle în formă de lacrimi. Montura lor avea un model simplu clasic şi era făcută din aur strălucitor, şi fiecare era împodobit cu câte un smarald faţetat. Erau eleganţi, discreţi – incredibil de cunoscuţi.

I se puse un nod în gât. Bijuteriile aparţinuseră mamei Sophiei şi fuseseră singurul bun de valoare pe care i-l lăsase fiicei ei.

Pierdut într-o încruntare, Cameron continuă să privească lung, mut de uimire. Ştia că pentru Sophie valoarea sentimentală a cerceilor era mai importantă decât orice sumă de bani. Nu şi-o putea imagina despărţindu-se de ei de bunăvoie. Ceea ce însemna că…

„Probleme”, şopti cel mai gălăgios dintre Demonii dinăuntrul lui. Dar nu e o surpriză – Sophie Lawrance însemnase întotdeauna Probleme.

Curioasă, Sara se ridică şi veni spre el ca să vadă ce anume redusese la tăcere discuţia lor persiflatoare.

— Ooo, ce frumoşi sunt! Lumina lămpii învăluia şi dansa peste perlele absolut identice. Se uită pieziş la expresia de pe chipul lui, apoi şovăi şi întrebă: Ce-i? Ai hotărât că nu-ţi mai plac?

Cameron întoarse încet cerceii în palmă, iar ei pâlpâiră în scântei de lumină şi întuneric atunci când reflectară lumina de la lumânarea din apropiere. Străluceau într-o nuanţă neobişnuită de verde fumuriu, exact aşa cum şi-i amintea el.

— De fapt, se potrivesc de minune cu ochii tăi, spuse Sara cu admiraţie. De ce nu păstrezi perechea pentru tine mai degrabă decât să îi vinzi?

Cameron se trezi din reverie şi se chinui să vorbească.

— N-am decât o ureche găurită şi doi ar fi exagerat, chiar şi pentru mine. Strânse uşor degetele în jurul cerceilor. Perlele erau reci la atingere şi totuşi ardeau ca flăcările iadului pe pielea lui.

„Nu”, îşi spuse în gând. „Nu aţâţa jăraticul din trecut”.

— Atunci, dacă sunt de vânzare, poate mă gândesc eu să-i cumpăr. Nu prea-mi plac bijuteriile sclipitoare, dar ăştia au un foc interior neobişnuit.

— Nu m-am hotărât încă. Începu să împacheteze la loc bijuteriile. Fii bună şi mai toarnă-mi un pahar! Poţi să-l pui în contul meu.

— Nu c-ai plăti vreodată. Sara scoase un oftat mâhnit, dar apucă paharul lui gol şi se duse spre bufet.

Clinchetul slab punctă şoapta diafană a hârtiei când Cameron desfăcu încet bileţelul ascuns alături de cercei. Nu erau decât câteva rânduri, notate cu scrisul îngrijit al Sophiei. Le citi de mai multe ori şi simţi cum o grimasă gânditoare îi strâmbă buzele. Mesajul în sine era lipsit de sens, dar tonul era destul de clar.

Ceva dubios era pe cale să se întâmple.

„Un motiv cu atât mai puternic ca să fugi mâncând pământul”, râse răutăcios Demonul lui interior. „Sophie Lawrance a ales să-ţi întoarcă spatele şi să plece de lângă tine cu ani în urmă. Indiferent de problema în care s-ar afla, nu e treaba ta”.

Cameron îşi schimbă poziţia şi îşi spuse că Demonul avea dreptate. Ar fi fost o nerozie să se abată de la calea pe care o alesese. Se învăţase să fie un prădător singuratic

şi rătăcitor – un Cerber neînduplecat căruia nu îi păsa decât de propria lui supravieţuire. Printr-o experienţă amară, învăţase cum să lase în spate trecutul, să se mişte rapid şi să nu lase în urma lui decât o dâră de umbre în întuneric.

„Aşa că, da, ar trebui să fug mâncând pământul. Am ajuns prea departe ca să mă împiedic acum”.

Cameron mototoli hârtia şi o îndesă la loc în buzunar.

— Poftim. Dar, data viitoare, ai să primeşti vin roşu ieftin. Sara se opri, cu băutura în mână şi ciuli urechea la ecoul unui strigăt indignat care veni dinspre sălile de joc. Fu urmat, un moment mai târziu, de un tropot de paşi grăbiţi pe coridor.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnişoară Sara. Rufus, mulatrul masiv care era uşier, strecură capul întunecat prin deschizătura uşii. Dar lordul Dudley face totul harcea-parcea în jurul lui. O pâlpâire în privirea lui ciocolatie fu singurul semn că prezenţa lui Cameron nu scăpă neobservată. Susţine că i-a furat cineva din buzunar un pachet cu obiecte de valoare.

Sara înjură.

— Vin să discut cu el. Îngâmfatul ăsta pompos sigur l-a scăpat în vreunul din multele locuri prin care a bântuit înainte. Oftatul ei se încheie cu un cuvânt pe care nicio doamnă bine-crescută nu l-ar fi ştiut. Mai bine te duci înapoi şi îl împiedici să facă ţăndări masa de faraon. Vin într-o clipită.

— Dacă mă gândesc mai bine, lasă baltă băutura. Văd că eşti ocupată, aşa că plec. Cameron îşi ridică gulerul de la haină când Rufus plecă valvârtej. Dudley ar trebui să aibă mai multă grijă de lucrurile lui.

Sara îi aruncă o privire bănuitoare înainte să toarne coniacul la loc în carafă.

— Da, mahalalele sunt locuri periculoase. Nu ştii niciodată când sare vreo fiară din umbră şi te muşcă de unde te doare mai tare.

— Cât adevăr!

— Hm. Paharul gol se lovi uşor de tava de argint. Şi

totuşi, mi se pare o coincidenţă destul de stranie că o tânără doamnă agitată a cerut o întâlnire secretă cu lordul Dudley mai devreme şi acum i s-a furat din buzunar ceva de valoare.

Privirile li se întâlniră.

— Viaţa e plină de coincidenţe neprevăzute, spuse Cameron şi afişă o expresie binevoitoare. Asta o face atât de suportabil de interesantă.

Sara refuză să fie distrasă de remarca lui zeflemitoare.

— Nu pot să nu mă-ntreb… îşi atinse uşor bărbia cu degetul şi îl scrută din priviri. Aveai o expresie tare stranie când te uitai la cercei. Spune-i cum vrei, dar am avut una din senzaţiile alea sâcâitoare în pântec…

— Intuiţie feminină? spuse el tărăgănat.

— Da. Şi m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva, din motive *neprevăzute,* ai decis să devii cavalerul în armură strălucitoare al domniţei?

— Doamne fereşte! Mă cunoşti mai bine de-atât.

— Ha! pufni ea. Adevărul este că nu prea te cunosc cu adevărat. Până şi pentru cei care ar trebui să te ştie cel mai bine eşti un mister, o… enigmă. De exemplu, Haddan, unul din cei mai buni prieteni ai tăi, spune că, din câte ştie el, ai apărut ca din fum, din vreo lampă de alamă dintr-un basm ciudat de pe alte meleaguri.

— *Puf!* Cu un râs sarcastic, Cameron flutură mâinile în aer şi proiectă licăriri de cenuşiu fantomatic pe pereţii lambrisaţi.

— Cine naiba eşti?

O dorinţă fără nume se născu înăuntrul lui. Se întoarse şi îşi ascunse slăbiciunea de moment în întuneric.

— Sunt doar un prieten, Sara. Hai s-o lăsăm aşa! Anumite secrete trebuie lăsate îngropate în trecut.

*

Nu e de mirare că piraţii se numără printre cele mai

periculoase creaturi care rătăcesc pe faţa Pământului.

Sophie îşi atinse buzele sărutate, degetele erau minunat de reci pe pielea încă înflăcărată. *Un sărut*. Doamne sfinte, trecuse atâta vreme de când nu mai fusese sărutată, că senzaţia focului lichid ce mai sfârâia încă prin sângele ei o lăsase absolut pârjolită.

Într-o clipită, flăcările purpurii şi mirosul sulfuros de pucioasă aveau să umple trăsura, se gândi ea. Ca să îi aducă aminte că dorinţele necurate erau rele.

Trăsura se clătină când coti dinspre pod şi se îndreptă spre împrejurimile mai binevoitoare din cartierul în care locuiau unchiul şi mătuşa ei, lângă Red Lion Square.

— Şi totuşi, murmură ea şi îndrăzni să o spună cu voce tare, pentru o clipă mi-am dorit să mă ia pe sus şi să mă ducă departe ca să navigăm pe ape sălbatice şi nesăbuite.

Norii ascundeau acum aşchia lunii şi stelele. Sophie era recunoscătoare, nu doar pentru că întunericul o lăsa să se strecoare neobservată pe uşa bucătărioarei, dar şi pentru că ferestrele negre înghiţeau orice reflexie a dorinţelor ei desfrânate. Era periculos – şi necugetat – să tânjeşti după ce nu puteai să ai.

La urma urmei, ea era Sophie Lawrance cea formală, prudentă, raţională. Cuvintele tăioase răsunară în mintea ei asemenea roţilor care zăngăneau pe caldarâm. Poate că o dată se complăcuse într-un moment de sălbăticie, dar se întâmplase cu multă, prea multă vreme în urmă. Nu putea să îşi permită ca primejdia să i se pară ademenitoare.

„Trebuie să fiu liantul care îmi ţine familia împreună”, îşi spuse ea în gând. Apăsă pe obraz batista parfumată a piratului şi îşi înăbuşi lacrimile. „Nu contează că inima mea s-a făcut ţăndări cu multă vreme în urmă, atunci când am hotărât ca Raţiunea să treacă înaintea Iubirii.”

În realitate, nu existase nicio alegere reală. Tatăl ei era prea bolnav, iar tânărul prea sălbatic. Prea volatil, prea năvalnic. Şi o dovedise când o părăsise fără ca măcar să îşi ia rămas-bun. O, cât de mult o duruse…

Ploaia începu să răpăie în geamul birjei şi, pentru o clipă, aproape că se lăsa pradă autocompătimirii. Dar după ce se smiorcăi de câteva ori, colonia picantă păru să pătrundă înăuntrul ei şi să se învolbureze în membrele ei, dându-i puterea să se descotorosească de asemenea gânduri sumbre. Se lăsă pe spate şi îşi propti umerii de pernele pline de cocoloaşe.

Trecutul era trecut şi prezentul era ocupat de o problemă mult mai urgentă. Trebuia să existe un mod prin care să îl împiedice pe lordul Dudley să îi distrugă familia, şi îşi promise că avea să îl găsească.

— *Nu* am să cad pradă disperării.

Cuvintele păreau foarte cutezătoare şi sfidătoare când erau spuse cu voce tare. Dar pe măsură ce minutele se scurgeau şi nu îi venea nicio idee strălucită în minte, începură să sune goale de conţinut.

La urma urmei, cum putea să riposteze? Nu era decât fiica unui preot de la ţară. Iar el era…

Un şarpe. Un şarpe târâtor, o viperă veninoasă – chiar dacă însemna să jignească reptilele.

O descriere urâtă, dar şantajul era o treabă urâtă, urâtă de tot.

Îl cunoscuse pe viconte în urmă cu aproape şase luni la adunările locale de lângă casa ei din Norfolk. El şi prietenul lui, onorabilul Frederick Morton, fuseseră găzduiţi de arogantul marchiz de Wolcott, a cărui vastă proprietate se învecina cu proprietatea modestă a familiei sale. Iar, în vreme ce stăpânul conacului era prea înalt în rang ca să se întreţină la întâlniri cu mica nobilime de la ţară, Dudley şi Morton îşi făcuseră apariţia, chiar dacă în prima oră pur şi simplu se uitaseră şi nu dansaseră.

Apoi, destul de ciudat, Dudley o invitase la o gavotă, chiar dacă Sophie stătuse cuminte la locul ei dintotdeauna, alături de celelalte fete bătrâne şi doamne respectabile, cu ochii pe fetele mai tinere şi mai îndrăzneţe.

De la prima atingere a mâinii lui, bărbatul i se păruse respingător. Zâmbetul lui avea ceva glacial, iar ochii, o

plictiseală reptiliană care îi trimisese fiori pe şira spinării.

Şi instinctul ei nu se înşelase. Sophie simţi o strângere de inimă. O da, ştiuse că era rău – doar că nu ghicise *cât* de rău.

Mesajele de ameninţare de la Dudley începuseră să apară după două săptămâni. Cererile fuseseră mici la început, şi reuşise să strângă bani din câteva ore de muzică în plus. Totuşi, situaţia degenerase repede. Strânse din dinţi. Cerceii aveau să îi dea puţin răgaz. Dar după aceea, nu mai avea ce să ofere. Nu mai avea bani, nu mai avea bijuterii. Nu mai avea scuze.

„Am să mă gândesc la ceva atunci”, îşi zise Sophie şi încercă să pună ceva tărie în afirmaţie.

Birja se opri deodată şi o salvă de alte gânduri sumbre. Îşi trase gluga peste cap, se strecură pe portieră afară şi se repezi pe alee, rugându-se ca niciunul dintre vecini să nu observe cum o umbră se grăbea prin vălul întunecat al nopţii.

Uşa de la bucătărioară, atent unsă cu ulei, se deschise fără vreun scârţâit şi Sophie îşi croi iute drum pe scările din spate, spre dormitorul ei cu vedere spre mica grădină.

— Slavă Domnului pentru micile favoruri, mormăi ea în barbă, apoi scutură burniţa de pe pelerină şi o agăţă înăuntrul dulapului pictat. Totuşi, uşurarea că absenţa ei trecuse neobservată se nărui în clipa imediat următoare, când se auzi o şoaptă dinspre fotoliul acoperit cu postav, de lângă fereastră.

— Unde naiba ai fost?

La naiba! Sophie blestemă în şoaptă şi îşi scoase cu grijă voalul şi boneta înainte de a se întoarce.

— Nu spune „naiba”, Georgie. Nu este un limbaj adecvat pentru o domnişoară cuviincioasă.

Georgiana îi răspunse cu un cuvânt şi mai urât.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine! Eşti fiica unui preot, o certă Sophie cu cea mai aspră voce de soră mai mare.

— Şi ţie, sublinie Georgiana. Şi îndrăznesc să spun că să te furişezi afară, la miezul nopţii, pentru o întâlnire

secretă în Capitala Păcătuirii e o încălcare mult mai gravă decât dacă iei numele Satanei în deşert.

— Se poate să încep să fiu mai atentă cu ce citeşti, răspunse Sophie aspru. Se pare că Lady Vere a avut dreptate când m-a avertizat că romanele gotice le provoacă gânduri necuviincioase domnişoarelor uşor impresionabile.

— Încerci să schimbi subiectul. În ciuda vârstei fragede, Georgiana avea o minte ascuţită. Lucru foarte bine-venit de cele mai multe ori, dar care, în momentul acela, se dovedea extrem de incomod.

Sophie aprinse o lumânare şi o duse spre masa ei de toaletă.

— Dacă nu te furişai pentru vreo întâlnire secretă, atunci ce făceai la ora asta? insistă sora ei.

Clinchetul delicat al acelor de păr care cădeau pe măsuţa de lemn părea să amplifice tăcerea ce se aşternu după întrebare.

— Apropo, adăugă Georgiana după ce aşteptă să mai cadă câteva ace de păr. N-ar fi un lucru aşa de rău dacă te-ai furişa pentru vreo întâlnire secretă. Ţi-ai petrecut cea mai mare parte din viaţă asumându-ţi toate responsabilităţile din familia noastră. Din când în când, ar trebui să-ţi permiţi să te simţi liberă, chiar dacă asta înseamnă să te laşi pradă câtorva plăceri interzise înainte… înainte…

— Să mă transform într-o fată bătrână ofilită? Sophie zâmbi crispată. Stau pe bară, Georgie, cu picioarele ascunse cuviincios sub fuste. Apucă o perie de păr şi porni să îşi aranjeze cârlionţii neascultători. Zilele mele de plăceri interzise sunt pierdute în negurile trecutului.

— Vorbeşti de parcă ai fi de-o seamă cu Matusalem, bombăni sora ei. La douăzeci şi şapte de ani nu eşti aşa bătrână.

În ciuda îngrijorării ei, Sophie izbucni într-un râs sec.

— Eşti extrem de drăguţă, căci ştiu că pentru cineva care are doar şaptesprezece ani, trebuie să fie o vârstă extrem de *înaintată*.

— Ba chiar deloc. Te-ai menţinut destul de bine. Eu nu trebuie decât să te mai curăţ de pânzele de păianjen, o dată sau de două ori pe săptămână.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă în licăririle tulburi ale oglinzii, apoi Sophie coborî privirea.

— Te rog să te uiţi la mine, spuse Georgiana.

Fără tragere de inimă, Sophie se întoarse pe scaunul ei.

— Poate că mă mai vezi ca pe o şcolăriţă de-o şchioapă, dar nu mai sunt un copil. Ca să îşi accentueze afirmaţia, Georgiana se ridică de pe fotoliul de la geam, iar lumina difuză a lunii sublinie trupul cu picioare lungi şi subţiri şi forme feminine. În cazul în care ai uitat, sunt logodită.

„O, fii sigură că nu mi-a ieşit din minte”. Ameninţările lordului Dudley îi reaminteau constant de faptul că fericirea surorii ei depindea de cineva care trebuia să fie suficient de curajos şi de abil ca să riposteze şi să găsească un mod de a-i învinge pe el şi pe prietenul său, Morton, partenerul lui de şantaj, i se spusese. „Şi acel cineva trebuie să fiu eu”.

— Anthony mă consideră suficient de matură ca să-mi împărtăşească îndoielile şi visurile lui. Mi-ar plăcea să ai mai multă încredere în mine, continuă blând Georgiana. Te porţi ciudat de când am venit la Londra. Şi e limpede că nu e ceva în regulă. De ce nu mă laşi să te ajut?

— Eu… nu pot.

Anthony Wilder, stegar în Regimentul Cavaleriei regale, era fiul unui baron care deţinea o proprietate mare în Oxfordshire. Familia lui credea că partida cu Georgiana era sub rangul lui, dar tânărul izbutise să câştige consimţământul lor şovăitor. Totuşi, cea mai mică adiere de scandal ar fi schimbat cu siguranţă situaţia într-o clipită.

— Nu mă întreba de ce.

Georgiana se încruntă şi îşi arcui marţial sprânceana stângă.

Era o privire care spunea „Păzea, bătălia tocmai a început”. Şi apărea atât de rar că provocă în pieptul Sophiei

încă o încleştare de nelinişte. În mod normal, întruchiparea perfectă a bunei dispoziţii şi a bunului-simţ, Georgiana putea să fie înspăimântător de încăpăţânată – ca să nu mai spunem extraordinar de curajoasă – când i se trezeau pasiunile. Dacă ar fi ştiut de ameninţarea cu şantaj, i-ar fi cerut să i se alăture ca să contraatace împreună, chiar dacă asta însemna să îşi sacrifice viitorul.

Şi aşa ceva nu putea – nu trebuia – să se întâmple. Sophie ştia că nu putea să spere să o vadă pe Georgiana măritată şi fericită decât dacă se ocupa de problema aceea singură, în linişte şi cu discreţie.

Sora ei întrerupse în cele din urmă duelul tăcut al privirilor cu un mormăit înfuriat.

— Ai privirea aia odioasă de „nu te certa cu mine că eu sunt sora mai mare şi ştiu mai bine”.

— Eu *sunt* sora ta mai mare şi, în cazul ăsta, chiar ştiu mai bine, răspunse Sophie. Ca să îşi îndulcească răspunsul categoric, adăugă: Promit că am să-ţi explic totul când pot. Nu era chiar o minciună, ci doar o soluţie de mijloc. Dar între timp, te rog să ai încredere în mine.

Flacăra lumânării pâlpâi când Georgiana oftă cu putere.

— Foarte bine. Pentru moment, aşa rămâne.

„Am mai evitat un pericol”, se gândi Sophie crispată. „Dacă eram pisică, cele nouă vieţi ale mele ar fi fost probabil epuizate de aceste aventuri nocturne”.

— Te-ai simţit bine la recitalul doamnei Hartwell? întrebă ea repede, bucuroasă pentru şansa de a trece la un subiect mai sigur.

Georgianei îi plăcea teribil muzica şi era foarte talentată la pian.

— Da, a fost foarte frumos. Fiica ei, Marianne, are o voce minunată şi am cântat câteva duete, inclusiv câteva dintre baladele scoţiene preferate de mătuşa Hermione.

— Pare că a fost o seară frumoasă, murmură Sophie.

— Poate data viitoare n-ai să mai ai o teribilă durere de cap care să necesite liniştea absolută a dormitorului tău

întunecat, spuse sora ei pe un ton sec.

— Georgi, nu e nevoie să-mi scoţi ochii.

— O, prea bine. Am să cad la pace. Georgiana era prea blândă ca să rămână supărată prea multă vreme. Dar trebuie să-mi promiţi că n-ai să încerci să găseşti scuze pentru ieşirea noastră de joi seară. Unchiul Edward a cumpărat bilete pentru toţi ca să mergem la un concert în grădinile Vauxhall.

— Vauxhall?

Grădinile erau un faimos loc de agrement care atrăgea oameni din toate cercurile societăţii ceea ce făcea parte din farmecul lor. Veneau să ia masa, să socializeze şi să se bucure de aura de aventură pe care o asigurau umbrele frunzelor sale.

— Da, nu-i minunat? Vom degusta faimosul lor jambon într-unul din separeurile speciale pentru cină şi vom asculta arii italiene. Apoi vom avea timp să explorăm aleile şi pavilioanele, înainte să privim spectacolul de focuri de artificii de pe cer!

— Divin, spuse Sophie şi încercă să pară suficient de entuziasmată.

— Nu ţi se pare că sună nebunesc de romantic? Vocea Georgianei deveni un susur. Se pare că unele doamne şi unii domni vin mascaţi ca să se furişeze prin tufişurile întunecate şi să se implice în... activităţi necuviincioase. Tăcerea fu umplută de un oftat tulburat. O, cât mi-aş dori să fie şi Anthony în Londra, nu să alerge în galop peste dealurile din Dartmoor. Cred că a fost josnic din partea comandantului lui să nu îi acorde permisie de la manevrele regimentului.

Sophie îi mulţumi colonelului în gând. Şi aşa avea destule pe cap ca să mai fie nevoită să stea şi cu ochi de vultur pe cei doi porumbei.

— Răbdarea este o virtute, draga mea. Veţi fi împreună în scurtă vreme – fără să fiţi nevoiţi să riscaţi un scandal pentru câteva sărutări furate.

Georgiana deschise gura ca să se împotrivească.

— În plus, mă îndoiesc că lui Anthony i s-ar părea romantice cumpărăturile. Motivul principal pentru călătoria lor la Londra fusese cumpărarea trusoului Georgianei. Gândeşte-te numai! Dantelă, mănuşi, muselină, corsaje – sărmanul s-ar fi plictisit de moarte.

— Ai dreptate.

— Vezi tu, surorile mai mari pot, din când în când, să ofere un dram de înţelepciune.

— O, Sophie… O îmbrăţişare aprigă îi stoarse deodată tot aerul din plămâni. Sigur crezi că sunt o gâsculiţă înfumurată şi egoistă căreia nu îi pasă decât de propriile plăceri. Ai fost atât de bună cu mine şi cu Penelope, te-ai sacrificat pentru fericirea noastră ca să ne fii şi soră, şi mamă.

— Nefericită? Cum aş putea să fiu nefericită când am în viaţa mea două ştrengăriţe cu capetele pătrate?

— Destul de uşor, îmi închipui. Georgiana scoase un chicot printre lacrimi. Ştiu că suntem o pacoste pe cinste. Dar sper că ştii cât de mult te iubim.

— Sigur că ştiu. Sophie şterse uşor cu mâneca obrazul surorii ei. Acum, şterge-te la ochi şi nu mai plânge! Mâine la prima oră, mergem la una dintre cele mai de lux croitorese şi nu vrem să te vadă cu faţa plină de pete.

— Chiar aşa.

În realitate, pe Sophie nu o interesau deloc moda şi zorzoanele, dar ştia că Georgianei, care avea ochi bun şi gusturi excelente, îi plăcea să aleagă ţesături şi accesorii.

— Şi de acolo mergem la bazarul de pe Bond Street şi la magazinul de mătăsuri preferat al mătuşii Hermione.

Expresia de pe chipul surorii ei deveni visătoare.

— Ştiu exact culoarea pe care trebuie să o aibă noua ta rochie. Este o nuanţă profundă ca marea, undeva între albastru şi verde, învăluită de o urmă de mister.

— Întâi de toate, nu mai cheltuim bani pe rochii pentru *mine.*

Unchiul lor, un bancher prosper, insistase să îi facă Georgianei cadou toată zestrea. Dar, în ciuda propunerii

amabile de a-i oferi şi Sophiei câteva veşminte noi, ea nu avea de gând să folosească niciun bănuţ din generozitatea lui.

— Pentru că, în al doilea rând, n-aş avea unde să o port.

— Ha! Dacă nu te-ai mai îmbrăca în saci de cereale şi nu ţi-ai mai ascunde frumuseţea printre toate femeile alea în vârstă, ai avea o mulţime de peţitori după tine.

— N-am nevoie de rochii noi ca să-mi atrag peţitori. Am unul, spuse pe un toc sec Sophie. Cu toate astea, nu-mi doresc să mă mărit cu Neddy, berarul. Este un băiat foarte bun, dar sunt absolut convinsă că nu ne-am face deloc fericiţi unul pe celălalt.

— Recunosc, opţiunile de prin regiunea noastră lasă de dorit. Georgiana se opri pentru un timp ca să reflecteze la posibilităţi. Poate că ai să întâlneşti un necunoscut înalt şi chipeş în grădinile Vauxhall.

Sophie inspiră uşor când gândurile îi fură invadate de imaginea involuntară a unui pirat zvelt, cu un cercel de aur care strălucea în încâlceala unui păr negru ca păcatul.

— Un gentleman cu putere şi poziţie, continuă sora ei înflăcărat de idee. Bineînţeles, trebuie să fie deştept şi fermecător. Şi să îşi dorească să ucidă balauri în numele tău.

— Da, bineînţeles. Totuşi, mă îndoiesc că un asemenea model de perfecţiune există în afara unui basm – evident, cu excepţia lui Anthony.

— N-ai de unde să ştii sigur. La urma urmei, nici n-ai căutat prea mult.

Sophie închise ochii pentru o clipă.

— Simt încântată că ţi-ai găsit cavalerul în armură strălucitoare, Georgie. Dar nu suntem toate sortite unui asemenea noroc. Dacă există balauri care trebuie ucişi, mă tem că va trebui să îmi ascut propria sabie.

Capitolul 2

Deci Sophie Lawrance urma să îşi petreacă următoarea seară în grădinile Vauxhall.

După ce îi dădu micului vagabond câţiva bănuţi, Cameron plecă din Green Park şi se plimbă gânditor pe Piccadilly Street, înainte să o cotească pe Bond Street. Fusese simplu să dea de urma birjei închiriate şi să afle unde fusese lăsată Sophie cu o noapte înainte. De-a lungul anilor, ţesuse prin toată Londra o reţea elaborată de informatori. O folosea mai ales pentru propriile lui afaceri – el era, ca s-o spunem pe şleau, un hoţ, chiar dacă unul foarte exigent şi care nu fura decât cele mai de preţ bijuterii şi obiecte de artă de la oamenii care îşi permiteau să le piardă. Dar, din când în când, reţeaua îi era utilă şi pentru alte scopuri.

Fireşte, mai aflase o mulţime de lucruri despre şederea Sophiei în oraş. Servitorii erau cu uşurinţă încurajaţi să bârfească, mai ales că ea şi sora ei erau marile favorite ale celor care lucrau în casa mătuşii şi a unchiului lor.

O *nuntă.* Se aflau la Londra ca să facă toate cumpărăturile pentru o nuntă. Nu nunta Sophiei – Cameron resimţise o tresărire inexplicabilă de uşurare când aflase vestea. Cu toate că nu insistă să se gândească de ce i-ar fi păsat.

Se opri şi privi lung pe una din vitrinele unui magazin de modă, observând în reflexia din geam forfota cumpărătorilor ocupaţi. I se mai spusese că toate cele trei doamne aveau să se oprească la o modistă în vogă care îşi avea magazinul chiar la următorul colţ. Curios. Cameron zăbovi un pic mai mult şi pretinse că îşi aranja pliurile lavalierei – care era, ca de obicei, o fâşie exotică de mătase cu modele, nu clasica pânză apretată.

O doamnă mai în vârstă cu trei tinere după ea se încruntă şi îl ocoli cu mare atenţie. Cameron surprinse cuvântul „periculos” când pufni în dreptul lui. Se întoarse şi

le făcu cu ochiul tinerelor care încetiniră ca să îi arunce o privire furişă. Îmbujorate, se grăbiră să îşi prindă din urmă doamna de companie.

„Un alt exemplu al metodelor mele teribil de desfrânate”, se gândi Cameron ironic. „Gâsculiţele credeau că o să-mi arăt colţii…” Sarcasmul i se stinse când o trăsură se opri chiar înaintea lui şi trei doamne coborâră pe scăriţă.

O recunoscu fără vreo problemă pe mătuşa Sophiei. Poate că Hermione Hillhouse mai albise un pic şi devenise ceva mai corpolentă. Totuşi, zâmbetul ei blând rămăsese neschimbat. Era urmată de o tânără subţirică şi înaltă, cu bucle mătăsoase de culoarea aurului care ieşeau în valuri de sub bonetă.

— Să ai grijă, Georgiana, îi spuse Hermione. Pavajul e inegal.

Aceea era Georgiana?

Cameron şi-o amintea pe sora mai mică a Sophiei ca pe o copilă durdulie şi micuţă care avea mereu o dungă de noroi pe vârful nasului. „Dar oricum, îndrăznesc să spun că ne-am schimbat cu toţii de atunci”.

Chiar dacă nu întotdeauna în bine.

Totuşi, Sophie era incredibil mai frumoasă faţă de cum şi-o amintea. În urmă cu o noapte, întunericul şi voalul gros îi ascunseseră chipul. Acum, în timp ce păşea pe trotuar, soarele după-amiezii picta fiecare nuanţă a profilului ei într-o lumină aurie blândă.

Râse la ceva ce spuse mătuşa ei, şi Cameron simţi cum i se strânge inima.

Simţindu-se uşor ameţit, se strecură prin mulţime, iar în jurul lui forfota banală a vocilor păli şi deveni neclară. Lumina păru să devină difuză şi deodată singurul punct stabil deveni Sophie, care se întoarse şi intră în magazin.

Sunetul uşii care se închise îl făcu să revină din iadul acela ciudat. Cameron coborî privirea şi descoperi dezgustat că se sprijinea de balustrada decorată a unui magazin, în care erau expuse mănuşi din piele de ied într-o varietate uluitoare de culori.

„Vino-ţi în fire”, îşi impuse printr-un mormăit tăcut. Cât ar fi fost de stânjenitor dacă cineva îl vedea pe cel mai sardonic dintre Cerberi redus la un scâncet patetic.

Se întoarse dinspre aranjamentul în nuanţe blânde de roz şi violaceu, cu intenţia dară de a se grăbi spre sala de box de la Jackson. Nu exista refugiu mai bun – în mijlocul zgomotelor de piele lovită şi al mormăielilor de durere, putea să-şi stăpânească din nou emoţiile dacă transpira serios la sădi grei de box.

Dar, spre groaza lui, picioarele se împotriviră răzvrătite. Încetiniră, apoi se opriră în faţa unei vitrine arcuite şi ornamentate, plină de bonete cu panglici şi turbane împodobite cu pene.

„Am să mă opresc doar pentru o clipă”, îşi promise şi se uită peste o pană de struţ ca să vadă mai bine înăuntrul magazinului.

Georgiana încerca o pălărie nostimă de paie festonată cu drese mici şi roşii. Sophie zâmbi şi scutură din cap, ceea ce atrase o observaţie din partea mătuşii lor. Urmă o bonetă mai potolită, în nuanţe pale de piersică şi frişcă…

*

O încruntare trecu pe chipul Georgianei când se întinse să dea la o parte o panglică din jurul urechii.

— De ce se uită domnul acela la noi?

— Unde? Sophie ridică privirea din caietul de modele.

— Acolo. Chiar dincolo de fereastră.

Sophie îşi schimbă poziţia şi surprinse o siluetă întunecată care se îndepărtă cu o repeziciune viguroasă. Se grăbi înspre uşă, dar o privire aruncată prin geam nu îi arătă decât vârful unei pălării înalte care se pierdu iute în mulţime.

— Ce ciudat, spuse Georgiana.

— Chiar aşa, zise Sophie şi continuă să se uite pe stradă. Şi mai ciudaţi erau fiorii care îi tachinau ceafa. Era o prostie să îşi lase imaginaţia să zburde. Erau mii de pălării

negre în Londra, cu boruri late şi grogrenă.

Da, dar câte dintre ele sunt trase peste ochi într-un stil atât de pur şmecheresc?

Ignoră întrebarea care i se păru mult prea fantezistă ca să primească un răspuns şi se întoarse ca să se uite la panglici.

— O, uite! exclamă Georgiana şi ridică dintr-o cutie o bonetă de o eleganţă simplă. Nu s-ar potrivi de minune cu noua rochie indigo a Sophiei?

— De minune! repetă Hermione.

— Vă rog, n-am nevoie de asemenea extravaganţe. Sophie se strâmbă, căci se simţi vinovată pentru că ruda ei comandase nu una, ci două rochii noi pentru ea, alături de o alegere minunată pentru sora ei. E o zicală din bătrâni care zice că din coadă de câine sită de mătase nu se poate face. În plus, ai fost şi aşa mult prea generoasă.

— Prostii! Fă-mi pe plac, draga mea! Este o mare plăcere să fac cumpărături cu nepoatele mele. Mi-aş dori să-mi permiţi să o fac mai des.

Hermione era sora răposatei lor mame, iar ea şi soţul ei făcuseră cu tact tot posibilul ca să sporească veniturile neîndestulătoare ale tatălui lor. Şi-o permiteau, dar Sophiei nu îi plăcea să profite de bunătatea lor.

— Mulţumesc, dar... Boneta era cu adevărat fermecătoare. Dar nu am nevoie...

— O luăm pe asta, spuse ferm Georgiana şi i-o înmână iute vânzătoarei din spatele tejghelei.

— Şi luăm şi boneta aia olandeză minunată ca să completeze rochia ta nouă de zi din muselină cu model de crenguţe, adăugă Hermione. Acum, trebuie să căutăm o chivără cu un ciucure de mătase pentru hainele tale de călărie...

Trăsura era ticsită de cutii după ce trioul încheiase vizitele pe la magazinele de pe Bond Street.

— Ce distractiv a fost! exclamă Hermione şi îşi făcu vânt cu evantaiul. Deşi mărturisesc că să alegi dintre atâtea materiale şi stiluri necesită o cantitate mare de

energie. Ne oprim la Gunter să ne răcorim?

Georgiana, căreia îi plăcea foarte mult îngheţata de căpşune de la faimoasa ceainărie, veni iute în susţinerea ideii.

— Să mergem pe jos? adăugă ea. Nu facem decât o scurtă plimbare până în Berkeley Square şi aşa putem să ne şi uităm prin vitrinele magazinelor.

Sophie o luă pe urma celor două, dar atenţia îi zbură în scurt timp de la vitrinele extravagante. „De ce, o, Doamne, de ce mă chinuie senzaţia asta ciudată de déjà-vu?" se întrebă ea, incapabilă să nu se gândească la pirat şi la amintirile tulburătoare din trecut. „Nu trebuie să te uiţi niciodată înapoi, ci numai înainte". Mai ignoră încă o înfiorare ciudată la ceafă şi îşi păstră privirea aţintită înainte.

Fustele i se încolăciră în jurul gleznelor când grăbi pasul. Şi totuşi, o presimţire îi însoţea paşii.

Următoarea vitrină prezenta o sumedenie strălucitoare de inele şi coliere. Soarele pieziş adâncea culorile vii ale pietrelor preţioase, şi licăriri de rubin, smarald şi safir dansau prin sticla transparentă.

Sophie se răsuci pe loc când o sclipire aurie străfulgeră reflexia.

Dar, încă o dată, bărbatul – năluca – se îndepărtă cu o repeziciune înnebunitoare. Sophie nu reuşi să surprindă decât fluturarea trecătoare a mătăsii cu modele vii.

— Ţi-e rău, Sophie? Georgiana îi atinse îngrijorată mâneca. Eşti îngrozitor de palidă.

— Sunt doar obosită, atâta tot, răspunse ea şi se frecă la ochi.

Sora ei o fixă cu o privire prelungă.

— N-ai dormit destul în ultima vreme. În seara asta, te duci devreme la culcare. Vizita de mâine în grădinile Vauxhall promite să fie o adevărată aventură.

— Aventura e ultimul lucru de care am nevoie în viaţa mea, mormăi Sophie.

— Ha! pufni Georgiana. Recunoaşte – viaţa ta a fost

teribil de plictisitoare pentru mult prea mulţi ani. Se uită la nuanţa pământie a ţesăturii din care era făcută rochia de zi a Sophiei şi strâmbă din nas. A venit timpul să adaugi nişte sare şi piper în rutina ta monotonă.

Capitolul 3

Sare şi piper. Nu încăpea nicio îndoială că vastele grădini de agrement de la Vauxhall erau o lume cu totul diferită de micul oraş Terrington. Sophie se uită peste marginea paharului ei de vin la esplanada centrală, fascinată de parada de oameni care veneau dinspre malul râului. Vânzătoarele şi negustorii îmbrăcaţi în stambă şi pânze ieftine se amestecau cu aristocraţii şi tinerele frumoase învăluite în mătase şi lână merinos scumpe, iar limbajul universal al râsului şi al glumelor plutea peste talmeş-balmeşul de dialecte.

— Ooo, este atât de incitant. Georgiana se aplecă peste balustrada separeului lor pentru cină, hotărâtă să nu rateze nici măcar unul dintre detaliile împrejurimilor. În următoarea mea scrisoare, trebuie să îi descriu totul cu lux de amănunte lui Anthony.

Hermione zâmbi tandru.

— Sunt convinsă că veţi veni aici împreună după ce vă căsătoriţi.

Sora ei scoase un oftat drăgăstos.

— Da, şi nu va trebui să complotaţi ca să furaţi un sărut în tufişuri, spuse unchiul lor, cu o licărire în ochi. Un cuplu căsătorit are dreptul la un pupic sau două.

— Dar să faci ceva puţin necuviincios adaugă un plus de încântare.

Sophie ridică o sprânceană.

— Nu că aş avea vreo experienţă în domeniu, adăugă Georgiana în grabă. Eu… doar am auzit despre asta.

— Să nu crezi tot ce auzi, murmură Sophie şi îşi reţinu

un zâmbet.

Sora ei se întoarse pe scaun ca să ascundă îmbujorarea care începea să îi coloreze obrajii. După ce se uită la felinarele decorate care înconjurau separeul, întrebă:

— Putem să facem o plimbare prin grădini înainte de focul de artificii?

— Hai, Edward, fetele trebuie neapărat să vadă Pavilionul Oriental, spuse Hermione şi împinse în faţă farfuria goală. Şi, desigur, sunt dornice să exploreze aleile.

— Prea bine. El se ridică şi îşi îndreptă vesta. Mai întâi, aruncăm o privire la clădiri şi apoi… Le făcu cu ochiul… ne îndreptăm spre aleile întunecate unde domnişoarele trebuie să se ferească de tentaţia de a păşi pe calea spre pierzanie.

Georgiana îşi înăbuşi un chicotit.

— O, încetează cu tachinatul şi ia-o înainte, Edward, spuse mătuşa lor. Îndrăznesc să spun că nepoatele noastre cuminţi se află destul de departe de calea păcatului.

Păcat.

Sophie gustă cuvântul pe limbă atunci când îi urmă supusă pe unchiul ei şi pe Georgiana. Suna absolut seducător, ca fluturarea unei adieri de vară prin ierburile de pe o pajişte. *Păcat.* Şoapta trezi o amintire undeva în adâncul ei – parfumul de fân proaspăt, textura păiuşului pe pielea goală, gustul sărutărilor înfierbântate de soare…

— Sophie? Hermione îşi drese glasul. Te pândeşte vreo răceală cumva?

— Nu, nu, mă simt foarte bine. Eram doar distrată, se scuză ea. Sunt atâtea lucruri care stimulează simţurile.

— Unchiul Edward sugerează să trecem pe lângă Salonul cu Coloane şi să ne îndreptăm spre statuia lui Händel de pe esplanada sudică, sugeră încântată Georgiana. De acolo putem să ne întoarcem în grădini.

— Ar fi minunat.

În realitate, priveliştile erau învăluite într-o ceaţă amorfă. Mintea îi zbura în altă parte.

Să navigheze pe o mare azurie alături de un pirat

exuberant, la cârma unei corăbii făcute din aur pur.

— Ţi s-a urcat vinul la cap? întrebă sora ei în şoaptă, apoi o prinse de braţ şi ocoli cu ea una dintre coloanele exotice.

Ea scutură din cap.

— Nu-ţi stă în fire să fii aiurită. Mi-ar plăcea să-mi spui ce se întâmplă.

„O, de unde să încep?” Ameninţările lui Dudley şi Morton, nebunia tatălui lor, năluca întunecată ce îi bântuia liniştea sufletească – în ciuda cârpelilor ei grăbite, părea că viaţa ei începea să se destrame.

— Haideţi, fetelor, şi rămâneţi aproape, le spuse Hermione. Lăsând gluma la o parte, nu vrem să vă pierdem. Grădinile atrag tot felul de personaje dezgustătoare care dau târcoale pe-aici după lăsarea întunericului, în căutare de necazuri.

Recunoscătoare pentru bine-venita întrerupere, Sophie i se alătură iute mătuşii ei. Pentru cele câteva ore ce urmau, avea să lase deoparte problemele şi să se bucure de atmosfera lipsită de griji de la Vauxhall.

— La urma urmei, oftă ea încet, problemele mele vor fi şi mâine tot aici.

*

Cameron îşi aranja masca din mătase şi se strecură afară din nişa dintre coloane. Cizmele lui din piele, cu tălpi moi plutiră fără zgomot peste iarba umezită de rouă când se furişă pe nesimţite printre tufişurile dese. Dinspre băncuţele ascunse se ridicau râsete, murmurul lor devenind uşor fumuriu în licăririle slabe ale felinarelor.

Sophie şi familia ei se plimbau agale pe aleea principală, chipurile fiindu-le luminate de torţele aprinse de-a lungul drumului. Părea amuzată şi totuşi zâmbetul nu i se citea în ochi. Sub genele înflăcărate erau suspendate umbre delicate.

Tristă? Poate gânditoare era o alegere mai bună,

hotărî Cameron. Sophie avea tendinţa să se lase condusă mai degrabă de raţiune decât de inimă.

Pentru o clipă, el se trezi gândindu-se la o vreme în care împărtăşiseră zâmbete, speranţe, visuri, săruturi şi… inimile.

„Sau poate doar mă amăgeam gândindu-mă că inima ei mi-a aparţinut vreodată”.

Erau tineri. Prea tineri – ea avea şaisprezece ani, iar el era doar cu un an mai mare – şi era prea naiv. La vârsta aceea, credea nebuneşte că iubirea putea să învingă tot…

Un râs răguşit răsună dinspre umbrele apropiate şi îl aduse înapoi în prezent. Mai avea timp să îşi ia tălpăşiţa. Se pricepea să nu lase vreo urmă, vreun semn cum că nu era altceva decât o umbră care se pierdea în întuneric.

Nesiguranţa se lupta înăuntrul lui şi se simţi slab, vulnerabil. Amintirea trecătoare a imaginii lui de demult era incomodă – nu era prea înclinat spre introspecţie. Încercase din greu să trăiască în prezent, să nu aibă încredere decât în isteţimea şi în propriul lui simţ al umorului acid ca să supravieţuiască.

— Şi lucrurile vor rămâne aşa, îşi jură el în şoaptă. Nu este decât o întâlnire de moment.

Două corăbii care se îndreptau spre direcţii diferite, dar care se întâlneau în noapte pentru o fracţiune de secundă.

Grupul lui Sophie se opri la intrarea Cărării întunecate, o alee neluminată cunoscută drept loc de întâlnire pentru aventuri romantice interzise. După o scurtă discuţie, Edward cedă rugăminţilor Georgianei de a se aventura câţiva paşi printre umbrele negre ca smoala. Îi oferi ei un braţ şi Sophiei pe celălalt, dar ea se trase câţiva paşi înapoi şi insistă ca mătuşa ei să aibă prioritate.

— Nu sunt atât de curioasă ca Georgie. N-am nevoie să mă avânt în necunoscut, îi anunţă ea. Vă aştept aici.

Hermione şovăi.

— Singură?

— Doamne sfinte, e aproape la fel de luminat ca ziua

şi sunt o mulţime de oameni prin apropiere. Sophie îi îndemnă să plece. N-am absolut niciun motiv să-mi fac griji.

O adiere dinspre râu legănă frunzele de deasupra ei, iar foşnetul uşor păru să îmbie flăcările roşii-aurii într-un dans unduitor şi sinuos.

Sophie îşi strânse şalul un pic mai mult în jurul umerilor şi se apropie de tufişuri, parcă fermecată de modelele sclipitoare de lumină pe care le proiecta focul.

— Ăsta, draga mea, intonă Cameron printre dinţi, este *cel* mai greşit lucru pe care poţi să-l spui atunci când un prădător stă ascuns prin apropiere şi nu aşteaptă decât momentul potrivit în care să atace.

*

— *Sssss.*

Sigur, doar imaginaţia ei mult prea înfierbântată transforma şoaptele vântului în murmurul numelui ei. Sophie se retrase, apoi încremeni când sunetul se auzi din nou, de data aceea puţin mai tare.

— *Ssssophie.*

Se uită în stânga şi în dreapta, de-a lungul liniei tufişurilor.

— Cine-i acolo?

Niciun răspuns, doar un fâşâit slab dinspre rododendronii cu frunze lungi.

— Că eşti vreun demon sau vreun duh, refuz să fiu luată de proastă. Trase adânc aer în piept şi dădu la o parte frunzişul, apoi se adânci printre tufişuri, hotărâtă să dea de vocea care o tachina şi o necăjea.

Poate că vinul era cel care îi stimula îndrăzneala, dar se simţi deodată sătulă să fie prudentă, sătulă să fie timidă.

O mână într-o mănuşă din piele neagră o prinse de încheietură.

— Ce fată curajoasă!

Sophie reuşi cumva să îşi înăbuşe ţipătul.

— Curajoasă, repetă vocea, dar nesăbuită, în ciuda

opiniilor dumneavoastră contrare. Aş putea să fiu un criminal nebun. Cu membrele lui lungi şi suple înfăşurate în lână scumpă, piratul – da, era piratul ei – se ridică în picioare. Sau mai rău.

Primul semnal de frică se risipi când îl recunoscu – atingerea, parfumul şi ceva ce nu putea să numească exact.

— Ce-ar fi mai rău decât moartea? întrebă ea şi încercă să îi egaleze nota de cinism rece din voce.

— A, sunt unele care îşi preţuiesc virtutea mai mult decât orice, răspunse el.

O adiere de foc – sau poate de gheaţă? — o fulgeră pe şira spinării.

— Virtutea mea se află într-un pericol de moarte?

Chicotitul lui gutural agită frunzele.

— Depinde.

— Răspunsurile vă sunt mereu atât de criptice? replică ea.

— Am crezut că a fost destul de evident ce-am vrut să spun. Trebuia să întrebaţi „de ce anume?”

— Prea bine. Mai trase încă o dată adânc aer în piept ca să se întărească. De ce anume?

— De mai multe lucruri.

— A, of! Râdeţi de mine, domnule, şi nu mi se pare amuzant. Sophie încercă să se retragă, dar rămase prinsă în strânsoarea lui. Daţi-mi drumul… pirat crud ce sunteţi!

Îi eliberă încheietura, îşi scoase pălăria şi făcu ironic o plecăciune.

— Prefer „corsar”. Are o notă mai elegantă, nu credeţi? Adierea vântului îi ciufuli părul lung şi, când îşi îndreptă spatele, câteva fire mătăsoase se încurcară în cercelul de aur care se legăna în urechea lui.

Îşi dădu seama că era o sabie micuţă.

— Şi în treacăt fie zis, adăugă el, permiteţi-mi să vă spun că minunatul dumneavoastră gât rămâne absolut intact.

Sophie îşi duse mâna eliberată la gât, iar el râse din

nou.

Miji ochii când pâlpâirea unei torţe îndepărtate trecu peste chipul lui şi îi confirmă prima impresie de negru profund. Părul, masca, haina, până şi batista de la buzunar erau făcute din mătase neagră ca noaptea. Totuşi, licărul de lumină surprinse şi o pată de culoare.

Bond Street – sclipirea de roz de sub haina neagră a unui domn.

— Dumneavoastră, spuse ea apăsat şi arătă spre lavaliera lui înnodată neglijent, m-aţi urmărit, şi vreau să ştiu de ce.

— Aşa am făcut? Se apropie cu o jumătate de pas, şi deodată aerul răcoros al nopţii deveni foarte cald. Cine ştie, poate că există o legiune de flăcăi credincioşi care se ţin după dumneavoastră.

— N… nu fiţi absurd, se bâlbâi Sophie. Sunt un nimeni. Sunt doar o simplă fată bătrână de la ţară, fără legături, bani sau frumuseţe. Sunt cu greu genul de femeie care să atragă atenţia.

— Şi totuşi, vă ştiu numele şi totul despre trecutul dumneavoastră, domnişoară Sophie Lawrance din Terrington, un orăşel de pe coasta din Norfolk.

Ea înghiţi cu greu în sec.

— Asta vă sperie?

„Nu, mă intrigă, deşi nu pot să explic de ce”.

Piratul păru să îi ia tăcerea ca pe o invitaţie să se apropie şi mai mult.

— Nu, murmură el, am observat că, în ciuda felului dumneavoastră liniştit de a fi, nu vă speriaţi prea uşor.

Îşi aşează mâinile pe umerii ei şi alunecară uşor spre interior până ce degetele lui mari atinseră suav scobitura gâtului ei.

Sophie simţi cum pulsul i se accelerează şi începe să-i bată nebuneşte. Trupul începu să vibreze în pielea de culoarea untului.

— Aş putea să ţip, şopti ea.

— Adevărat. Dar nu cred c-o veţi face. Gura lui

batjocoritoare se afla la un milimetru de gura ei. Cred că speraţi să vă sărut din nou.

— E… este absurd.

— Pentru ce alt motiv v-aţi plimba pe Cărarea întunecată dacă nu pentru a vă îndeplini cele mai sălbatice dorinţe?

— Eu… Sophie nu reuşi să continue.

Minciunile şi dorurile erau toate păcătos de greşite.

Piratul parcă îi citi gândurile.

— Sunteţi derutată? Viaţa oferă rareori răspunsuri în alb şi negru, Sophie. De cele mai multe ori e formată dintr-un amestec de griuri diforme. Doar tu poţi să decizi ce formă îţi doreşti să îmbrace.

— De ce mă urmăriţi? întrebă ea din nou.

— Spune-i curiozitate. E clar că eşti băgată în nişte afaceri foarte periculoase şi, cum sunt profund familiarizat cu înşelăciunile, nu pot să nu mă întreb de ce. Lordul Dudley nu este o alegere bună de prieten.

— Doamne sfinte, *nu* îmi este prieten, spuse ea crispată.

Mâinile se mutară în sus şi îi încadrară chipul.

— Poate că ai nevoie de unul.

Nevoie. Întreg trupul i se cutremură deodată.

— O, îmi doresc… îmi doresc…

Un sărut pluti pe buzele ei, la început uşor, dar apăsarea dulce stârni o căldură feroce înăuntrul ei. Toate simţurile – şi minţile – păreau să se ducă pe apa sâmbetei.

Sophie gemu sub gura lui şi se prinse de umerii puternici şi aplecaţi spre ea, lăsându-şi trupul să se topească pe al lui. Sub straturile străvezii ale hainelor, putea să simtă conturul sculptural al muşchilor.

Un râs răguşit se transformă într-un geamăt sălbatic în gâtul piratului când limbile li se atinseră şi se împletiră. Prin fantele măştii lui, Sophie zări strălucirea unui foc de un verde-auriu.

„Doamne sfinte! Doamne sfinte!” Simţi că se îneacă în adâncuri învolburate. Disperată de nevoia să se prindă

de ceva solid, îşi împinse brusc şoldurile şi îl sili să depărteze picioarele. Degetele i se încolăciră în părul lui şi îl trase în jos, mai în jos.

Fără să întrerupă sărutul, piratul o întoarse şi, deodată, trupul lui cald o ţintui de trunchiul unui copac. O înflăcărare fluidă se zvârcoli înăuntrul Sophiei când mădularul lui întărit se împinse în pântecul ei.

„Oh, asta e ceva atât de desfrânat”, se gândi Sophie chiar în clipa în care se abandonă în îmbrăţişarea lui excitantă. *Desfrânat.* Cum să explice dulceaţa impetuoasă a gurii lui, capitularea nebunească în braţele unei dorinţe primare? Trebuia să fie o vrajă puternică de pirat, o poţiune făcută de corsar din rom sărutat de flăcări şi dorinţe demonice.

Adevărata Sophie Lawrance nu s-ar fi lăsat niciodată pradă ispitei…

„Deci trebuie să fiu altcineva”.

— Sophie… Ază de soare.

Cuvintele abia dacă fură rostite ca o şoaptă, şi totuşi o loviră cu putere, cu toată forţa unei palme. O singură persoană din lume o alintase aşa. Un băiat în pragul maturităţii, plin de pasiuni ce nu puteau să fie ţinute în frâu.

Doamne Sfinte, nu se putea… Mintea începu să i se învârtă şi gâtul i se uscă deodată. Sophie privi şocată şi fără cuvinte pentru un moment îndelungat şi ameţitor, înainte să fie în stare să scoată un sunet.

— *Cameron?*

— Ah, în sfârşit ai elucidat misterul. Începeam să cred c-ai uitat şi c-am existat vreodată.

— N… niciodată, şopti Sophie.

El se dădu în spate şi o privi într-o tăcere solemnă.

Sophie se întinse, îi dezlegă încet masca şi o lăsă să cadă.

— Niciodată să nu spui niciodată. Cameron făcu o pauză. Adevărul este că omul pe care îl ştiai tu nu mai poate fi recunoscut.

— Niciodată, repetă ea. Nu te-am uitat niciodată. Chiar dacă ne-am despărţit cu cuvinte aspre în noaptea aia de demult. Chiar dacă ai dispărut fără măcar să-ţi iei rămas-bun.

— Eram supărat, Sophie.

— Ştiu. Ea oftă. Ştiu. Te-am rănit. „Şi tu m-ai rănit pe mine”.

El se întoarse şi, în licăririle lunii, trăsăturile lui sculpturale părură reci şi ferme asemenea marmurei şlefuite.

Sophie îşi apăsă palma pe obrazul lui, căci avea nevoie să îi simtă din nou căldura.

— Îmi pare rău!

Gura lui se schimonosi într-un zâmbet sardonic.

— Să nu-ţi fie. A fost cel mai bine. Vâlvătaia pasiunii tinereşti ardea prea tare. Ne-am fi distrus unul pe celălalt.

Parcă subliniindu-i cuvintele, o bubuitură adâncă se răsfrânse printre copaci, iar un proiectil ţâşni pe cer şi coloră catifeaua neagră de deasupra cu o explozie luminoasă de culoare.

Sunetul îi aminti că nu mai îndrăznea să rămână acolo.

— O, Doamne, trebuie să plec. Sophie începu să îşi aranjeze hainele la loc. Unchiul şi mătuşa mea îşi vor ieşi din minţi de îngrijorare.

— Aşteaptă. Cameron scoase din buzunar o punguţă din piele de capră, M-ai întrebat de ce te-am urmărit – iată motivul. Dezlegă şnururile. Întinde mâna!

Ea şovăi, apoi făcu ce îi ceru.

— Cam… Rămase fără suflare când el scutură uşor mâna şi cerceii ei cu perlă îi căzură în palmă.

Bum! Cerul se umplu cu o puzderie de scântei verzi şi strălucitoare. Simţindu-se ameţită, Sophie îşi strânse cu atenţie degetele în jurul bijuteriilor. O mulţime de întrebări îi explodau în minte.

— Du-te înainte să trimită potera după tine!

El se retrase şi îşi ridică gulerul.

— Te rog, nu poţi să dispari pur şi simplu! strigă ea. Trebuie să te revăd. Sunt prea multe întrebări rămase fără răspuns.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Foarte bine. Ne întâlnim mâine după-amiază în Green Park. Îi descrise locul. La trei.

Sophie coborî privirea spre pumnul ei bine strâns.

— La trei, repetă ea. Dar când ridică privirea, el se făcuse deja nevăzut.

— O, Cameron, şopti ea şi clipi ca să nu lăcrimeze în timp ce privea lung la umbrele mişcătoare. O altă bubuitură izbucni în aer şi o îndemnă, în cele din urmă, să se mişte. Îşi ascunse cu mare grijă comoara, îşi croi drum printre crengile încâlcite şi reveni pe aleea principală.

— Draga mea Sophie! Slavă Cerului că eşti bine! strigă Edward. Eram aşa îngrijoraţi!

— Îmi pare rău, se scuză ea. N-am vrut să vă alarmez. M-am îndepărtat de alee şi m-am rătăcit.

Hermione îi veni înţelegătoare în ajutor.

— E vina mea. Trebuia să-ţi spun că labirintul de alei întortocheate poate fi cam năucitor. Mulţi se dezorientează.

— Nu s-a întâmplat nimic, murmură Sophie şi evită privirea sfredelitoare a Georgianei. Haideţi să uităm povestea asta şi să nu stricăm plăcerea spectacolului de artificii.

— Pe aici, spuse unchiul ei şi îi oferi braţul. Avem o vedere mai bună de pe promenada sudică.

Sophie nu era sigură dacă bubuitul înfundat era scos de artificiile de deasupra sau de bătăile inimii ei. Arboră un zâmbet supus pe chip, ridică privirea spre cer şi îşi adăugă vocea la corul de o-uri şi a-uri. Dar, în realitate, nu vedea decât chipul gravat în mintea ei. Un chip subţire şi rafinat. Mai aspru, trăsături mai conturate decât îşi amintea. Când plecase din Terrington, Cameron era un adolescent rebel.

Iar acum?

Erau atât de multe întrebări. De-ar fi început să apară la lumină şi câteva răspunsuri! Începând cu motivul pentru

care perlele ei ajunseseră în posesia lui Cameron.

*

Mai tulburat de întâlnirea cu Sophie decât şi-ar fi dorit să admită, Cameron se îndreptă spre Vizuina Lupului, în loc să revină în locuinţa lui solitară. Pălăvrăgeala prietenoasă a Sarei – ca să nu mai vorbim de coniacul ei vechi – ar fi fost un balsam bine-venit pentru starea lui de spirit.

De fapt, avea mare nevoie de o băutură.

Compania ei nu era pretenţioasă, biroul ei era un refugiu, un loc în care nervii lui se puteau destinde. Grăbi pasul şi traversă aleea întunecată, apoi se strecură înăuntru prin intrarea din spate.

— Ia te uită, ne întrebam dacă ai să te întorci.

Cameron încremeni când auzi vocea guturală a contelui Killingworth, apoi îşi aruncă neglijent pălăria pe un bufet.

— Ce faci înapoi în oraş, Connor? întrebă el. Să nu-mi spui că te-a plictisit viaţa de crescător de capre. Cu un partener precum Lady K., aş fi crezut că plăcerile câmpeneşti nu-şi vor pierde în veci farmecul.

Prietenul lui – care era fostul proprietar al Vizuinii – scoase un râset lătrat.

— Nici nu şi l-au pierdut. Sunt foarte mulţumit cu soţia şi cu lâna mea, dar, din când în când, omul trebuie să se mai ocupe de afaceri şi la oraş.

— Ţesătoria lui Lady K. merge ca pe roate, rosti vioi o a doua voce din întuneric. O scânteie de cremene şi oţel aprinse lampa de pe vitrina veche şi lumină chipul marchizului de Haddan.

Connor *şi* Gryff? „Mii de tunete şi fulgere!” Cameron tresări în sinea lui. Nu avea niciun chef să îi întâlnească pe ceilalţi doi Cerberi. Ei, dintre toţi oamenii, erau cei mai în măsură să observe starea fragilă a stării lui de spirit.

Şi ei, dintre toţi oamenii, erau cei în faţa cărora Cameron nu voia să fie văzut atât de dezbrăcat de

mijloacele lui de apărare. Atât de vulnerabil.

— Înalta societate îşi rupe şalurile din caşmir mai repede decât reuşesc să le producă Lady K. şi Connor, continuă Gryff.

Alexa Hendrie, o tânără foarte inteligentă, se dovedise partenera perfectă pentru Lupul Irlandez şi împreună prosperau atât în dragoste, cât şi în afaceri.

— Aşa că trebuie să cumpere mai multă lână. O tuse. Precum şi alte diverse lucruri ca să aducă la zi camera copiilor de la Linsley Close.

— Felicitări, Connor, mormăi Cameron şi îşi turnă un pahar mare de coniac. Iar pe tine ce anume, rogu-te, te aduce la oraş? îl întrebă tăios pe Gryff. Ultimul lucru pe care l-am auzit era că săpai fericit pământul la moşia ta de la ţară.

Gryff era expert în amenajări peisagistice şi abia începuse să îmbine teoria cu practica la moşia familiei lui.

— Grădinile înfloresc superb, spuse Gryff cu un zâmbet satisfăcut. Şi el îşi luase de curând nevastă. Cu toate astea, editorul nostru a avut nevoie să verific nişte ultime corecturi la eseurile mele înainte de tipărirea cărţii.

Proaspăta lui soţie, Eliza, era o artistă botanică de un talent remarcabil şi împreună creaseră un superb compendiu despre grădinile clasice din Anglia.

Faptul că viaţa în cuplu părea să li se potrivească atât de bine prietenilor lui nu făcu decât să accentueze şi mai tare starea urâcioasă pe care o avea Cameron. Ridică paharul şi lăsă ca un rânjet să îi arcuiască buzele.

— În cinstea speranţei ca dragii mei tovarăşi de răutăţi să nu se transforme pe de-a-ntregul în nişte încuiaţi.

Connor ridică o sprânceană şi se uită lung la Gryff.

— Mi se pare mie sau ai şi tu impresia că acest copoi are un spin înfipt în labă?

— Aş spune că s-a fixat într-altă parte din anatomia lui, spuse tărăgănat Gryff. Lumina lămpii se joacă peste rânjetul lui neastâmpărat. Care-i problema, Cam? Să nu ne spui că talentul tău de a adulmeca necazuri s-a pierdut prin

mărăcini?

— Nemernicilor – amândoi, mârâi Cameron în coniacul lui. Unde dracu' e Sara? Am venit aici să caut o discuţie plăcută şi ce aflu? Că tovarăşii mei Cerberi au ajuns teribil de domesticiţi. Ţes şaluri, scriu cărţi despre grădini… Ridică din umeri a bătaie de joc. Doamne sfinte, presupun că, data viitoare când o să vă văd, o să purtaţi fuste.

Foşnetul de satin cu volănaşe risipi deodată tăcerea atunci când Sara îşi făcu apariţia în încăpere.

— Ce tot lătraţi pe aici? întrebă ea şi se încruntă spre Cameron. Nu te bucuri săi vezi pe vechii tăi prieteni?

Îi răspunse cu un cuvânt obscen.

— E într-o dispoziţie proastă, murmură Gryff. Habar n-am de ce.

Connor, a cărui mânie se declanşa cu uşurinţă, ridică privirea cu o scânteiere de argint-viu în ochi.

— Nici eu, dar dacă îmi mai insultă bărbăţia – sau soţia – din nou, o să-şi pescuiască dinţii din gâtlej.

— Dacă stau să mă gândesc, se poartă groaznic de ciudat de când femeia cu voal a venit aici ca să-l întâlnească pe lordul Dudley.

Oricât de mult ar fi plăcut-o pe Sara, Cameron ar fi vrut s-o strângă de gât în clipa aceea.

Gryff îşi îndreptă spatele.

— Ce doamnă?

— Hmm, stai să văd… Leighton, Lightbourne… Lawrance. Aha, asta era. Domnişoara Lawrance.

— Şi cine anume este, rogu-te, această misterioasă domnişoară Lawrance?

Întrebarea îi era adresată lui Gryff.

— De ce mă-ntrebi pe mine? Cameron se încruntă ameninţător. Sara e cea care pare să cunoască toate detaliile murdare.

Fără să aştepte vreo altă invitaţie, Sara începu să turuie:

— Păi, mi-aş dori să vă spun mai multe, dar întreaga poveste este dubioasă. Tânăra doamnă a venit, spunând că

era foarte important să îi vorbească lordului Dudley.

— Scenariul îmi sună oarecum cunoscut, spuse Gryff.

Atât el, cât şi Connor îşi întâlniseră iniţial viitoarele soţii la Vizuina Lupului în circumstanţe similare.

Observaţia zeflemitoare provocă o privire dojenitoare din partea lui Connor.

— Ei, hai! Gryff, dintotdeauna cel mai voios dintre cei trei, schiţă o grimasă. Nimeni nu mai are pe aici simţul umorului?

— Ia seama, Haddan! Prietenii tăi par gata să-ţi smulgă căpăţâna. În semn de avertizare, Sara flutură un deget în aer. Acum, tacă-ţi fleanca şi lasă-mă să termin!

Gryff făcu un semn de încuviinţare din cap şi îşi umplu din nou paharul.

— N-ai de ce să fii bosumflată. Spre deosebire de Cam, eu îmi achit întotdeauna nota de plată.

— O, pe-a lui mereu o adaug la nota ta, din moment ce-ţi permiţi. Sara zâmbi dulce, apoi continuă: Revenind la tânăra doamnă, nu s-a întreţinut cu Dudley prea multă vreme – un minut, două cel mult. A plecat valvârtej, exact cum am rugat-o… Şi acum, acum vine partea stranie. Se opri pentru un efect dramatic. Dudley s-a întors în sala de jocuri şi arăta ca un motan cu smântână pe mustăţi. La scurtă vreme după, domnul Daggett vine şi joacă o mână la aceeaşi masă, apoi pleacă de acolo ca să-mi facă o vizită aici – şi atunci se dezlănţuie iadul. Dudley începe să urle că i s-a furat din buzunar o bijuterie foarte valoroasă. Dar când am insistat, vicontele a refuzat să mi-o descrie.

— Interesant, murmură Connor.

— Nu văd de ce, i-o întoarse tăios Cameron. Nu orice fleac care dispare în Londra ajunge în mâinile mele. Din nefericire, aş adăuga.

Gryff puse deoparte paharul şi îşi împreună vârfurile degetelor.

— Ţi-a intrat ceva sub piele şi înţeapă un loc sensibil. Părerea mea este că-i o femeie.

— Categoric o femeie, fu Connor de acord. Şi, la

naiba, era şi vremea ca sarcasmul tău aprig la adresa cercurilor iubirii să se întoarcă împotriva ta şi să îşi înfigă colţii acolo unde te doare cel mai tare.

Gryff scoase un chicotit uşor.

Cameron simţi un fior de fierbinţeală în obraji. Era obişnuit să fie cel care făcea cele mai caustice observaţii şi era al naibii de incomod să devină ţinta tachinărilor lor.

— Ha, ha, foarte amuzant, replică el. Iubirea n-are nicio treabă cu povestea asta. Dar, la cum vă văd pe voi, ca pe nişte căţeluşi de salon, care nu scheaună decât despre asta, cred că voi căuta o companie mai jovială în altă parte.

Dădu să se întindă după pălărie, dar un gând îl făcu să şovăie.

Sophie avea probleme şi, oricât de mult detesta să dezvăluie în faţa prietenilor fisura din cinismul lui aprig, nu putea să permită ca mândria să împiedice şansa de a o ajuta. Aşa că, oricât i-ar fi plăcut să pară distant şi indiferent despre toţi şi toate, se sili să vorbească.

— Apropo, murmură el şi încercă să pară nepăsător. Ce ştii despre Dudley, Connor? Din moment ce este client al Vizuinii de mai mulţi ani, probabil nu eşti străin de obiceiurile lui.

Gryff scoase un sunet gutural, dar Connor îi făcu semn să tacă.

— La ce fel de obiceiuri te referi?

Cameron trase adânc aer în piept.

— Pariază mai mult decât are? Are vicii secrete… genul ăsta de lucruri.

— Pe scurt, vrei să ştii dacă este un escroc?

Connor clătină din cap.

— Dudley este în întregime o mizerie de om, răspunse Connor. După cum sunt şi bunul lui amic Morton, şi cercul lor de prieteni. Sunt deştepţi şi tare dornici să întoarcă slăbiciunile altor oameni în propriul lor interes. N-ar îndrăzni să îl tragă pe sfoară pe unul ca tine – preferă ţintele mai slabe. Cu toate astea, eu nu i-aş subestima. Sunt periculoşi.

Periculoşi. Cameron se uită la jocul de umbre de pe

perete. Cum de ajunsese Sophie să se încurce cu asemenea oameni?

— Mulţumesc. Îşi ridică pălăria.

— Rămânem la mine acasă încă vreo câteva zile, spuse Gryff. Vino pe la noi să luăm cina mâine-seară.

— Poate, răspunse el absent, căci gândurile îi erau ocupate de întrebări neliniştitoare.

— E de la sine înţeles, Cam, adăugă încet Connor, dar, dacă ai nevoie de vreo mână de ajutor de la noi, nu trebuie decât să ne spui.

Capitolul 4

— Mai e ceva ce ţi-ai dori să cumpărăm pentru tine? Sophie băgă capul în salonul de dimineaţă, unde mătuşa ei se sfătuia cu menajera despre meniurile zilei.

— Nu, firele de brodat sunt toate, draga mea. Georgie are mostrele de culoare, răspunse Hermione. Sunteţi sigure că nu vă deranjează să vă faceţi treburile fără mine?

— O, chiar deloc, o asigură Sophie, care menţionase dinadins că o vizită la prăvălia cu cărţi Hatchards se afla pe lista ei. Hermione nu era o cititoare prea înfocată.

— Recunosc că sunt puţin obosită după ieşirea noastră, aşa că sunt tare fericită că rămân acasă cu broderia mea. Hermione ridică vesta la care lucra. Fac progrese mari cu surpriza mea pentru ziua lui Edward.

— E minunată! Sophie înnodă sub bărbie panglicile bonetei, uşurată că trecuse de primul obstacol din calea planurilor ei. Ne vedem mai târziu.

Sora ei era o altă piatră de încercare, una care necesita nişte manevre ceva mai susţinute ca să fie înlăturată. Dar avea să se ocupe de ea la momentul potrivit.

Totuşi, Georgiana avea propriile opinii legate de subiect. De îndată ce trăsura o luă din loc spre Bond Street,

se răsuci pe banchetă şi îşi puse o mână în şold.

— Ai de explicat o groază de lucruri.

Sophie îşi îndreptă privirea afară pe fereastră.

— Despre?

— Ştii prea bine despre ce – despre noaptea trecută şi dispariţia ta pe Cărarea întunecată.

— Ţi-am spus că m-am pierdut pur şi simplu prin tufişuri. O pauză. Era întuneric totuşi.

— Era întuneric, repetă sora ei. Ha! Şi bănuiesc c-ai să-mi spui şi că tufişul de rododendron ţi-a făcut muşcătura aia senzuală de pe gât.

— Nu fi absurdă – plantele n-au dinţi. Apoi Sophie ripostă iute cu o întrebare: Şi rogu-te, de unde ai tu habar de muşcăturile senzuale şi despre cum arată?

Hârtia trosni când Georgiana desfăcu în grabă lista ei de cumpărături.

— Tocmai mi-am amintit că mătuşa Hermione ne-a rugat să cumpărăm o pereche de butoni, pe lângă firele ei de broderie. Trebuie să ne oprim şi la magazinul doamnei LaForge ca să luăm dantelă…

Restul drumului trecu fără vreo altă menţiune legată de grădinile Vauxhall.

Din fericire, atenţia surorii el fu acaparată de cumpărături. Sophie făcu tot posibilul să întreţină o pălăvrăgeală veselă, dar propriile ei griji secrete erau cu mult mai întunecate decât panglicile colorate şi garniturile de îmbrăcăminte.

Date fiind ameninţările tot mai evidente ale lui Dudley şi întrebările lui Georgie, se simţea prinsă între ciocan şi nicovală.

Şi mai era şi Cameron.

Cameron.

Sophie simţi cum o îmbujorare înfierbântată îi colora obrajii şi trase un pic mai sus de marginile şalului. Doamne sfinte, când îl văzuse, când îl simţise, când îl gustase, inima i-o luase la goană de bucurie. Ceea ce era, şi o ştia, o reacţie nesocotită. Îşi mai păstra încă aura neîmblânzită.

O urmă sălbatică şi impetuoasă care prevestea probleme.

Şi totuşi, împotriva oricărei raţiuni, trupul ei diabolic şi nesupus răspundea încă la farmecul lui arzător.

— Am luat decizia corectă acum mulţi ani, şopti ea, sperând că dacă spunea cu voce tare cuvintele avea să le dea crezare.

— Ai spus ceva? Georgiana o privi de după o vitrină cu trandafiri din mătase.

— Eu… mă întrebam dacă eşti gata să plecăm la Hatchards, răspunse Sophie.

— Da, stai doar să-mi împacheteze vânzătoarea cumpărăturile.

O plimbare scurtă le conduse la librărie.

— Cauţi ceva în mod special? o întrebă sora ei după ce intrară.

— O, mă gândeam să frunzăresc sectorul de grădinărit… Sophie aruncă o privire la pendula înaltă de vizavi de scările centrale. Un ghid pentru creşterea trandafirilor ar fi un cadou minunat pentru *papa.*

— O sugestie excelentă, spuse Georgiana. Vin cu tine şi te ajut să cauţi.

— Nu ţi-ar plăcea mai degrabă să cercetezi cu atenţie rafturile cu revistele de modă Ackermann de la etaj?

— Nu, se auzi răspunsul ferm. Şi uite, sectorul de grădinărit e gol, lucru care ne oferă ocazia perfectă ca să avem o discuţie privată ca între surori.

Sophie îşi înăbuşi un oftat chinuit. Părea că într-o fracţiune de secundă, surioara ei drăgălaşă şi ciufulită ca o pisicuţă se transformase într-o creatură cu o minte hotărâtă şi gheare ascuţite.

— Simte-te liberă să mi-l pictezi în nuanţe poetice pe Anthony, spuse Sophie şi pretinse că studia atent cel mai apropiat raft. Eşti mereu bine-venită să-mi destăinui sentimentele tale.

— De fapt, aş prefera să vorbesc despre tine, nu despre mine.

Sophie scoase un volum subţire de piele şi începu să frunzărească paginile.

— Mă tem că este un subiect plictisitor. În afară de salvarea din iaz a mopsului doamnei Addison de luna trecută, n-am cine ştie ce poveşti interesante în viaţa mea.

Georgiana îşi înclină uşor capul într-o parte.

— Ce faci? întrebă Sophie.

— Mă uit cum nasul ţi se face din ce în ce mai mare... ştii, ca în povestea pe care obişnuiai să ne-o citeşti mie şi lui Penelope, când ne avertizai despre consecinţele minciunilor. O altă înclinare a capului. Apropo, aceea e o carte de apicultură şi o citeşti cu susul în jos.

Sophie închise cartea într-o clipită şi o puse la loc.

— Sincer, dacă nu te cunoşteam mai bine, te-aş fi întrebat dacă nu ai – vocea Georgianei deveni un murmur – o aventură amoroasă secretă.

— Eu? Cuvântul semănă periculos de mult cu un chiţăit. Îşi recapătă vocea şi adăugă iute: Doamne sfinte, ai înnebunit?

— Ştiu, ştiu, e ridicol! Ha, ha, ha!

— Ha, ha, ha, repetă Sophie slab.

Zâmbetul fugitiv al surorii ei se risipi la fel de repede.

— Dar asta nu afectează cu nimic faptul că n-ai prea fost tu în ultima vreme. Incursiuni la miezul nopţii, haine nearanjate, răspunsuri vagi. Georgiana aţinti asupra ei o privire scrutătoare. Şi mai ales, expresia aia de vinovăţie care îţi umbreşte ochii. Ceva nu e foarte în regulă. De ce nu-mi povesteşti şi mie? Poate pot să te ajut.

„Doamne fereşte!” încă o dată, gândul că Georgiana putea să fie implicată într-o poveste sordidă de şantaj îi trimise Sophiei un fior rece pe şira spinării. Părinţii lui Anthony se opuneau deja relaţiei lor de iubire. O umbră de scandal...

— Nu, nu, e ceva de care trebuie să mă ocup personal.

Sophie se dădu înapoi şi îşi înălţă capul ca să se uite la pendulă. Timpul era esenţial din mai multe motive. În

mai puţin de o lună, Anthony şi părinţii lui veneau la Terrington pentru Balul anual de vânătoare. Avea să fie începutul oficial al festivităţilor de dinaintea nunţii, iar nunta urma să aibă loc în săptămâna de după. Cumva, ştia că trebuia să evite ca ameninţările lui Dudley şi Morton să îi distrugă viitorul Georgianei.

— Dar nu-ţi face griji, adăugă ea. Sper să rezolv repede.

Sora ei se încruntă.

— Nasul ţi-a mai crescut cu un centimetru.

— Nu eşti amuzantă, Sophie se întoarse ca să scape de examinarea minuţioasă a Georgianei şi se duse câţiva paşi mai departe de-a lungul rafturilor.

Mătasea foşni încet pe podeaua prăfuită, când Georgiana se ţinu scai de ea.

— Nici tonul ăsta odios de Eşti-prea-tânără-ca-să-înţelegi. La naiba, nu mai sunt un copil, Sophie!

— Nu vorbi urât, spuse automat Sophie.

— Atunci nu mă provoca.

— Eu… O altă privire înspre pendulă. Îmi pare rău, dar putem să ne certăm un pic mai târziu? Eu… trebuie să plec.

— Unde te duci? întrebă Georgiana.

— Nu contează. Nu durează mult. Sophie ura să linguşească, dar timpul era esenţial. Te rog, Georgie! Îţi cer o favoare – lasă-mă să plec fără să-mi faci morală. E teribil de important.

Încruntătura surorii ei se îmblânzi.

— Atunci e de la sine înţeles că poţi să te bazezi pe mine.

— Mulţumesc. Sophie scoase un oftat de uşurare. Promit că nu stau mult.

Îşi strânse fustele, se întoarse şi se îndreptă grăbită spre uşă.

Traversă Piccadilly cât putu de repede şi se repezi spre intrarea în Green Park, apoi tăie potecile cu pietriş care duceau spre capătul pajiştilor. După cum îi descrisese Cameron, un crâng retras de castani se afla dincolo de un

rând de tufişuri, umbrele frunzelor lor promiţând un minimum de intimitate.

— Pe aici. Vocea cunoscută se auzi uşor din spatele trunchiurilor groase.

Sophie grăbi pasul, iar un iureş nedorit de încântare îi furnică prin fiecare fibră din corp.

„O, sigur e greşit să răspund ca o uşuratică neobrăzată – eu sunt Sophie Lawrance cea cumpătată şi cu capul pe umeri”, îşi reaminti ea în gând. „Cea care rămâne mereu de partea prudenţei”.

Dar văzând că oricum viaţa ei se îndrepta deja spre iad cu o viteză uluitoare, ce mai conta dacă se mai trecea încă un păcat pe răbojul ei?

*

Cercetând cu atenţie de după perdeaua mişcătoare şi verde, Cameron văzu cum Sophie îşi ridică fustele şi traversează iarba. Avea o graţie de care nu-şi dădea seama, uşoară şi diafană asemenea fâlfâitului de aripi ale unui fluture, şi când o privi apropiindu-se simţi cum inima începe să îi bată nebuneşte. *Amintiri, amintiri*… Scutură din cap şi încercă să alunge trecutul chinuitor.

— Nu te uita în urmă, murmură el şi privirea i se lipi de buclele aurii ca mierea, care dansau în adierea vântului. Mai tare, el o strigă din nou: Pe aici.

Ea şovăi o clipă înainte să se afunde printre ramuri. Obrajii îi erau uşor îmbujoraţi, răsuflarea întretăiată.

— Ai venit. Un zâmbet tremurător. Am crezut că poate noaptea trecută nu a fost decât… o născocire a imaginaţiei mele, adusă de prea mult vin.

— Aveai gust de şampanie, murmură el, „Şi o dulceaţă eterică dincolo de cuvinte”.

Culoarea din obraji i se accentua.

— Mă tem că bulele ei mi-au înceţoşat minţile. Nu obişnuiesc să… să…

— Să te săruţi prin tufişuri cu bărbaţi mascaţi? sugeră

el.

— Exact. Şi ştii că eu sunt Sophie cea cumpătată şi cu capul pe umeri. Poate că urma de regret din vocea ei nu fu decât o iluzie a propriei lui minţi înceţoşate.

Cameron trase adânc aer în piept, şi notele florale ale parfumului ei trimiseră prin venele lui un val brusc de înfierbântare îmbătătoare.

„Nu – o, nu”. Raţiunea căuta să se facă auzită dincolo de iureşul asurzitor din mintea lui.

Prea târziu. Ceva se frânse înăuntrul lui şi eliberă o dorinţă sălbatică şi primitivă pe care o crezuse îmblânzită atâta amar de vreme.

— Dar eşti şi Sophie cea senzuală şi păcătoasă, şopti el şi o cuprinse în braţe. Sau ai uitat cumva de momentele magice îmbăiate de soare?

— Cum aş putea să le uit vreodată? Mâinile ei plutiră uşor de-a lungul bărbiei lui, buzele îi atinseră obrazul – înfometate sau poate doar aşa i se păru lui. Dar păcatul nu mai are ce căuta în viaţa mea.

— Nu? Limba lui îi tachină buzele.

Ea îşi înăbuşi un geamăt.

— Nu. Familia mea depinde de mine. Un oftat. Au nevoie de mine. Acum, ca şi atunci.

— Şi cu nevoile tale cum rămâne, Sophie? Cameron îi eliberă uşor trupul din braţe. Când picioarele ei atinseră pământul, îi cuprinse faţa între mâini. Cum rămâne cu dorinţele tale?

— Eu… Pulsul de pe gâtul ei scăpase nebuneşte de sub control.

— Nu-mi spune că nu ai dorinţe, şopti el şi linse carnea care trepida.

Mângâierea înflăcărată păru să îi zguduie complet autocontrolul. Scăpă un sunet – ceva între un râs şi un suspin – când mâna ei alunecă sub cămaşa lui şi se lipi de pielea goală.

— Nu… pot să neg. Palma ei atinse sfârcul lui încordat, apoi se trase deodată înapoi. Dar…

Nevoia se dezlănţui înăuntrul lui şi, pentru o clipă, frânse orice cinism atent cultivat cu care îşi înfăşurase inima. O, cât de mult îi lipsiseră căldura şi râsul ei mângâietor pe pielea lui.

Cu un mormăit disperat, Cameron îi cuprinse sânii în mâini simţind perfecţiunea lor catifelată şi suplă sub corset. Să mă ajute Dumnezeu, dar vreau să sfâşii blestematul ăsta de material… Degetele lui prinseră marginea corsajului ei şi aruncară şalul pe pământul acoperit de muşchi. Şi să rup panglicile.

— Cam… Cam. Sophie se cutremură şi întrerupse sărutul. Oricare mi-ar fi dorinţele, nu pot să mă las pradă pornirilor sălbatice. Este prea periculos. Se trase înapoi şi clipi ca să îndepărteze mărgelele lacrimilor de pe gene.

— A, da. Pericol, spuse el calm şi se forţă să îşi ţină emoţiile în frâu. Până la urmă, el ne-a adus din nou împreună. Nu ştiu cum ai ajuns să te încurci cu lordul Dudley, dar fii sigură că este periculos.

— Ştiu, şopti ea. Ştiu.

El îi ridică bărbia.

— Să înţeleg că n-ai căutat de bunăvoie să faci cunoştinţă cu el?

— Doamne sfinte, nu! Ochii ei se strânseră pentru o clipă. Dar cum Dumnezeu ai descoperit legătura… şi cerceii mamei?

— Vin des în vizită la Vizuina Lupului – nu pentru ce motive ai crede tu, ar trebui să adaug. Fostul proprietar îmi este prieten. La fel şi Sara, actuala proprietară. Din pură întâmplare, am auzit schimbul tău de replici cu Dudley şi am văzut când i-ai dat pacheţelul. Să spunem că şi curiozitatea face parte din multele mele defecte. I l-am şterpelit din buzunar…

Suspinul ei adânc îi întrerupse cuvintele.

— Tu vorbeşti de pericol! Doamne, Dumnezeule, n-ar trebui să-ţi asumi un risc atât de teribil.

— Crede-mă, Sophie, am o relaţie strânsă cu pericolul. Nici n-ai idee ce pericole teribile şi alte lucruri groaznice am

făcut de când ne-am despărţit, răspunse Cameron.

Culoarea se prelinse de pe chipul ei şi o lăsă palidă ca un fir de fum.

— Dar acum vorbim despre Dudley. Şi întrucât el este neglijent, iar eu sunt inteligent, n-a existat nici măcar o clipă vreun motiv de îngrijorare, continuă el. Totuşi, mă tem că nu se poate spune acelaşi lucru despre legătura ta cu năpârca aia. Acum e rândul tău să explici ce şi cum.

Oftatul ei greu agită frunzele din jur.

— Acum cam şase luni, lordul Dudley şi prietenul lui, domnul Morton, au venit în vizită la… O urmă de şovăială… la marchizul de Wolcott.

Cameron înţepeni la auzul numelui. Wolcott. Cel mai implacabil duşman al lui.

— M-a căutat la una dintre adunările locale. Vocea ei deveni o şoaptă încordată. Şi mi-a ameninţat familia cu distrugerea publică dacă nu plătesc preţul cerut de el.

O grimasă arcui gura lui Cameron.

— N-are niciun sens. De ce să şantajeze un pastor necunoscut de la ţară? Sigur trebuie să ştie că tatăl tău nu are decât un venit foarte modest.

— Şi vai, nimic altceva decât minţile pierdute. Sophie îşi muşcă buza. Tata a pierdut rău contactul cu realitatea. Chiar dacă şi-ar fi dorit să răspundă la întrebările lordului Dudley, n-ar fi putut.

— Mai întâi, ce informaţii caută? întrebă Cameron.

Sophie îi evită privirea.

— Are de-a face cu un document foarte vechi de la biserică!

Rămăsese tot o mincinoasă foarte puţin talentată. Ezitarea din vocea ei îi spunea că îi ascunde ceva. Dar pentru moment o trecu cu vederea.

— Mai important de-atât, ce secret foarte întunecat deţin Dudley şi Morton despre familia Lawrance? Nu vă pot închipui implicaţi într-un complot de şantaj.

Sophie se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Nici eu nu pot. Dar se pare că acum vreo şase ani,

tata a semnat nişte documente de la biserică care lăsau să se creadă că furase bani din fondul privat de caritate al episcopului. Începuse deja să piardă contactul cu realitatea şi, în calitate de cap al familiei, te asigur că nici măcar un bănuţ nemeritat nu a ajuns în mâinile noastre.

— Sigur secretarul episcopului poate să garanteze pentru cinstea lui.

— Din păcate, domnul Perkins a murit acum un an, iar înlocuitorul lui este un zbir care urmăreşte întocmai litera legii. Nu mă aştept la niciun fel de înţelegere de la el.

— Eşti absolut sigură că Dudley deţine documentele incriminatoare? întrebă el, după ce se gândi o clipă.

— Da. Mi le-a arătat. După cum am spus, sensul lor e deschis interpretării. Iar cea mai mică urmă de scandal, chiar dacă nefondată, probabil că ar distruge logodna Georgianei. Chipul ei se încreţi de nelinişte. Dacă e părăsită, probabil va fi condamnată la o viaţă de fată bătrână la Terrington. Iar Penelope – şi ea ar avea puţine speranţe pentru viitor. Nu pot să permit una ca asta.

— Aşa că i-ai mituit pe Dudley şi pe prietenul lui ca să păstreze tăcerea?

Ea încuviinţă nefericită din cap.

— Da, am încercat să câştig timp.

— Ca să faci ce? întrebă încet Cameron.

— Nu… nu ştiu. Tot încerc să mă gândesc la ceva. Îţi înălţă capul, în ochii ei sclipind mai curând hotărârea decât lacrimile. Sophie cea puternică şi fermă – chiar şi când era o mână de fată – avusese acelaşi curaj calm. Cererile au sporit şi mă tem că, odată cu pierderea cerceilor, îmi va fi imposibil să onorez următoarea plată pe care o va cere. Iar cum nunta se apropie cu paşi repezi… Genele ei tremurară. Dar cumva am să găsesc o cale de a riposta.

În ciuda seriozităţii subiectului, Cameron aproape schiţă un zâmbet. Indiferent ce pretenţii ar fi avut cum că era un suflet precaut, Sophiei nu îi era frică să se dezlănţuie. Pe când erau adolescenţi, împărtăşiseră o serie de aventuri nebuneşti.

— Sunt foarte conştient de firea ta. Dar să ripostezi… începu Cameron, dar tăcu auzind nişte paşi care se apropiau.

— O, la naiba, şopti Sophie când o siluetă îşi făcu apariţia dintre tufişuri.

*

Georgiana făcu alarmată ochii mari.

— N… nu e ce crezi, se bâlbâi Sophie, care încercă, în acelaşi timp, să se desprindă din braţele lui Cameron şi să îşi aranjeze hainele.

— Da?

— Serios. Pot să-ţi explic.

— Chiar te rog, spuse Georgiana şi se uită atentă la corsajul răvăşit al Sophiei. Ar trebui să fie peste măsură de interesant.

Cameron făcu un pas înapoi şi îşi netezi liniştit haina.

— Natura chiar funcţionează în moduri miraculoase. N-aş fi ghicit niciodată că gâsculiţa durdulie şi mititică pe care o ştiam ca Georgie-Porgie avea să se transforme într-o lebădă superbă. Zâmbi când ea rămase cu gura căscată. Permite-mi să te felicit pentru nunta care urmează, domnişoară Georgiana.

— Cameron? Eşti chiar Cameron Fanning?

— În carne şi oase, răspunse el şi îi făcu cu ochiul. Deşi din motive diverse, acum port numele de Daggett.

— Doamne, cu toţii am presupus că ai murit! izbucni Georgiana. Adică… înghiţi vizibil în sec, iar culoarea din obrajii ei se transformă într-un roşu-aprins. Scuze, cât de groaznic de nepoliticos!

— Ba chiar deloc, răspunse Cameron. Orice om cu capul pe umeri ar fi ajuns la aceeaşi concluzie. La vârsta ta, eram hotărât să încalc orice regulă din lume chiar dacă ducea la propria-mi distrugere.

Georgiana se uită la el cu o curiozitate sinceră, observându-i umerii laţi, talia zveltă şi picioarele lungi şi

puternice.

— Ei bine, se pare că ai scăpat nevătămat din tinereţea ta rebelă.

— Viaţa îşi lasă mereu amprenta chiar dacă unele sunt mai subtile decât altele, murmură el. Văzu încruntarea de pe fruntea ei şi adăugă: La un moment dat ai să înţelegi ce vreau să spun.

Nedumerirea ei se transformă într-o încruntare.

— Este o remarcă detestabil de condescendentă, domnule Daggett.

— Aşa este, recunoscu el. Dar asta nu o face mai puţin adevărată.

— Că veni vorba de adevăruri… Sophie se dădu înapoi când sora ei o fixă cu o privire tăioasă. Erai pe punctul să-mi explici de ce voi doi v-aţi întâlnit aici în secret şi în plină zi.

— Nu este o întâlnire secretă, se grăbi Sophie să-i explice. Este…

— O întâlnire de afaceri, completă Cameron cu uşurinţă. Sora ta are nevoie de cineva care să facă nişte investigaţii discrete şi, date fiind abilităţile mele de a mă mişca prin umbrele întunecate ale societăţii, m-am oferit să accept sarcina asta.

— Ha! Ştiam eu că sunt probleme! exclamă Georgiana.

— Sunt, recunoscu Sophie. Totuşi, doar atât am de gând să-ţi spun pe tema asta.

Cameron ridică întrebător o sprânceană.

— Crezi că e înţelept? Din experienţa mea, asemenea ascunzişuri fac mai mult rău decât bine. Persoana care e menţinută la distanţă poate să se simtă obligată să ia măsuri nesăbuite ca să descopere adevărul.

— Am să revin asupra deciziei dacă apar informaţii noi, răspunse Sophie. Cameron încă nu ştia toate dedesubturile depravării lui Dudley şi Morton, iar ea încă nu hotărâse cât anume să îi spună. Dar pentru moment, e tot ce pot să promit.

— De acord, răspunse el şi primi o privire rănită de la Georgiana.

— Credeam că eşti de partea mea, mormăi ea. Când eram mică, îmi luai mereu apărarea.

— Haideţi să clarificăm un lucru, doamnelor. Zâmbetul lui deveni deodată sardonic. Nu căutaţi la mine vreun idealism nobil pentru că, dacă o veţi face, veţi fi groaznic de dezamăgite. Nu urmăresc decât un interes de-al meu. Dacă vi se pare crud, aşa este.

Georgiana îşi muşcă buza.

— Dar tocmai ai spus că o vei ajuta pe Sophie.

— N-a spus asta, interveni Sophie. A spus că e dispus să accepte sarcina. Este o mare diferenţă.

Sora ei nu avu ce să răspundă, în afara unui pufnet mâhnit.

— Şi ce anume am întrerupt? O discuţie de afaceri despre ce onorariu doreşte să primească pentru serviciile lui?

— E prea de tot, Georgie. Te porţi ca un copil, i-o tăie Sophie. Te rog să te întorci la Hatchards. Vin după ţine de îndată ce eu şi domnul Daggett încheiem de discutat afacerea noastră.

Lacrimile se înşirară pe genele Georgianei când îşi apucă fustele în mâini.

— Foarte bine. Se aplecă pe sub o ramură care atârna şi trecu pe lângă Cameron. Dar şi eu vreau să clarific un lucru. Dacă o mai răneşti o dată pe sora mea, am să-l pun pe Anthony să îţi taie ficatul într-o mie de bucăţele.

Cameron aşteptă până ce paşii nu i se mai auziră.

— Cine e Anthony?

— Logodnicul ei, răspunse Sophie. Se pricepe de minune la mânuit sabia.

— Ah. El prinse între degete cercelul rotund, din abanos, încrustat cu perle. Din fericire, şi eu.

— Asta înseamnă că ai fost soldat?

— Am fost o mulţime de lucruri la viaţa mea, inclusiv soldat. O pauză. Şi un nebun.

— Şi acum ce eşti? Hainele îţi sunt croite atât de frumos… Sophie se uită la cercelul lui. Şi micile tale bijuterii sunt scumpe. Aşa că presupun că ai câştigat ceva bani. Deodată i se năzări un gând oribil. Poate te-ai însurat cu o moştenitoare?

Expresia lui rămase de nepătruns.

— Nu, mă întreţin singur, spuse el uşor. Deşi îndrăznesc să spun că ai fi şocată să afli cum. Frunzele moarte trosniră sub cizmele lui când îşi schimbă poziţia. Mă furişez prin conace frumoase şi moşii de la ţară ale aristocraţiei şi sustrag obiectele lor de valoare. Mai ales bijuterii, dar din când în când mai iau şi tablouri şi alte obiecte de artă.

— Un hoţ? spuse ea încet şi încercă să descifreze subînţelesurile care pâlpâiau în ochii lui.

— O, am ceva scrupule. Nu iau decât de la cei care îşi permit cu uşurinţă pierderea. Dar dincolo de asta, ai dreptate să pari atât de îngrozită. Sunt un bastard fără inimă.

Sophie tresări la cuvântul „bastard”.

— Da, un bastard, repetă el. Amândoi ştim urâtul adevăr al moştenirii mele.

— Nu eşti, şopti ea. Adevărul este că…

Se grăbi să o întrerupă:

— Nu contează care este adevărul. Nu pot s-o dovedesc, şi pe cine are să creadă societatea – pe mine sau pe ilustrul meu frate vitreg?

Sophie îşi întoarse privirea, ştiind că el nu aştepta un răspuns. În schimb, îi puse o întrebare:

— De aceea ai ales să duci o astfel de viaţă lipsită de onoare? Ca să pedepseşti societatea pentru că te-a nedreptăţit?

El râse răguşit.

— Am învăţat că onoarea există doar în poveşti. Aşa că, asemenea unui pirat, trăiesc după propriile mele reguli. S-a dovedit că este stilul perfect de viaţă pentru un bărbat nesăbuit ca mine.

— Nu cred asta, spuse Sophie.

— Ah, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar este adevărat. Sunt un escroc care nu regretă nimic. Zâmbetul lui nu avea nicio urmă de căldură. Dar indiferent ce crezi despre moralitatea mea, eu pot să te ajut.

Sophie se aplecă să îşi ia şalul de pe jos şi profită de răgaz ca să facă faţă emoţiilor contradictorii.

— Ce i-ai spus Georgianei a fost o povestioară deşteaptă, dar chiar dacă mi-aş dori să apelez la serviciile tale, nu mi-aş permite să te plătesc. Înfăşură mătasea peste umeri, căci i se făcuse deodată frig, în ciuda razelor de soare care se furişau printre copaci. Îţi mulţumesc că mi-ai înapoiat cerceii mamei, îţi sunt recunoscătoare – cu adevărat recunoscătoare. Însă…

Sophie şovăi şi îşi spuse că îl refuzase pe bună dreptate în urmă cu atâţia ani. După cum recunoscu chiar el, devenise un om nedemn de admiraţie.

— Însă cred că e mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Mă întorc acasă poimâine, şi e greu de crezut că drumurile noastre se vor mai întâlni vreodată. Dar sunt fericită să ştiu că eşti în viaţă şi că eşti bine.

— Sophie, ai fi înţeleaptă dacă te-ai mai gândi la oferta mea, spuse Cameron. N-am făcut-o din pur altruism, adăugă el la repezeală. Am propriile motive pentru care îmi doresc să-i cercetez mai atent pe Dudley şi pe acoliţii lui.

Ea scutură din cap. Indiferent de viaţa pe care o alesese pentru el, ea nu era dispusă să îl atragă într-un pericol mai mare.

— Ţi-ai asumat deja suficiente riscuri pentru mine. N-aş putea să trăiesc în pace dacă ar fi să suporţi vreo consecinţă din cauza mea.

O licărire a dinţilor, un zâmbet enigmatic.

— Te asigur, mă pricep de minune să-mi port singur de grijă. Dacă i-ai întreba pe prietenii mei, ţi-ar spune acelaşi lucru.

— O, Cameron, n-are să meargă niciodată. Amândoi ne-am schimbat prea mult. Sophie îşi atinse buzele umflate

de sărut. De altfel, trebuie să-mi păstrez raţiunea şi se pare că nu pot să gândesc limpede în preajma ta.

— Poate că ar trebui să ai încredere în instinctele tale.

Sophiei i se puse un nod în gât. Era atât de ispititor. Umerii aceia laţi păruseră atât de solizi, în vreme ce ai ei îşi pierduseră puterea.

— Nu, şopti ea. Nu pot să risc.

Cameron se întoarse uşor şi păru să examineze atent firele de praf care dansau în aer. O adiere de vânt îi ciufuli părul, iar şuviţele lungi îi ascunseră chipul.

— Atunci, la revedere, murmură el şi, înainte ca ea să poată răspunde, dispăru, o umbră întunecată care se pierdu printre copaci.

— La revedere, răspunse Sophie locului gol dintre frunzele ce se legănau. O lacrimă i se prelinse pe obraz, dar o şterse iute. Numai un nebun ar fi încercat să încerce să recupereze trecutul. Cameron, cel pe care îl cunoscuse ea cu multă vreme în urmă, nu mai era decât o fantasmă. Bărbatul în care se transformase era un străin nemilos. La revedere.

Capitolul 5

Cameron se opri pentru o clipă în uşa bibliotecii frumos mobilate şi inspiră adânc mirosul bogat de ceară de albine, pergament şi piele veche. Lumina lămpii arunca o strălucire discretă peste dulapurile sculptate şi coperţile aurite care umpleau sala masivă, căci în ciuda impresiei pe care voia să o dea, de frivol amator de distracţii, Gryff era un colecţionar de carte serios ale cărui eseuri lirice despre peisagism câştigau respectul experţilor în domeniu.

Inspirând din nou adânc, Cameron intră în cameră.

Prietenii lui erau aplecaţi peste unul dintre birouri şi răsfoiau o mapă de acuarele botanice. La auzul paşilor lui pe covorul oriental, cei doi ridicară privirea.

— Te gândeşti să te apuci de crescut trandafiri, nu doar capre, Connor? rosti el tărăgănat. Nici în cele mai nebuneşti visuri nu mi-am imaginat că Lupul ar putea să devină atât de… moale.

— Sunt cele mai noi acuarele ale Elizei, spuse Gryff. Care au fost acceptate pentru o expoziţie la Academia Regală. Proaspăta lui soţie obţinea cu rapiditate aprecierea criticilor din lumea artei pentru talentele ei extraordinare. Şi eu sunt cel care cultivă trandafiri. Picturile surprind noua grădina cu ziduri pe care am creat-o lângă atelierul ei. Zâmbi. În limbajul fiorilor, trandafirii înseamnă iubire.

— Nu-i de mirare că parfumul lor îmi face rău, spuse Cameron şi se îndreptă spre bufet, unde îşi turnă un pahar de coniac.

— Se pare că acest Copoi mai are încă un afurisit de spin înfipt în fund, spuse Connor, fără să bage în seamă zeflemeaua de mai devreme.

Gryff ridică din umeri.

— Date fiind văgăunile spurcate prin care îşi face veacul, nici nu e de mirare. Apoi adăugă spre Cameron: Dacă ai venit doar ca să mârâi şi să scrâşneşti din dinţi, de ce mai bine nu-ţi iei tu tălpăşiţa în altă parte până ce-ţi trece indispoziţia?

Cameron sorbi pe îndelete din băutură înainte să răspundă:

— De fapt, am venit să cer o favoare.

Cuvintele nu ieşiră cu uşurinţă. De multă vreme aflase că cheia supravieţuirii era să devii insensibil la emoţii. Ura să arate vreo breşă în cinismul său până şi în faţa tovarăşilor lui Cerberi.

— Ah! Spre uşurarea lui, Gryff nu răspunse cu o glumă usturătoare. Proptindu-şi un şold pe birou, prietenul său arcui pur şi simplu o sprânceană. Ei bine, continuă!

După ce îşi reumplu paharul, Cameron se uita la Connor.

— Talentele tale de joc au rămas la fel de abile?

— Poţi să mă crezi un căţel domesticit, dar dinţii mei

nu şi-au pierdut de tot ascuţişul, răspunse Lupul. În trecut, păstrase Vizuina Lupului pe linia de plutire prin norocul lui nefiresc la cărţi. Bănuiesc că vrei să tunzi nişte oi, nu?

— Într-un fel. Cameron răsuci paharul între degete. Speram să accepţi să joci câteva mâini cu unul sau poate cu doi dintre clienţii fideli ai Vizuinii.

— Cu cine? întrebă Connor.

Nu era posibil să evite răspunsul.

— Dudley este prima mea alegere. Dacă el nu este acolo, atunci Morton, mârâi el.

— Dudley – individul încurcat cu misterioasa domnişoară Lawrance?

După cum se temea Cameron, Gryff se năpusti asupra informaţiei, asemenea unui câine înfometat care simte miros de carne.

— Ha, ha, ha! Un chicotit scăzut se auzi după întrebare. Se pare că, în ciuda tuturor declaraţiilor sale contrare, ironicul nostru Copoi a fost, în cele din urmă, muşcat de dragoste.

— Dragostea nu are *nimic* de-a face cu asta, mormăi Cameron. Am propriile motive pentru care doresc să ştiu mai multe despre ce pun la cale cei doi.

Râsul lui Gryff se auzi mai tare, dar expresia de pe chipul lui Connor rămase gravă.

— Ce anume ai în minte?

— Aş vrea să câştig – şi să câştig serios. Potrivit surselor mele, jocul lor este nechibzuit şi datoriile lor cresc pe zi ce trece.

Connor îşi lovi uşor vârfurile degetelor.

— Asta s-ar putea să nu fie uşor. Cu toată modestia, reputaţia mea îi face pe cei mai mulţi dintre clienţii obişnuiţi ai Vizuinii să nu fie dispuşi să rişte să joace împotriva mea.

— Am să mă ocup eu de asta, răspunse Cameron.

— Şi ce trebuie să fac cu poliţele lui Dudley de îndată ce le câştig? Să-mi hrănesc caprele cu ele?

Cameron îşi permise să schiţeze un zâmbet.

— Mi le dai mie.

— Şi după aceea? întrebă Gryff.

— Şi după aceea am să-l fac pe Dudley să plătească cu vârf şi îndesat.

— Ce-a făcut ca să-ţi câştige mânia? insistă Gryff. În afară de a-i da bătăi de cap domnişoarei Lawrance.

— Aş prefera să nu dezvălui încă motivul. Se întoarse spre celălalt prieten al lui. Ce zici, Lupule?

— Foarte bine. Connor ridică propriul pahar în semn de salut. Trebuie să spun că viaţa la ţară este idilică, dar ideea de a dezlănţui un pic iadul pe pământ, alături de prietenii mei Cerberi, este foarte atrăgătoare.

*

Bătaia uşoară în uşa dormitorului ei nu veni pe neaşteptate. Sophie puse deoparte peria de păr şi oftă privind în oglindă. Georgiana rămăsese neîndurător de tăcută în legătură cu întâlnirea din Green Park pe drumul de întoarcere acasă şi la serata de jocuri de cărţi cu prietenii mătuşii ei.

Dar nu-şi făcea vreo iluzie că întâmplarea era uitată.

— Intră, murmură ea, chiar dacă în realitate nu îşi dorea decât să se strecoare între aşternuturi şi să îşi tragă pătura peste cap.

Nu că o cuvertură matlasată ar fi ţinut la distanţă visele cu tulburătorul pirat.

Georgiana traversă tiptil covorul şi se trânti pe fotoliul cu pernuţe de la fereastră. Îşi drese glasul cu o tuse uşoară.

— Nu eşti încă îndrăgostită de el, nu?

— Nu. „Da”. Nu. Absolut deloc.

Un curent de aer agită draperiile când sora ei se foi şi îşi strânse genunchii la piept.

— Cameron Fanning – sau mai degrabă Daggett – a fost o dragoste nebună din tinereţe, continuă Sophie. Dar am ajuns să-mi dau seama că el era prea sălbatic, prea impetuos ca să ne potrivim vreodată. „Şi acum ştiu că am

avut dreptate – aşa că de ce inima mea refuză să asculte de mintea mea?”

— De asta a plecat?

Sophie se uită lung la reflexia ei neclară, dorindu-şi ca lacrimile să îi fi estompat dorul din privire. Clipi ca să înlăture durerea ascuţită, apoi luă peria şi începu să îşi pieptene din nou părul.

— Va trebui să-l întrebi pe el de ce, răspunse ea. Ne-am certat şi am schimbat nişte cuvinte dure. Apoi el… a dispărut pur şi simplu.

Lemnul scârţâi atunci când sora ei se foi din nou.

— A fost cel mai bine, continuă Sophie, repetând afirmaţia lui Cameron. Poate că, dacă o spunea de suficiente ori, avea să şi simtă că era adevărat. Ne-am fi rănit doar unul pe celălalt. El era prea pătimaş, eu eram prea realistă.

Linişte, apoi deodată braţele Georgianei se înfăşurară în jurul ei şi o învăluiră într-o îmbrăţişare puternică.

— Eşti o mincinoasă teribilă, Sophie! Ca să nu mai vorbim că uneori mai eşti şi o cloşcă mult prea protectoare. Un pufnet. Dar eu te iubesc atât de mult.

— Of, Georgie! Sophie simţi cum gâtul i se strânge prea tare ca să mai spună ceva.

— Nu este nevoie să-ţi ascunzi sentimentele faţă de mine, continuă Georgiana. Eu şi Pen ţi-am văzut privirea pierdută la Highborn Hill când credeai că nu eram atente. Amândouă recunoaştem iubirea adevărată atunci când o vedem.

Sophie îşi înăbuşi un râs înlăcrimat.

— Dumnezeule, Penelope are doar treisprezece ani – ce ştie ea despre dragostea adevărată?

— Mai multe decât crezi, îi răspunse Georgiana. A citit în secret colecţia ta de romane, inclusiv pe cele neobrăzate, precum *Tom Jones*.

— O, Doamne! Sophie se strâmbă. Să-mi aduci aminte să-i dau două la fund când ajungem acasă.

Sora ei zâmbi larg.

— Le punem sub cheie pe cele noi. Abia aştept să încep *Groaznicul secret al lui Lady Avery.*

— Când ai mai cumpărat-o şi pe *asta?*

— În timp ce tu te sărutai cu Cameron Daggett în Green Park, răspunse sora ei. Şi dacă tot veni vorba de diavol, ce-ai de gând să faci cu el?

— Nimic, spuse Sophie, S-a oferit să mă ajute, dar am refuzat. Aşa că a plecat. Se forţă să schiţeze un zâmbet. Măcar de data asta şi-a luat la revedere.

— Există vreun motiv pentru care l-ai refuzat? Mi s-a părut că vă înţelegeaţi foarte bine.

— Prea bine. Nu pot să neg că există o atracţie între noi. Dar este complet greşită – el e prea periculos ca să mi-l doresc, şopti Sophie. Mintea mea nu funcţionează cum trebuie când este prin preajmă. Ca un magnet, pare să exercite o forţă stranie care dă peste cap busola raţiunii mele.

— Poate că busola ta are nevoie să-şi modifice direcţia, spuse liniştită Georgiana.

Sophie răsuci între degete marginea şalului.

— Anthony este ca o stea aprinsă care străluceşte pe cer, o lumină stabilă şi călăuzitoare care îţi permite cu uşurinţă să trasezi o linie dreaptă pe mările învolburate. Cameron este mult mai schimbător. Ea trase furioasă aer în piept şi se gândi la ochii lui întunecaţi, de culoarea verde a mării. El este mai curând ca sclipirea fulgerelor care strălucesc în furia furtunii.

— Furtunile pot fi periculoase, încuviinţă sora ei. O licărire poznaşă îi strălucea în ochi. Dar şi captivante.

Un râs scapă de pe buzele Sophiei.

— Doamne, Dumnezeule, trebuie să tai şi din lecturile tale? O singură romantică înflăcărată în familie e îndeajuns de înfricoşătoare.

Georgiana schiţă un zâmbet, apoi strânse din buze de îngrijorare.

— La modul cel mai serios, Sophie, am discutat cu Anthony despre viitor şi, ei bine, amândoi am fost de acord

că n-ar trebui să porţi de una singură toată povara grijii pentru familia noastră, după ce ne căsătorim. *Papa* şi Pen pot veni să locuiască la noi, ceea ce-ţi va oferi libertatea…

— Hai să discutăm despre deciziile astea cruciale după ce vă căsătoriţi, o întrerupse Sophie. „Dacă vă căsătoriţi”. În clipa de faţă, trebuie să ne concentrăm asupra mulţimii de detalii pentru nunta perfectă.

— Bine, încuviinţă sora ei. Dar fii sigură că am de gând să mă asigur că ai ocazia să-ţi urmezi busola, indiferent că ar putea să te poarte spre ape neexplorate şi mări învolburate de furtună.

— În clipa asta, mă mulţumesc să navighez prin restul listelor noastre de cumpărături. Sophie o mai îmbrăţişa o dată pe Georgiana, apoi îi făcu semn să plece. Hai, la culcare – ai nevoie de somn! Mâine este ultima noastră zi în oraş, şi ai o mulţime de lucruri de făcut.

Sora ei îi depuse un sărut apăsat pe obraz şi se întoarse spre uşă. Totuşi, când trecu pe lângă masa de toaletă, privirea i se opri pe micul vas de porţelan de lângă oglindă.

— N-am ştiut că ai adus cu tine cerceii mamei. Trase vasul din umbră. De ce nu i-ai purtat la serata doamnei Griffin?

— A… am uitat, murmură Sophie.

Georgiana arcui o sprânceană.

— Ei bine, nu contează. O să se potrivească de minune cu rochia nouă. Dantela bej pe care am ales-o le va pune în evidenţă strălucirea.

Flăcările lumânărilor dansară pe perle.

— Sunt frumoase, nu? Mă bucur atât de tare că ai refuzat să-i vinzi. Valoarea lor nu poate să fie măsurată în bani.

— Nu, nu poate. Se ridică. Noapte bună, Georgie. A fost o zi lungă şi sunt gata de culcare.

Dar, după ce uşa se închise, Sophie nu făcu nicio mişcare spre pat. În schimb, reveni la masa de toaletă şi luă cerceii. Îi ţinu în palmă vreme îndelungată şi privi cum

flăcările pâlpâitoare le învăluiau fineţea argintie în licăriri de aur. Apoi, din impuls, îl prinse pe unul în urechea stângă şi îl aşeză pe celălalt la loc în vas.

„Poate că ar trebui să nu mai ţin seama de prudenţă şi să devin şi eu pirat. Aş putea să mă avânt departe, spre necunoscut, pe o corabie prădătoare”, îşi spuse ea gânditoare şi se strâmbă în oglindă în timp ce îşi înclina capul într-o parte şi în alta. Comentariile Georgianei îi stârniseră o stare ciudată.

Cercelul dansa în umbrele jucăuşe, de parcă simţea nelinişte a din emoţiile ei.

— Poate că Georgie are dreptate şi am permis ca viaţa mea să devină prea serioasă. Nu mi-a fost întotdeauna frică să fiu îndrăzneaţă. Mi-am asumat riscuri. „Şi mi-a plăcut cum înflăcărarea îmi învolbura sângele”.

O urmă de vinovăţie îi împunse conştiinţa. Propria nebunie din trecut era cu mult mai scandaloasă decât greşeala involuntară a tatălui ei bolnav. Se întâmplase într-o după-amiază de vară, în iarba moale din lunca de la Highborn Hill. Îmblânzită de căldura soarelui şi de o sticlă de bere furată din pivniţa lordului Wolcott, îi permise cu neruşinare lui Cameron să o sărute, să o atingă…

O, virtutea ei de fecioară era încă intactă. Dar fusese pe-aproape.

Norocul fusese de partea ei în acea zi. Dacă cineva ar fi asistat la interludiu, reputaţia familiei sale ar fi fost complet distrusă. Conştientă de cât de mult se apropiase de dezastru, Sophie îşi întărise hotărârea de a fi puternică şi cu capul pe umeri.

„Poate că nu îmi este frică doar de Cameron, dar îmi este frică şi de mine şi de propriile mele dorinţe primejdioase”.

Sophie se duse la fereastră şi îşi apăsă fruntea pe geam, lăsând ca aerul rece şi umed al nopţii înnegurate să îi răcorească pielea înfierbântată, Aburi uşori de ceaţă se ridicau dinspre micuţa grădină înconjurată de ziduri. O privighetoare scoase triluri de undeva din tufişuri, cântecul

dulce abia tulburând tăcerea ceţoasă.

Sophie închise ochii şi simţi cum gândurile încep să îi alunece într-un vârtej lent de imagini – un fulger, o mare învolburată de furtună zdrobindu-se de un ţărm stâncos…

Cioc! Cioc! Cioc!

Îi trebui o clipă ca să îşi dea seama că sunetul nu venea dinăuntrul minţii ei, ci din afara ferestrei.

Deschise pleoapele şi se pomeni faţă în faţă cu un zâmbet viclean. Deasupra dinţilor strălucitori se găsea o eşarfă de mătase neagră, prinsă ca la un pirat peste părul încurcat de ploaie. Un cercel – care semăna leit cu al ei – licărea în întuneric.

Clipi şi deschise gura ca să ţipe.

— Sophie, deschide fereastra, îi ceru Cameron. Înainte să iscăm vreun scandal.

Deschise geamul şi făcu un pas înapoi ca să îl lase să se strecoare în cameră.

— E… eşti ud, se bâlbâi ea.

— Tu eşti goală. Zâmbetul lui trimise un frison de căldură prin trupul ei. Sau aproape goală.

— Un motiv în plus ca să nu fii aici.

El îşi scoase pânza de pe cap, trimiţând o ploaie de picături pe covor.

— Asta, în cazul în care eu aş urma regulile cuviincioase ale societăţii. Un râs gutural, scăzut precum un tunet îndepărtat. Dar tu mă cunoşti mai bine de-atât.

În clipa aceea, Sophie nu se gândea la reguli, ci la cât de păcătos de seducătoare arăta gura lui cu mărgelele de ploaie care i se înşirau pe buza de jos.

— Eşti ud, repetă ea, apoi, parcă atrasă de forţa învolburată de ceaţă a unui demon al furtunii, se aplecă să le şteargă cu un sărut uşor.

— Tu eşti goală, murmură el şi o trase cu putere în braţele lui.

Umezeala lui îi pătrunse prin halat şi îi declanşă flăcări calde şi reci prin tot trupul. Cameron avea dreptate – era aproape goală. Distrasă de tumultul de peste zi, Sophie se

dezbrăcase şi pusese pe ea un halat simplu şi subţire, fără să mai fi căutat în dulap cămaşa de noapte. Iar acum, bumbacul subţire se lipea de fiecare bucăţică de piele.

Sophie se agăţă de el pentru încă o clipă şi, înainte să îl îndepărteze, savura senzaţia puternică a muşchilor sculpturali pe moliciunea trupului ei.

— N… nu ar trebui să fii aici.

— Ai mai spus asta, răspunse Cameron. O sclipire răutăcioasă de amuzament se aprinse în ochii lui. Dar, după cum ţi-am spus, eu nu sunt un domn. Un domn nu ar da năvală în odaia ta. Privirea lui alunecă în jos pe chipul ei. Iar un domn cu siguranţă că nu s-ar uita la imaginea tentantă a sfârcurilor tale roz care se întrezăresc prin ţesătura subţire.

Ea îşi încrucişă iute braţele la piept şi se simţi…

Necuviincioasă, Destrăbălată.

Fiica unui pastor nu trebuia să simtă un iureş de plăcere când întrezărea dorinţă în ochii unui bărbat.

Îşi întoarse privirea, smulse un şal şi îl înfăşură în jurul umerilor.

— Nu prea acoperă priveliştea ademenitoare dintre coapse, spuse Cameron. Dar promit să nu mă uit.

Căldura se zvârcoli în cercuri în pântecul ei. Un pic supărată pe ea însăşi pentru că permitea ca şicanarea lui să îi provoace asemenea reacţii nedorite, Sophie făcu un semn înspre fereastră.

— N-ai să te uiţi pentru că ochii tai vor fi ocupaţi să găsească locuri de sprijin prin iederă. Am să număr până la trei…

El schiţă un rânjet.

— Şi după aceea?

— După aceea am… am să te azvârl de aici.

— O, asta ar trebui să fie teribil de interesant. În loc să se retragă, el făcu un pas mai aproape. A mai existat o contesă în Italia care a făcut aceeaşi ameninţare. Din câte-mi amintesc, ne-am luptat până pe balcon – un ungher minunat din fier forjat cu vedere la Marea Tireniană dar odată ajunşi acolo, puterea i-a slăbit şi am convenit că

încetăm ostilităţile, ca să zic aşa.

— Eşti mai incorigibil decât ai fost vreodată, i-o întoarse ea, iar chipul îi fu invadat de o îmbujorare când încercă să nu şi-l închipuie pe Cameron cu braţele în jurul unei italience voluptuoase.

— Iar tu, spuse el încet, eşti mai frumoasă ca niciodată.

Murmurul îi făcu pielea de găină pe braţe.

— Nu sunt. Îşi înfăşură şalul mai strâns şi îşi spuse să nu răspundă. Cameron era, după cum chiar el recunoscuse, un ticălos care nu regreta nimic. Georgie este adevărata frumuseţe, în vreme ce eu sunt… doar Sophie cea simplă.

El nu spuse nimic, dar continuă să se uite lung la ea printre genele întunecate.

Umezeala i se prelingea acum printre sâni şi se răspândea în jos, între picioarele ei. Sophie scutură din cap ca să îşi limpezească mintea şi se mişcă din nou.

— Nu înţeleg… Nimic nu mai avea vreun sens – nici prezenţa lui neaşteptată, nici dorul ei cumplit. Dar am să mai întreb încă o dată – de ce eşti aici?

— Pentru că ultima dată când m-ai refuzat, am dispărut din viaţa ta.

Deodată, să respire începu să doară.

— Ai fost îndreptăţită să faci asta, desigur. Să-ţi cer să fugim în Scoţia a fost o idee pripită şi nesăbuită. Cameron îi aruncă un zâmbet autoironie. Eram un bastard fără niciun ban, fără perspective, fără viitor. Am fost teribil de egoist ca să mă aştept să ai încredere că puteam să am grijă de tine.

— N-a fost aşa de simplu, Cam. Sophie nu îndrăzni să îi întâlnească privirea. Nu puteam să-mi părăsesc familia. Surorile mele erau atât de mici, iar moartea mamei îl schimbase pe *papa*. Începuse deja de dinainte să se retragă în propria lui lume, dar moartea ei părea să-l fi trimis şi mai adânc în ea.

— Ah, da. Nota ascuţită de ironie din vocea lui o răni. Viaţa nu e niciodată simplă.

— Ai fi putut să-ţi iei rămas-bun.

— De fapt, n-aş fi putut. N-am avut de ales decât să părăsesc locurile alea în grabă ca să nu ajung la spânzurătoare.

Un suspin adânc i se ridică în gât.

— Ce vrei să spui?

— Wolcott intenţiona să mă vadă spânzurat. Vezi tu, îl prinsesem pe unul dintre invitaţii lui bătând o chelneriţă în spatele grajdurilor de la Coroana de Aur. Ea îi cerea taxa convenită pentru serviciile ei, iar el nu voia să plătească. Gura lui Cameron se strânse într-o linie sumbră, Aşa că i-am luat punga şi i-am dat-o fetei, după care el a alergat înapoi la conacul Wolcott şi a spus că l-am furat.

— Lordul Wolcott l-a crezut pe prietenul lui?

— Mai e nevoie să-ntrebi? Vocea lui Cameron era dură ca piatra. Fratele meu vitreg m-a urât întotdeauna. Faptul că semeţul lui tată concepuse un copil cu un nimeni era o contaminare a sângelui preţios al familiei, pur şi simplu insuportabilă pentru Excelenţa Sa.

— O, Cam. N-am ştiut niciodată toate astea.

— Wolcott este foarte bun să ascundă toate secretele murdare de familie, răspunse el. M-a chemat la conac să mă confrunte în legătură cu incidentul şi mi-a spus că intenţiona să mă vadă spânzurat pentru furt. Aşa că l-am pus la pământ şi am furat o sumă destul de mare de pe biroul său când mă îndreptam spre uşă. După cum vezi, n-am pierdut timpul până să aleg calea spre pierzanie. O ridicare nepăsătoare din umeri. Mişelul înfumurat trebuie să fi fost prea mândru ca să anunţe autorităţile, dar fii sigură că i-a trimis pe copoi pe urmele mele.

— Abia dacă erai un băiat. Cum de-ai supravieţuit?

— Am învăţat rapid să fiu mai puternic şi mai deştept decât bărbaţii care mă urmăreau. Cameron îşi dădu pe spate şuviţele ondulate de pe frunte. Dar gata cu trecutul, Sophie! Am venit să vorbim despre prezent.

Ea nu îndrăzni să îi întâlnească privirea.

— Nu se poate să te ocupi de oameni ca Dudley şi

Morton singură. Ai nevoie de ajutorul meu.

— Nu, nu, nu pot să te las să te implici, se împotrivi ea. E prea periculos pentru tine. Oamenii ăia sunt prieteni cu marchizul, iar Wolcott sigur nu a uitat de pica pe care ţi-o poartă.

Un râset înfundat şi cam tăios.

— Draga mea Sophie, asta o să fie o joacă de copii în comparaţie cu unele dintre lucrurile pe care le fac. Oricât ar fi de răi oamenii ăştia, exista o bandă de criminali flamanzi pe care i-am cunoscut acum câţiva ani care erau cu mult mai răi. Erau cunoscuţi pentru că le retezau membrele tuturor celor care îndrăzneau să calce pe teritoriul lor. Totuşi, exista un tablou deosebit de frumos al lui Botticelli pe care pusesem ochii şi am aşteptat până într-o noapte furtunoasă... Cameron se uită la fereastră. Zidurile castelului erau cu mult mai mari decât astea, iar acoperişurile cu turnuri erau perfid de abrupte.

Din fericire, am un simţ extraordinar al echilibrului. Urmăritorii mei nu au fost atât de norocoşi, întinse mâna şi răsuci încet în jurul degetelor franjurii şalului ei.

— Deci vezi, pericolul nu mă sperie. Nu m-a speriat niciodată.

Pulsul ei începea să se înteţească pe măsură ce Cameron se apropia.

— Dar tu? Răsuflarea lui îi gâdilă obrazul. Recunoaşte în adâncul tău, nici tu nu te temi de pericol. Gândeşte-te la toate aventurile noastre şi la riscurile pe care ni le-am asumat împreună.

— Ai mult prea multă încredere în curajul meu, îi răspunse ea. Acelea au fost păţaniile tinereţii. În cea mai mare parte, sunt Sophie cea prudentă şi chibzuită.

— Aşa zici tu. Eliberându-şi degetele din firicelele de mătase, Cameron îi cuprinse sânul. Dar eu ştiu mai bine.

Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!

Cameron îşi coborî capul, răsuflarea fiindu-i fierbinte pe ţesătura umedă.

— Da, ai fost întotdeauna un model de bun-simţ, o

voce a raţiunii calme, care mă împiedica să scap de sub control. Dar nu-ţi nega propria îndrăzneală, propriile pasiuni.

Sophia rămase fără suflare când limba lui dansă agale peste sfârcul ei. Atingerea bumbacului fin o făcu să se simtă cuprinsă de flăcări.

— Ai nevoi fizice, dorinţe fizice. O linse din nou. Şi din nou. Şi din nou.

Corpul ei se încorda.

— Dar e greşit. E necuviincios.

— Nu-i greşit, este, oh, atât de bine. Buzele lui se închiseră peste vârful proeminent şi îl muşcă blând.

Un strigăt i se opri în gât.

— Mătuşa mea… unchiul meu…

— Dorm într-o altă parte a casei.

— Cam…

— Linişteşte-te, scumpo! Nu vorbi, nu te gândi, simte pur şi simplu.

O altă zvâcnire de căldură vibră înăuntrul ei, în vreme ce el o îmbia către o excitare aprigă.

Uluită, ameţită, Sophie se prinse de umerii largi ca să îşi păstreze echilibrul.

Cameron îşi înălţă capul şi scoase un sunet răguşit, ceva între un râs şi un geamăt.

— Îţi aminteşti de după-amiaza aia din Highborn Hill? Lumina soarelui era caldă ca mierea topită, iarba era strălucitoare ca aurul curat, iar tu m-ai lăsat să îţi descătuşez pasiunea cu atingerile mele?

O căldură lichidă se strecură între picioarele ei. O dată, doar o singură dată, se lăsase purtată de dorinţa arzătoare. Dar momentul acela i se imprimase în corp. I se întipărise în suflet.

— Da, şopti ea, nesigură dacă vorba rostită era un răspuns sau o rugăminte. Da.

— Depărtează picioarele, Sophie. O sărută. Te rog!

Picioarele ei alunecară pe covor.

Cu un geamăt, Cameron găsi deschizătura de la

halatul ei, iar mâna îi alunecă înăuntru. Palma se plimbă peste buclele ei creţe, apoi degetele se cufundară şi pătrunseră printre pliurile feminităţii ei.

Sophie îşi lipi faţa de cămaşa lui şi strânse din buze ca să nu ţipe.

— Sophie! El îi găsi perla ascunsă şi dezmierdările se înteţiră. Rază de soare.

Val după val de plăcere vibră prin corpul ei. Îşi lăsă capul pe spate, vag conştientă de dansul flăcării de la lumânare şi de ploaia care bătea ritmic în geamuri.

Oh, era posibil să mori de plăcere?

Un geamăt aspru, ecou al propriei tensiuni care se îndrepta spre culmile extazului.

Se arcui sub atingerea lui şi îşi luă zborul cu un strigăt înăbuşit.

Cameron o strânse aproape şi aşteptă ca ea să revină cu picioarele pe pământ. Propria lui respiraţie era o gâfâială aspră când îi şopti:

— Dumnezeu mi-e martor, autocontrolul meu – judecata mea – dansează pe marginea tăioasă a unui brici. Nu vreau nimic mai mult decât să mă îngrop în căldura ta dulce. Dar, pentru prima dată în viaţă, voi încerca mă comport onorabil.

El se retrase, iar Sophie simţi că rămăsese fără o parte din ea.

— O, Cam! Îi atinse mâneca. Eşti onorabil în toate modurile care contează cu adevărat.

— Nu. El îi prinse mâna şi o apăsă tare pe mădularul extrem de întărit. Nu sunt.

Sophie simţi cum căldura lui îi pulsa în palmă.

— N-am fost vreun sfânt. Sau vreun călugăr. Mi-am făcut o viaţă din furt – bani, bijuterii, opere de artă, ca să nu mai vorbim de plăcerile oferite de doamnele binevoitoare.

Sophie nu se clinti din loc.

— Nu mă sperii.

— Mă sperii eu pe mine.

Rămaseră în picioare pentru o clipă, nemişcaţi şi tăcuţi, până când, în cele din urmă, Cameron îşi slăbi strânsoarea.

— Iartă-mă – n-am venit aici ca să îmi pun labele pe tine ca o bestie lacomă, continuă el şovăielnic. O forţă stranie pare să pună stăpânire pe mine. Nu ştiu cum să o numesc. Făcu o grimasă. Magie neagră sau poate chiar nebunia diavolului.

Sophie putea să se gândească la o altă explicaţie, dar ea nu îndrăzni să o spună cu voce tare.

— Ar fi mai bine să plec, murmură Cameron întorcându-şi faţa dinspre lumina lumânărilor. Înainte ca ultimele fărâme ale autocontrolului meu să se transforme în foc păcătos şi pucioasă.

Îl privi îndreptându-se spre geam şi îşi dori să plângă pentru cât de tare voia ca el să rămână, în ciuda dezvăluirilor lui nebuneşti.

O fluturare de umbre. Un vârtej de aer rece.

— Dar ai să mă mai vezi. Pentru moment, interesele noastre sunt comune împotriva lui Dudley şi a prietenului său, Morton. Aşa că n-ai să-i înfrunţi singură.

Capitolul 6

— O cană de cafea proaspătă, te rog, îi ceru Cameron lacheului când, a doua zi, intră agale în salon pentru micul dejun de la reşedinţa elegantă a lui Gryff. Şi să-mi aduci nişte scorţişoară în loc de frişcă.

— Fă-te comod, îi spuse tărăgănat Gryff când ridică privirea din farfuria cu omletă şi şuncă.

— Sper că-mi oferi nişte mâncare decentă, îi răspunse Cameron. Sunt lihnit. Luă o farfurie de pe bufet şi începu să ridice capacele celor patru tăvi de argint. Of! Mă aşteptam la mai multă creativitate din partea ta. Cred că am să cer o omletă *à la grec.*

— Ai gusturi extrem de originale, răspunse prietenul său. Nimeni nu mănâncă măsline în ouă.

— Eu da.

— Atunci angajează-ţi propriul bucătar. Al meu e francez şi e foarte pătimaş. Gryff termină ultima îmbucătură din micul dejun şi împinse farfuria deoparte. Jur că dacă îl superi cu solicitări ciudate şi îşi dă demisia, am să-ţi frig boaşele pe cuptorul din bucătărie.

Connor chicoti când Gryff, în continuare mormăind, luă un creion şi se apucă să citească teancul de pagini de corectat pe care le avea lângă el.

— Ţine-ţi în frâu sarcasmul tipic, Cam. Nu e în apele lui în dimineaţa asta. Editorul său a modificat data-limită pentru finalizarea corecturilor la eseurile lui.

Gryff mormăi în barbă câteva epitete bine alese despre tipografii.

— O, foarte bine, declară Cameron cu un oftat îndurerat. Am să rămân la pâine prăjită şi un foarte plictisitor rinichi fript.

Luă loc la masă şi îşi înfulecă mâncarea în tăcere. Fusese o noapte lungă şi animată. Într-adevăr, încă nu ajunsese în pat. După ce părăsise camera Sophiei, făcuse alte câteva vizite, ultima necesitând o cursă rapidă pe întinderea alunecoasă a acoperişurilor din ardezie. Tresări, apoi lăsă jos furculiţa şi îşi frecă mâna învineţită.

— Să îndrăznesc să te întreb ce-ai făcut? se interesă Connor, uitându-se la încheieturile lui zgâriate.

— Am fost un pic în recunoaştere. Mi se pare că este întotdeauna util să ştii cât mai mult posibil despre un adversar. Cameron se opri ca să îşi toarne o ceaşcă din cafeaua proaspătă şi fierbinte care le fusese adusă şi sorbi din ea încântat de mai multe ori. Ahhh, excelent... e la fel de neagră ca inima diavolului. Indiferent de alte defecte, bucătarul tău ştie cum să coacă boabele, Gryff.

Prietenul său doar mârâi. Cameron se întoarse spre Connor şi îi spuse:

— Am aflat că Dudley o să fie la Vizuină astă-seară.

Va fi singur, căci prietenul lui Morton are altă treabă. Sper că nu te-ai răzgândit?

— Dimpotrivă. De-abia aştept.

— La fel ca mine. Mai bău o ceaşcă din cafeaua gustoasă şi aromată, apoi se ridică.

— Unde te duci aşa în grabă? întrebă Connor.

— Nu contează.

— Sper că la tine acasă ca să-ţi schimbi hainele. Hârtia trosni când Gryff întoarse o nouă pagină. Ai o gaură în cracul drept al pantalonilor, iar cizmele îţi sunt acoperite cu mâzgă verde.

Cameron se opri în faţa ferestrei arcuite şi făcu o plecăciune batjocoritoare.

— Nu-ţi face griji, astă-seară am să revin la splendida şi extravaganta mea ţinută dintotdeauna.

Connor se uită pieziş în lumina soarelui.

— Apropo, ăla este un cercel nou?

— Da. Pipăi perla în formă de lacrimă. Era o replică perfectă a cerceilor Sophiei, pe care o comandase la un bijutier din lumea interlopă şi care se pricepea de minune să realizeze cu mare viteză copii exacte ale bijuteriilor de lux. Are o poveste interesantă… şi nu, nu întreba, pentru că n-am de gând să îi divulg în niciun fel secretele. Este suficient să spun că mă bazez să-mi fie talisman în demersul ăsta.

— Talisman? O sclipire de oţel fulgeră în ochii cenuşii ai lui Connor. Eu sunt cel care joacă şi, nu contează cât de bun prieten eşti, să fiu al naibii dacă am să permit să mi se găurească urechea.

— Nici eu n-am fost teribil de încântat să primesc un glonţ în picior pentru tine, răspunse Cameron. Salvarea miresei Lupului din ghearele unui duşman isteţ necesitase atât pumni, cât şi focuri de armă. Dar m-ai auzit urlând?

Connor se foi stânjenit în scaunul lui.

— Of, la naiba…

— Totuşi, adăugă el, frumoasa ta soţie s-ar putea să nu fie de acord, aşa că am să contez pe abilităţile tale, mai

degrabă decât pe noroc.

— Dacă nu pot să-l bat pe Dudley la cărţi, îţi mănânc cercelul… cu un platou de ouă crude şi măsline, mârâi Connor.

— Ei bine, oricât de mult aş vrea să te văd obligat să înfuleci chestiile astea, sper că nu se va ajunge la aşa ceva.

— Nu se va ajunge, spuse Gryff. Când s-a întâmplat vreodată ca unul din noi să nu-l ajute la nevoie pe un tovarăş Cerber?

Connor se strâmbă.

— De fapt, mă pot gândi la o situaţie…

— Oh, termină cu lătratul! Gryff respinse remarca printr-o fluturare scurtă a mâinii. În cele din urmă, m-am revanşat cu vârf şi îndesat pentru neglijenţa mea.

— Aşa este.

— Am să vă las să vă muşcaţi între voi, spuse Cameron. Dar păstraţi-vă dinţii ascuţiţi pentru jocul din seara asta, de la Vizuină.

Ieşi în stradă, dar în loc să se ducă spre casa lui de la marginea de est a Mayfairului, îşi continuă drumul pe jos, traversă piaţa şi coti pe Duke Street.

Somn. Îşi dorea ca şi el să fie în formă pentru seara aceea. Dar înainte să caute câteva ore de somn, nu putea să nu facă încă o scurtă oprire.

— La naiba, cum s-ar tăvăli Cerberii pe jos de râs dacă m-ar vedea comportându-mă ca un căţeluş îndrăgostit, mormăi Cameron. Dumnezeu mi-e martor, eu nu le-am arătat nicio urmă de milă când am simţit un loc sensibil pe pieile lor tăbăcite de flăcările iadului.

Paşii i se înteţiră pe caldarâm. Ura să se simtă vulnerabil. Era o greşeală îngrozitoare, şi învăţase cu mult timp în urmă că, pentru a supravieţui, nu îşi putea permite să arate niciun semn de slăbiciune.

„Sophie este o slăbiciune”, şopti demonul din capul lui.

„Nu, Sophie nu este o slăbiciune”, răspunse el în gând. „Este…”

„O făclie de lumină pură şi dulce în viaţa mea furtunoasă”.

Un surâs dispreţuitor îi arcui buzele. „Diavolul să mă salveze… încep să vorbesc ca un poet sentimental”.

Ridică privirea şi văzu cum o doamnă în vârstă şi fiica ei trecură în grabă de cealaltă parte a străzii.

Nu era de mirare. Date fiind hainele şifonate şi barba nerasă, sigur părea un om de proastă reputaţie. Un pirat primejdios care isca probleme pe oriunde îşi făcea apariţia.

Cufundat în gânduri, Cameron se opri la colţul Berkeley Square, neştiind sigur ce să facă. Să rămână sau să se ducă… ştia care era alegerea unui prost sentimental.

Totuşi, decizia fusese deja luată pentru el.

— Domnule Daggett?

„La naiba!” Cumpărăturile trebuie să fi început cu întârziere.

— Cât de minunat să te întâlnesc, continuă Georgiana. Mă întâlnesc cu Sophie şi cu mătuşa Hermione la Gunter. Zâmbi şi mută cutia pentru pălărie dintr-o mână într-alta. Slujitoarea de lângă ea mai ţinea vreo câteva. Eu şi Gorman am fost nevoite să aşteptăm ca modista să facă ultimele retuşuri la bonetele astea. Mâine, la prima oră, plecăm acasă şi am vrut să le luăm cu noi.

— Sunt sigur că sunt foarte fermecătoare, murmură el şi se uită lung la mănunchiurile de cireşe roz, micuţe care împodobeau boneta pe care o purta în ziua aceea. Anthony este pasionat de fructe?

Georgiana râse.

— Eşti oribil… şi ai fost întotdeauna. Chiar nu ştiu ce vede Sophie la tine.

„Nici eu”.

— Cu toate acestea, nu vrei să ni te alături? O sclipire neastâmpărată se aprinse în ochii ei căprui. Cu toţii avem de gând să comandăm îngheţată de căpşune.

— Mă tem că reputaţia mea ar suferi foarte mult dacă aş fi observat la o ceainărie, în vreme ce mănânc îngheţată la ora asta din zi.

— Ba dimpotrivă, sunt convinsă că nu ar face decât să sporească aerul tău misterios. Ea îi împinse cutia în braţe. În plus, un domn trebuie întotdeauna să îi ofere ajutorul unei doamne.

— Dar amândoi ştim că n-am pretenţii la onoare sau la spirit cavaleresc, murmură el şi i se alătură atunci când slujitoarea rămase din nou în spate ca să îi urmeze.

— N-am să spun nimănui, răspunse Georgiana.

El îi aruncă o privire piezişă.

— Ştii, ai devenit dintr-un copil plictisitor şi jucăuş o tânără foarte interesantă.

— Îţi mulţumesc, spuse ea. Cred.

Traversară grădina centrală şi se apropiară de Gunter. Se făcuse destul de cald, şi o mulţime de oameni erau adunaţi la intrarea ceainăriei, atraşi de promisiunea rece a bunătăţilor gustoase.

— O, ce minunat! exclamă Georgiana şi le făcu semn cu mâna surorii şi mătuşii ei. Au reuşit să prindă una dintre mesele de afară.

Cameron oftă în gând şi traversă fără tragere de inimă printr-o învălmăşeală de fuste pastelate. Venise acolo doar ca să o observe pur şi simplu pe Sophie de la depărtare. Dar, după cum prea bine ştia, până şi cel mai iscusit dintre planuri putea să meargă prost.

— M-am întâlnit cu un vechi prieten pe drum până aici şi s-a oferit să mă ajute cu cutiile, îi spuse Georgiana mătuşii ei. Cu siguranţă îţi aduci aminte de prietenul Sophiei, Cameron. El era cel care obişnuia să arunce cu mere stricate în trăsura ta când încerca să-i dea pălăria jos de pe cap vizitiului.

— Nu mai folosesc fructele pe post de armă, spuse el, şi făcu o plecăciune peste mâna Hermionei.

— Ah. Sunt uşurată să aud că nu mai sunteţi periculos, domnule…

— Daggett, continuă Cameron fără probleme.

Sophie tuşi, apoi ridică privirea şi obrajii i se colorară uşor când îşi murmură salutul.

— Vă rog să vă alăturaţi, domnule Daggett, continuă politicos Hermione. Aţi dori nişte îngheţată?

— Vă mulţumesc, dar abia am mâncat.

— Atunci poate aţi dori o ceaşcă de cafea în timp ce noi ne mâncăm dulciurile. Georgiana zâmbi mieros. Insist.

— Georgie, eşti nepoliticoasă! Poate că domnul Daggett are alte treburi mai urgente, spuse Sophie. Încă nu îl privise în ochi.

— Aşa este, domnule Daggett?

— Eu… Cameron zări doi domni pe cale să ocolească gardul din fier forjat. „Mii de tunete şi fulgere!” De fapt, chiar trebuie să fug. Am întârziat deja…

Prea târziu.

— Ca să vezi, ce plăcere să te întâlnesc aici, Daggett! Gryff duse mâna la pălărie înspre doamne, apoi adăugă: N-aş fi ghicit că ai aşa o pasiune secretă pentru dulciuri.

— De fapt, tocmai plecam, răspunse morocănos Cameron.

Strălucirea dinţilor lui Connor avea o scânteiere de răpitor.

— O, serios! Nu putem să te lăsăm să te grăbeşti fără să ne prezinţi fermecătoarelor tale companioane.

Nu avu de ales decât să se conformeze.

Hermione păru un pic emoţionată să fie prezentată unui conte şi unui marchiz.

— Domnii ar dori să ni se alăture? Sau încalc vreo regulă de protocol?

— Nu vă temeţi, eu şi Killingworth nu ţinem la etichetă, spuse Gryff. Dar, din păcate, avem o întâlnire stabilită deja în cartier.

Cameron uitase că editorul lui Gryff se afla la doar câteva străzi distanţă. „O greşeală de gândire… Ar trebui să spun una groaznică”.

— Poate altă dată, continuă prietenul său. Nu locuiţi în Londra, doamnă Hillhouse?

— Ba da, domnule, răspunse Hermione. Dar nepoatele mele locuiesc în Norfolk.

— Satul Terrington, în apropiere de mare, răspunse iute Georgiana. Sophie şi domnul Daggett erau prieteni în copilărie.

Cameron se văzu obligat să îşi înăbuşe nevoia de a smulge cireşele false de pe bonetă ca să i le îndese pe gât.

— Chiar aşa? Zâmbetul lui Connor deveni şi mai şiret.

Gryff scoase un chicotit răutăcios.

— Mărturisesc, m-am întrebat de multe ori dacă nu cumva, asemenea uneia dintre zeiţele din mitologia greacă, nu a ieşit pur şi simplu din fruntea lui Zeus.

— Sau din vreun blestemat de ou de dragon, adăugă Connor.

— Dumnezeule, cu siguranţă, domnii au o imaginaţie foarte bogată, ha, ha, ha, spuse Hermione.

Cameron le aruncă o privire tăioasă.

— Da, nu-i aşa?

— Ha, ha, ha, repetă Georgiana. Observă teancul de hârtii scrise la maşină de sub braţul lui Gryff şi îşi întinse gâtul ca să vadă mai bine. Nu cumva, din întâmplare, scrieţi romane, Lord Haddan?

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar nu.

— Le ador pe cele cu lanţuri zăngănitoare, temniţe înfiorătoare şi canalii laşe. Deşi mi se pare un pic prostesc ca eroinele să tot leşine de fiecare dată când se confruntă cu un pericol. O pauză. Sora mea este mult mai îndrăzneaţă. Ea nu leşină în situaţii primejdioase.

— Da? Gryff ridică o sprânceană.

— Georgie, iar eşti insolentă, spuse Sophie într-o şoaptă încordată.

— Sper că nu vă regăsiţi deseori în situaţii primejdioase, domnişoară Lawrance, spuse Gryff.

— Sora mea are o imaginaţie foarte bogată, domnule, răspunse Sophie. Duc o viaţă foarte liniştită…

— Ha! Tu şi Cam eraţi întotdeauna prinşi în vreo aventură interesantă. Îţi aduci aminte când a trebuit să te strecori într-o peşteră plină ochi de lilieci ca să-l salvezi? După aceea, aţi mirosit amândoi… a lilieci toată

săptămâna.

— Mănâncă-ţi îngheţata, Georgie, o întrerupse Cameron când Connor îşi înghiţi un pufnet de râs.

— E mai distractiv să discut cu prietenii tăi.

Gryff se apropie de scaunul Sophiei.

— Reîmprospătaţi-mi memoria, domnişoară Lawrance, spuse el nepăsător. Domnul Daggett a părăsit Terrington ca să meargă la universitate? Sau a făcut-o ca să… îşi lăsă vocea să se stingă uşor.

Cameron îşi drese glasul, sperând ca ea să treacă peste atacul subtil şi să păstreze tăcerea despre trecutul său.

— Vadă lumea? termină Sophie. Domnul Daggett a avut întotdeauna un spirit aventuros şi independent. Indiferent de ce ar fi făcut, sunt convinsă că a fost foarte interesant.

„O, minunat răspuns!” Cameron o felicită în gând. Sophie era isteaţă, atentă şi loială peste măsură când era vorba să îşi apere prietenii. În situaţii-limită, puteai întotdeauna să contezi pe ea.

Motiv pentru care, că se dezlănţuia iadul sau se năpustea potopul, el avea de gând să o salveze din urzeala josnică pe care o puneau la cale Dudley şi Morton.

Dar, mai întâi şi fără alte formalităţi, trebuia să dispară de la întâlnirea aceea stânjenitoare. Prietenii săi aflaseră deja mult prea multe.

— Oricât ar fi de interesantă această discuţie, eu trebuie să plec. Şi voi – îl apucă de mânecă pe Gryff – riscaţi să întârziaţi la întâlnirea voastră. Aşa că, să mergem!

Connor, care rareori se deranja cu asemenea amabilităţi, făcu o plecăciune elegantă spre doamne.

— A fost o plăcere să vă cunosc, doamnele mele! Abia aştept să ne revedem.

— Daggett… am crezut că numele îmi pare familiar şi acum ştiu de ce. Hermione oftă în timp ce îi privi pe cei trei bărbaţi plecând. Oh, când te gândeşti că i-am întâlnit pe Cerberi, cei mai notorii trei crai din Londra.

— Crai! Georgiana făcu ochii mari.

Sophie se înecă aproape cu o linguriţă din îngheţata ei de căpşune.

— Oh, Doamne Sfinte, da. Ziarele sunt întotdeauna pline cu bârfe despre pungaşii ăştia şi faptele lor scandaloase. Gânditoare, Hermione îşi ţuguie buzele. Deşi poveştile par să se fi potolit. Poate pentru că atât contele, cât şi marchizul s-au însurat de curând.

— Şi cum rămâne cu domnul Daggett? întrebă Georgiana după un scurt moment de şovăială.

— Nu-mi amintesc să fi citit ceva despre nunta lui. Dar oricum, nu acordă prea multă atenţie bârfelor din înalta societate, răspunse Hermione. Nu că s-ar menţiona prea multe despre viaţa personală a domnului Daggett în rubricile din ziar, dacă nu are titlu şi nu este bogat.

— Nu are niciuna, nici alta, declară Sophie cu voce joasă.

— Mă întreb, oare cum de a ajuns să fie prieten cu lordul Haddan şi cu lordul Killingworth? rosti mătuşa ei, căzută pe gânduri.

„Şi eu”.

— Îmi imaginez că povestea e sigur fascinantă, spuse Georgiana.

Sophie lăsă jos linguriţa.

— Imaginaţia ta – ca să nu mai vorbim de limba ta – devine mult prea exuberantă pentru o tânără bine-crescută. Trebuie să-ţi ţii pasiunile în frâu, Georgie, altfel ai putea să aterizezi într-o mocirlă.

Sora ei se încruntă, dar avu inspiraţia să nu se certe.

„Ha! Cine sunt eu să vorbesc despre ţinerea pasiunii în frâu?” Se rugă ca roşeaţa grăitoare din obraji să nu o dea de gol şi coborî privirea, simţindu-se uşor ipocrită.

Hermione scoase o pereche de ochelari din săculeţul ei şi îşi verifică lista de cumpărături, frumos scrisă cu creionul.

— O, Doamne! Scoase un sunet uşor şi piţigăiat. Avem ceva mai multe opriri de făcut decât mi-am dat

seama, fetelor. Dacă v-aţi terminat bunătăţile, ar fi cel mai bine s-o luăm din loc.

După ce pachetele fură înghesuite în trăsura care le aştepta, Sophie rămase în urmă cu slujitoarea lor, fericită să le lase pe Georgiana şi pe mătuşa ei să o ia înainte şi să sporovăiască despre cele mai noi stiluri de catarame de pantofi.

Discuţia despre modă se stinse rapid într-un zumzet îndepărtat în timp ce ea cugeta la subiectul interzis al crailor şi al escrocilor. Doamnele bine-crescute nu trebuiau să ştie că existau astfel de bărbaţi.

Cu atât mai puţin să li se pară fascinanţi.

Sophie încetini ritmul şi o lăsă pe slujnică să o ia înainte cu un pas sau doi. Deci afirmaţia lui Cameron cum că era un bărbat cu multă experienţă avea ceva adevăr. Gândul provocă o tresărire înăuntrul ei. Asta însemna că sărutase şi alte femei până le lăsase fără suflare? Le făcuse trupul să vibreze de dorinţe păcătoase?

„Gâsculiţă ce eşti, evident că da”, îşi şopti ea în gând. Plăcerile din Londra erau acolo ca să le culegi. Şi menţionase clar că nu avea scrupule când venea vorba de luat ce îi plăcea.

— Inclusiv pe mine, adăugă ea cu voce tare.

— Ce-ai zis? Georgiana se întoarse, cu sprâncenele arcuite a întrebare.

— Ei, nu mă includeţi şi pe mine în planurile voastre de la serata muzicală a doamnei Putney, nu?

— Am crezut că ţi-au plăcut cântecele fiicei sale, spuse Hermione.

— Mi-au plăcut, dar dacă nu te superi, aş prefera să mă retrag devreme. Avem drum lung până acasă şi mă simt un pic obosită.

Georgiana îi aruncă o privire bănuitoare, care promitea o chestionare mult mai detaliată de îndată ce aveau să rămână singure.

— Desigur, draga mea, zise Hermione, şi chipul ei candid fu cuprins de îngrijorare. Oraşul poate să fie un pic

copleşitor.

— Da, o să mă întorc bucuroasă la liniştea de la ţară.

Deşi atât cu Cameron, cât şi cu lordul Dudley care îi bântuiau gândurile, era greu de crezut că avea să îşi găsească liniştea sufletească în împrejurimile familiare de acasă.

Capitolul 7

Cameron îşi aprinse o ţigară de foi şi folosi pâlpâirea scânteilor ca să ascundă scrutarea rapidă prin camera de joc înceţoşată. Alesese intenţionat să ajungă mai târziu, ca să evite orice întâlnire în privat cu prietenii săi, înainte ca planul lor să fie pus în acţiune. Discutaseră toate detaliile în timpul scurtei lor plimbări spre tipograful lui Gryff. Connor ştia exact ce anume se aştepta de la el.

Şi Cameron era încrezător că Lupul nu avea să rateze.

Intuiţie, logică rece, nervi de oţel – Connor avea o stranie abilitate de a câştiga la cărţi. Susţinea că nu avea nimic de-a face cu Doamna Şansă, ci mai degrabă cu studierea atentă a adversarilor să-i şi cu înţelegerea slăbiciunilor lor.

Cameron inspiră adânc aerul cu miros de năduşeală umedă, fum cu parfum de coniac şi ascultă loviturile uşoare ale cărţilor pe mesele de joc acoperite cu postav, huruitul rapid al zarurilor pe lemnul zgâriat. Nu îşi făcea iluzii că ar fi cruţat de ochii scrutători de culoarea oţelului ai lui Connor. Cât despre Gryff, probabil urma să fie şi mai perseverent în încercarea lui de a săpa după adevăr.

„La naiba!” Până atunci, reuşise să-şi păstreze trecutul bine îngropat. Dar acum, că prietenii lui aveau un indiciu ca să caute mai departe, urmau să adulmece şi să scormonească până când adevărul ieşea la lumină.

Simţi o atingere uşoară pe umăr, care îi întrerupse gândul caustic.

— Hei, hei! Vocea joasă trăda umor. Observ că prietenul tău, Lupul Risipitor, a revenit pentru o seară.

Cameron întoarse privirea şi schiţă din cap un salut tăios. Onorabilul Câine Oswald era unul dintre puţinii oameni al căror cinism se potrivea cu al lui.

— A venit să-i înghită pe mieluşeii de la oraş, fără îndoială. Oswald îşi coborî capul. Ai de gând să te alături jocului de la masa lui?

Cameron scutură din cap.

— Astă-seară, cred că mă mulţumesc doar cu privitul.

— O mişcare înţeleaptă. Oswald era el însuşi un cartofor şiret. Ceva din aspectul Lupului în seara asta îmi spune că dinţii îi sunt pregătiţi să ucidă.

Îşi îndreptă spatele şi ridică nepăsător din umeri.

— Poate că e dornic să le arate căţeluşilor de aici că dulăii bătrâni mai pot fi periculoşi.

— Într-adevăr. Oswald îl mai privi lung pentru o clipă, apoi se întoarse să aprindă o ţigară de foi de la una din făcliile ce pâlpâiau pe perete. Umblă vorba că Cerberii au cam fost domesticiţi.

Cameron râse uşor.

— Nu crede tot ce auzi.

— O, sunt mult prea sceptic pentru asta. Altfel, aş tremura în preajma ta, Daggett. O scânteie portocalie se aprinse în umbră când Oswald trase din tutunul lui picant. Apropo, ai auzit că tabachera de aur a ducesei de Merton a fost furată de la reşedinţa ei de la ţară, împreună cu o pereche de cercei cu diamante?

— Nu mai spune! Cameron îi făcu semn uneia dintre chelneriţe pentru un pahar de coniac. Este îngrozitor cât de neglijente pot fi femeile cu fleacurile lor în zilele noastre.

— Da, nu-i aşa? Dar ducesa este cunoscută ca fiind obsedată de siguranţă, deci, fără îndoială, s-a simţit bine păzită de încuietorile duble şi de lacheii care fac din conacul Merton o adevărată fortăreaţă. Un fuior palid de fum se ridică înspre căpriori. Ideea este că hoţul, ca să ajungă la apartamentele ei private, a reuşit să escaladeze

unul din turnurile laterale şi să îşi croiască drum pe marginea subţire ca lama de cuţit a acoperişului extrem de înclinat, acoperit de ardezie.

— După cum am spus, nu crede tot ce auzi, murmură Cameron. Am văzut conacul. Ar trebui să fii nebun de-a dreptul ca să încerci o asemenea ispravă.

— Sau, mai degrabă, îndrăzneţ. Oswald scutură puţin scrum din ţigara de foi. Jocul la masa Lupului pare să devină interesant. Mi te alături ca să aruncăm o privire?

— Poate mai târziu.

— Cum pofteşti. Arcuirea unui zâmbet dezvălui o licărire a dinţilor. Adulmec sânge şi, ca orice animal de pradă, nu pot să rezist la parfumul ăsta.

În vreme ce Oswald se strecură printre mese, Cameron se retrase mai adânc în umbră ca să se uite şi să aştepte. Seara părea să se desfăşoare exact aşa cum fusese pusă la cale.

— Nu se poate spune acelaşi lucru şi despre tot restul vieţii mele, mormăi Cameron. O voce, o simplă răsuflare şoptită şi am rămas dintr-odată fără cinismul meu îndelung exersat. O urmă de aversiune faţă de propria persoană îi arcui gura. Sunt ca împăratul ăla patetic din vechea parabolă, defilez pe străzi în veşminte imaginare, când de fapt sunt gol ca în ziua în care m-am născut.

— Vorbeşti singur? Gryff i se alătură în alcov. Ori eşti beat, ori delirezi. O pauză deliberată. Ori, poate, oi fi posedat de vreun alt demon?

— Fii bun şi lasă sarcasmul deoparte, i-o întoarse el. Trebuie să mă concentrez asupra jocului de cărţi. E nevoie de o sincronizare perfectă ca să declanşezi capcana.

— Departe de mine gândul să-ţi distrag atenţia, rosti tărăgănat Gryff. Se pare că ai destule probleme în răfuiala ta cu Cupidon şi cu tolba lui cu săgeţi.

— Dobitocule!

Cameron îşi păstră privirea pe masa Lupului. Mizele păreau să crească pentru că începea să se adune lumea.

Lăsând la o parte înţepăturile, Gryff se uită tăcut

câteva clipe.

— Eşti pregătit? murmură el. Se pare că ar trebui să fim gata să ne facem mişcarea dacă norocul lui Connor continuă şi câştigă mâna următoare.

Cameron scutură un fir de praf de pe mânecă.

— Mă bazez pe Lup şi pe vicleniile lui, nu pe Doamna Şansă, ale cărei favoruri se ştie că sunt nestatornice.

— Nu eşti într-o stare de spirit grozavă din cauza femeilor, nu?

De cealaltă parte a încăperii se auzi o înjurătură sălbatică. Lăsându-se pe spate în scaun, Connor zâmbi şi se trase de lobul urechii stângi.

— Lasă starea mea de spirit, spuse iute Cameron. Ăsta-i semnalul nostru. Ia-o tu înainte! Te urmez.

Gryff ocoli mesele de faraon, mişcându-se nepăsător prin aerul îmbâcsit de sudoare masculină, vin şi glume deocheate.

Connor îşi ridică privirea când se apropie.

— Hai, încheie jocul, Lupule! Trebuie s-o ştergem, spuse Gryff. Ai uitat că avem o întâlnire?

— Vin mai târziu, răspunse Connor.

Gryff se lăsă în jos şi îi şopti ceva la ureche.

— Ei, drăcia dracului! Adăugând un mârâit, Connor se ridică şi îşi trase câştigurile de la mijlocul mesei. Domnilor, va trebui să mă scuzaţi!

— A… aşa de repede? Cameron rămase ascuns în umbră şi se apropie atât cât să audă nota de îngrijorare din vocea lui Dudley. Nu mi se oferă şansa să-mi iau revanşa?

— Nu în seara asta, răspunse Connor categoric. Îşi culese nepăsător cambiile. Şi, cum plec din oraş poimâine, i-aş ruga pe cei care au pierdut să aibă amabilitatea de a-şi plăti până atunci datoriile. Trimiteţi bani la reşedinţa lui Haddan.

— Eu… eu… Dudley îşi umezi buzele când ochii ca argintul-viu ai lui Connor îi aruncară o privire aspră. Se poate să am nevoie de câteva zile în plus, Killingworth.

— Chiar aşa? Lupul schiţă un rânjet. Toţi cei care

joacă la Vizuină ştiu că nu prelungesc termenul de plată. Dacă nu-ţi permiteai miza, n-aveai ce să cauţi la masa de joc.

Cameron zâmbi în sinea lui. Cu abilităţi ascuţite în ani de practică, Connor îi manipulase cu uşurinţă mândria, astfel încât să se alăture jocului. Iar acum, ca un iepure nefericit, Dudley era prins în fălcile de oţel ale onoarei între gentlemani. Nerespectarea unui pariu însemna să rişte să fie exclus din înalta societate.

Flacăra unduitoare de la suportul de pe perete surprinse licăririle sudorii ce se forma pe fruntea lui Dudley. Cameron lăsă ca frica să se prelungească încă o clipă, apoi ieşi din umbre.

— Ah, am auzit că eşti în oraş, Lupule. Făcu din cap un salut sarcastic către prietenul său. Văd că-ţi place în continuare să te înfrupţi cu miei, nu?

Connor schiţă un zâmbet de prădător.

— Dieta cu carne de capră devine, după o vreme, nesatisfăcătoare.

— Şi se pare că Lupul nu şi-a pierdut pofta pentru cotlete, chicoti Gryff. Ha, ha, ha!

Ceilalţi bărbaţi prezenţi la masa de jos îi repetară slab râsul.

— Ei bine, mă bucur să văd că fălcile tale nu şi-au pierdut iscusinţa. Cameron îl trase uşor de manşetă. Dacă-ţi aminteşti, mi-ai rămas dator cu o sumă măricică pentru flecuşteţul pe care l-ai cumpărat pentru mireasa ta. Dacă tot ai aici o sumă frumuşică, ce-ai zice să ne reglăm conturile?

— Cum pofteşti. Connor căscă plictisit şi frunzări prin garanţiile de joc. Poftim, asta acoperă cu mult suma. Bucăţica de hârtie ce purta semnătura lui Dudley ateriză pe masă cu o fluturare şoptită. Sunt fericit să plătesc în plus dacă preiei corvoada de a te descurca direct cu vicontele în privinţa plăţii.

Cameron scoase un oftat îndurerat.

— Ştii că prefer plata pe loc, dar ca pe o favoare

pentru un prieten, am să accept hârtia.

— Ascultă, Daggett… Dudley îşi drese glasul în clipa în care Cameron apucă hârtia şi o strecură în buzunarul de la vestă. Aş rămâne tare recunoscător dacă mi-ai da ceva timp ca să-mi plătesc datoria.

— Spre deosebire de filfizonii tăi cu titlu, eu n-am averi seculare sau domenii pe care să contez. Trebuie să-mi câştig existenţa, murmură el. Totuşi, cum acum stau binişor cu banii, cred că pot să-mi permit să am răbdare. Oricum, o să-mi dai dobândă pe împrumut.

— Desigur, desigur. Dudley îşi şterse fruntea.

Connor se ridică şi, fără vreun alt cuvânt, plecă împreună cu Gryff. Un murmur scăzut se auzi în jurul mesei când ceilalţi bărbaţi se pregătiră să reia jocul. Cameron zăbovi o clipă, apoi se întoarse şi se îndreptă agale spre saloanele particulare de la Vizuină.

— O clipă, Daggett!

Aşa cum sperase, Dudley i-o luă pe urme pe coridorul slab luminat.

— Am auzit că eşti un om iscusit când vine vorba de afaceri, continuă vicontele. Pe lângă faptul că nici nu eşti prea pretenţios în legătură cu modul cum se desfăşoară ele. O pauză. Dacă accepţi să mă amâni până când sunt gata să plătesc, îţi promit că o să merite.

„Interesant”. Propunerea dădu o întorsătură neaşteptată planurilor lui, şi Cameron se gândi cu atenţie înainte să răspundă.

— O ofertă interesantă! Dar, după cum spui şi tu, sunt atent când vine vorba de banii mei. Începu să vorbească mai încet: Se întâmplă să ştiu că fondurile tale sunt, ca să spunem aşa, limitate momentan…

— D… de unde naiba ştii asta? îl întrerupse Dudley.

— O, am sursele mele. Sunt foarte puţine lucruri care să se întâmple în lumea ascunsă a înaltei societăţi şi despre care eu să nu ştiu. Cameron se jucă absent cu lănţişorul de la ceasul de buzunar şi urmări cum chipul cărnos al contelui tresare de frică. Deci, de ce ar trebui să cred că situaţia se

va îmbunătăţi suficient cât să-mi plăteşti un bonus frumos?

Dudley aruncă o privire furişă de-a lungul coridorului întunecat.

— Nu pot dezvălui toate detaliile, dar am un prieten foarte bun care se aşteaptă să câştige o mare sumă din bani în scurtă vreme. Am să primesc o parte din ea.

— De ce?

Un râs dogit.

— Nu contează. Ajunge să spun că va fi mai mult decât suficient ca să te facă fericit.

— Despre cât timp vorbim? întrebă Cameron.

— Nu pot să spun exact, răspunse Dudley. Dar, dacă totul merge bine, ar trebui să nu dureze mai mult de o lună.

— Foarte bine, răspunse Cameron încet. Accept riscul şi sunt de acord cu termenii tăi.

— N-ai să regreţi.

„Ah, dar eu nu pot să spun acelaşi lucru despre tine, Lord Dudley”.

Cameron înclină zeflemitor capul.

— Eu îndrăznesc să spun că nu. Nu obişnuiesc să fac afaceri care nu se încheie cu o recompensă binemeritată.

*

— Georgie, te rog, e târziu şi n-am niciun chef de discuţii ca între surori. Sophie îşi trase cuvertura până sub bărbie. Du-te la culcare!

— Am să mă duc. Georgiana se aşează pe marginea saltelei şi îşi strânse picioarele sub fuste. Într-o clipă.

Sophie scoase un oftat.

— Reţine că n-am de gând să vorbesc despre asta.

— Despre el, vrei să spui, murmură sora ei cu un zâmbet răutăcios. Nu ştiu de ce nu. Nu eşti câtuşi de puţin curioasă să ştii cum de-a ajuns Cameron să fie unul dintre infamii Cerberi?

— Nu, minţi ea. Şi chiar dacă aş fi, n-are niciun rost să tot rumeg întrebarea. Niciuna dintre noi nu are nici cea mai

vagă idee despre viaţa pe care a dus-o de când a plecat din Terrington, Nu era tocmai adevărat, dar îi era din ce în ce mai uşor să spună jumătăţi de minciuni. Deci orice discuţie ar fi doar speculaţie inutilă.

— Ce e în neregulă cu asta?

O pernă o lovi pe Georgiana în piept cu un zgomot înăbuşit. Ea căzu pe spate şi izbucni în râs.

— Of, hai, recunoaşte! Te roade curiozitatea să afli toate detaliile captivante.

Sophie întrezări o rază de lună sclipind în geam. Dispăru într-o clipă, o pâlpâire de argint-viu care reveni în întuneric.

— Vreau să spun, cum a reuşit un bast... hmm, un băiat lefter şi fugar să aibă asemenea prieteni puternici? continuă Georgiana.

— După cum am spus, n-are niciun sens să încercăm să descifrăm enigma, răspunse ea.

Georgiana ignoră tentativa Sophiei de a încheia orice discuţie despre Cameron, ridică privirea spre tavan şi scoase un oftat.

— Părerea mea este că a călătorit în cele mai îndepărtate colţuri ale globului. Nu trebuie decât să te uiţi la cercelul lui ca să-ţi dai seama că a trecut prin tot felul de aventuri exotice. Alt oftat uşor. Apropo, crezi că aş putea să-l conving pe Anthony să-şi facă o gaură în ureche? Ar arăta foarte îndrăzneţ cu un cerc strălucitor de aur.

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş avânta să visez cu ochii deschişi la farmecele domnilor cu cercei în urechi, replică sec Sophie. S-ar putea să fie mai tentat să străpungă ficatul lui Cameron decât propria lui ureche.

— Crezi că s-ar putea simţi gelos? Georgiana cugetă la idee. Nu mi-a trecut prin minte. Cât de... interesant!

— Georgie, zise Sophie, făcând apel la tonul ei de Nu-îţi-face-idei-înflăcărate.

Sora ei alungă cu o mână avertismentul.

— Te tachinam. De parcă aş face eu ceva care să-l supere pe Anthony.

— Ăsta este primul lucru rezonabil pe care l-ai spus în seara asta, glumi Sophie. Aruncă şi ultima pernă rămasă. Acum, dacă nu te superi…

— Revenind la povestea lui Cameron, continuă Georgiana. După ce s-a întors din călătoriile lui misterioase, i-a întâlnit cumva pe lorzii Haddan şi Killingworth, cu care a creat o puternică prietenie. Mătuşa Hermione spune că rubricile de bârfe se refereau la ei ca la „tovarăşi apropiaţi”, dar, din păcate, nu-şi aminteşte alte detalii.

„Slavă Domnului”, se gândi Sophie. Imaginaţia Georgianei era şi aşa suficient de înflăcărată, fără să se mai pună paie pe foc.

— Ah, bine. O ridicare din umeri, apoi un zâmbet în timp ce sora ei continuă:

— O, ştiu – probabil se va dovedi că a fost făcut pe ascuns prinţ în India şi că este fabulos de bogat. Se va întoarce în Terrington călare pe un tigru alb şi te va duce într-un castel făcut din rubine şi smaralde.

Sophie izbucni în râs.

— Sau ai prefera un elefant alb?

— Îţi apreciez intenţia, Georgie, dar încerci să fabrici un basm fermecat dintr-o poveste foarte comună. Nici Cameron, nici eu nu suntem eroi de romane. Suntem oameni din carne şi oase, care trebuie să facem tot posibilul ca să supravieţuim capriciilor vieţii de zi cu zi.

Sclipirea ironică din ochii surorii ei se îmblânzi într-o nuanţă mai gravă.

— Tu meriţi un final fericit.

Sophie îşi drese glasul şi avu nevoie de un moment ca să îşi stăpânească emoţiile.

— Sunt atât de bucuroasă că tu ţi-ai găsit prinţul din vis, draga mea. Dar, doar pentru că eu nu am tigri albi sau cavaleri în viaţa mea, nu înseamnă că nu voi fi fericită. Vă am pe tine şi pe Pen.

— îmi doresc…

— Dacă dorinţele erau bani, eram cu toţii putred de bogaţi. Se strâmbă. Acum, du-te la culcare, Georgie! Şi

dimineaţa, te rog să uiţi de poveştile nemuritoare. Pe drumul înapoi spre casă, să ne concentrăm asupra planurilor pentru nunta ta din viaţa reală. Trebuie să alegem florile, să examinăm cu atenţie modelele, să facem listele cu oaspeţii şi să decidem o mulţime de alte detalii.

Georgiana îşi înăbuşi un căscat şi alunecă de pe pat.

— Cred că ai dreptate.

— Bineînţeles că am dreptate. Vârsta şi înţelepciunea merg mână în mână.

— Noapte bună, spuse Georgiana şi se îndreptă spre uşă. Adăugă în şoaptă: Dar, dacă tu crezi că voi uita de poveştile nemuritoare, te înşeli amarnic. Nu-i nevoie de cerneală şi hârtie ca să scrii un final fericit. Zău, dacă eşti creativ, orice se poate întâmpla.

Capitolul 8

O rafală de vânt, ascuţită de frigul tăios impregnat cu sarea mării din apropiere, flutură gulerul ridicat al hainei de călărie a lui Cameron, trezindu-i un fior de nelinişte. Cameron îşi opri calul, aruncă o privire lungă spre poiana micuţă şi descălecă uşor.

Iarba înaltă foşni sub cizmele lui când se apropie de coliba micuţă de piatră. Foşnetul ei era oare un avertisment că revenirea în trecut era o greşeală grava?

— O greşeală gravă, spuse el cu voce tare, şi sunetul brusc sperie o potârniche ascunsă în grozamă.

Aripi zumzăiră – „pleacă, pleacă departe!”

— Laşule, murmură el. Nu sunt decât un neisprăvit, un laş fricos dacă nu pot să mă confrunt cu demonii tinereţii mele şi să-i trimit înapoi în iad.

Croncănitul unei ciori nu fu cel mai liniştitor dintre răspunsuri.

Cameron păşi peste un pâlc de spini şi apucă zăvorul ruginit, apoi îl împinse. Balamalele gemură, şi uşa bătută de vreme se deschise.

Firele de praf dansară în lumina tulbure. Îşi băgă

capul înăuntru şi văzu că majoritatea geamurilor de la singura fereastră erau încă intacte, chiar dacă crăpăturile din sticlă proiectau modele ciudate şi mişcătoare pe peretele opus. Aerul mustea a neglijare… şi a amintiri vechi. Un adăpost îndepărtat al pădurarului, locul fusese deja abandonat de ani buni când îl descoperise, pe vremea când era un băiat. Devenise refugiul lui, sanctuarul lui atunci când avea nevoie să evadeze şi să se gândească.

„Dar, în mod cert, mintea mea era un talmeş-balmeş”, se gândi el crispat şi scrută din priviri podeaua de pământ şi cele câteva piese de mobilier. Îşi trecu un deget prin stratul de funingine care acoperea masa mică. „Poate sunt mai în vârstă, dar numai Dumnezeu ştie dacă am devenit mai înţelept”.

Încremeni, cufundat pentru o clipă în tăcere, apoi se întoarse brusc şi se grăbi să iasă înapoi la lumina soarelui.

Întuneric şi lumină… o metaforă potrivită pentru propria lui existenţă contradictorie.

După ce îşi duse calul în grajd, Cameron îşi cără proviziile în căsuţă şi încercă să facă spaţiul locuibil. Nu avea de gând să rămână pentru mult timp, dar date fiind răsturnările de situaţie neaşteptate pe care viaţa lui le suferise în ultima vreme, cel mai bine era să fie pregătit.

Scutură praful de pe pelerina cu glugă, o atârnă pe un cuier şi se schimbă în hainele groase de ţară pe care le adusese în sacul lui. În trecut, Sophie avea obiceiul să se plimbe pe dealurile colţuroase chiar la ora aceea din zi, luându-şi o oră sau două de răgaz solitar, departe de sarcinile familiale. Oare îi mai plăcea încă să rătăcească pe aceleaşi cărări?

Sau alesese o nouă direcţie?

Avea să afle în curând, O luă pe o potecă îngustă ce urca printre rocile sculptate de vânt, ajunse în vârful dealului şi examină atent împrejurimile.

Pajiştile înclinate, ierburile care scânteiau în auriu şi verde în lumina după-amiezii lăsau loc crângurilor mai întunecate de copaci îndepărtaţi. Doi şoimi pluteau

deasupra, puncte negre pe lunecarea albă a norilor. O vulpe ţâşni din vizuina ei şi dispăru în pliuşul înalt.

O clipă mai târziu, Cameron reperă o siluetă care se ivi dinspre o curbă a cărării.

Zâmbi. Faţa era încă prea departe ca să se vadă clar, dar recunoscu într-o clipită mersul, înclinarea umerilor.

— Sophie, şopti el. „Întotdeauna o făclie luminoasă în întuneric”. Se urcă pe pietrele netede şi coborî spre cărare. Sophie, o strigă cu o voce mai tare.

Ea îşi înălţă capul şi se împiedică, scăpând tulburată din mână coşul pentru plante.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat. Se aplecă şi strânse bulbii cu tije lungi de usturoi sălbatic.

— C… Cameron, se bâlbâi ea, încă puţin dezorientată.

Expresia ei tulburată trăda mai mult decât o uimire de moment la apariţia lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea nu răspunse imediat.

El se ridică şi o apuca de braţ ca să o echilibreze.

— Ai primit ameninţări noi de la Dudley?

— Da, recunoscu Sophie după un moment îndelungat. Am primit o scrisoare azi-dimineaţă. Dacă nu-i dau ce vrea până la balul vânătorilor, el şi prietenul său, domnul Morton, o să facă public acolo, în faţa lui Anthony şi a părinţilor lui, furtul tatii. Dacă ei doi confirmă faptele, familia mea va fi compromisă, iar fericirea Georgianei, distrusă. Îşi coborî privirea spre ghetele acoperite de praf. Nu pot să-i dau ce îmi cere.

— Când e balul? întrebă Cameron.

Sophie spuse o dată.

— Asta ne dă o lună ca să punem capăt intrigilor lor, spuse Cameron îngândurat. Trebuie să o terminăm o dată pentru totdeauna cu puterea pe care o au asupra ta.

Speranţa alungă frica de pe chipul ei, dar numai pentru o fracţiune de secundă.

— N… nu văd cum.

— Tocmai de aceea trebuie să te ajute un ticălos

nemilos ca mine, răspunse el. Mai spune-mi o dată ce-şi doresc.

— Un document vechi de la biserică, răspunse ea încet. Care poate există, poate nu. Nu ştiu nimic despre el, iar *papa* nu e sigur în stare să-şi amintească.

— Ce document? întrebă Cameron.

Sophie clătină din cap şi refuză să-i întâlnească privirea.

— O, te rog! Nu mă întreba asta. Ceea ce contează este că nu pot să dovedesc că nu-l avem.

Dată fiind agitaţia ei, Cameron decise să nu insiste pentru moment.

— Atunci, e bine că am venit pentru că e timpul să schimbăm strategia şi să ieşim la atac.

Cuvintele lui stârniră altă învolburare de îndoieli în ochii ei.

— Şi că tot veni vorba, ce Dumnezeu faci aici?

— Ultima noastră întâlnire m-a făcut să cred c-a venit vremea să revin pe plaiurile tinereţii mele răzvrătite.

Remarca, deşi rostită pe un ton nepăsător, doar adânci spaima Sophiei.

— N-ar fi trebuit să vii aici. E prea periculos. Trase, iute şi neliniştită, aer în piept. Lordul Wolcott mai deţine încă o putere enormă în comitat, şi după cum am discutat, nu şi-a uitat duşmănia. Dacă te descoperă, o să pună să te aresteze.

Cât de tipic pentru Sophie, se gândi Cameron, să fie atât de protectoare cu alţii atunci când ea însăşi era în pericol.

— Mai întâi, Rază de Soare… Vechiul alint trezi un fior de emoţie care trecu rapid pe chipul ei. Sursele mele mă asigură că Wolcott pleacă mâine-dimineaţă într-o călătorie pe iahtul lui de agrement. Apoi eu sunt foarte iscusit când vine vorba să trec neobservat. Ai încredere în mine, marchizul nu va fi la curent cu prezenţa mea aici, în Norfolk, decât dacă vreau ca el să afle.

Ea îşi îndepărtă o şuviţă de păr rătăcitoare de pe

obraz şi o dădu cu grijă pe după ureche.

— Dar de ce să-ţi asumi riscul?

— Pentru că… Erau o mulţime de motive, o mulţime de dorinţe. Pentru că ai nevoie de mine. „Şi pentru că, împotriva oricărei raţiuni, eu am nevoie de tine”.

Lumina soarelui desenă mărgeluţe pe genele ei plecate care sclipiră ca nişte picături micuţe de miere chihlimbarii.

— Pentru că, adăugă Cameron, ştii că riscul pare să aprindă o scânteie ciudată în sângele meu. Nu mă pot abţine… focul fierbe şi clocoteşte prin venele mele, iscând tot felul de porniri necugetate.

Sophie se cutremură când el îşi plimbă palma de-a lungul maxilarului ei.

— Precum asta. Îi ridică bărbia şi o sărută.

Buzele ei tremurară sub gura lui, apoi se întredeschiseră cu un geamăt întretăiat. Pentru o clipă ameţitoare, nevoia ei păru la fel de arzătoare ca a lui.

Dar dulceaţa se risipi mult prea repede.

— Doamne sfinte! Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui. Trebuie să fim atenţi. Nu trebuie să fii descoperit.

— Nu-ţi face griji pentru mine, rosti el răguşit. Dar, ai dreptate, trebuie să fim atenţi. Nu trebuie să-ţi distrug reputaţia.

Sophie întoarse iute privirea şi îşi ascunse reacţia printr-o mişcare a şalului, pe care îl netezi înainte de a-i răspunde:

— Nu pot să nu-mi fac griji când tu îţi asumi asemenea riscuri îngrozitoare, Cam. Unde stai? Hanurile de pe coastă nu sunt sigure. Precis cineva o să te recunoască.

— M-am schimbat foarte mult în ultimii zece ani, Sophie. Şi, chiar dacă multe dintre schimbări nu sunt tocmai în bine, aspectul meu fizic de acum aduce prea puţin cu tinerelul slab şi imberb care a dispărut cu cutia de bani a lui Wolcott.

Ultimele lui cuvinte atraseră în cele din urmă un zâmbet slab.

— Adevărat. Te-ai înălţat cu cel puţin douăzeci de centimetri şi ai muşchi mai sculpturali decât ai statuilor greceşti ale lordului Elgin de la British Museum. Se încruntă. Totuşi, cauţi necazuri.

— Nu te nelinişti, spuse Cameron. Mi-am aranjat vechea colibă a pădurarului, unde obişnuiam să ne întâlnim noi şi să visăm la viitor.

O îmbujorare rozalie îi coloră obrajii.

Cameron nu reuşi să-şi reţină un chicotit slab.

— Din câte îmi amintesc, ne-am dedat şi la un comportament groaznic de necuviincios acolo. Îţi aduci aminte când am şterpelit o sticlă de coniac de la petrecerea în grădină a lui Wolcott?

— O, te rog! Sophie făcu o grimasă. Tu şi ideile tale diabolice. Am fost bolnavă ca un câine bătut a doua zi.

— Am fost un adevărat diavol, încuviinţă Cameron. Râsul lui se stinse. Cu toate astea, acum am de gând să mă revanşez.

— Cum…

— Nu mă întreba asta chiar acum, o întrerupse, apăsându-şi degetul pe buzele ei. Am o idee sau două. Dar înainte să mai spun ceva, vreau să arunc o privire prin biroul lui Wolcott.

O răsuflare şuierată.

— Adică să intri cu forţa în conacul Wolcott?

— Draga mea Rază de Soare, nu sunt atât de neîndemânatic încât să forţez ceva. Într-adevăr, abilităţile mele de a pătrunde într-un loc, oricât ar fi de bine păzit, sunt foarte bine cizelate.

— Dar, de când ai plecat, marchizul a instalat cele mai noi încuietori cu cifru din Prusia.

— Pfff! Cameron îşi trosni degetele.

— Servitorii…

— Dorm buştean, continuă el. În plus, nu fac niciodată zgomot.

Sophie nu se dădu bătută:

— Are un câine… un mastif imens şi păros care

bântuie proprietatea noaptea.

— Un câine? Cameron se lovi uşor cu degetul în bărbie. Hmmm! Poate ar trebui să cumpăr un flacon de laudanum ca să îl pun într-o chiftea.

— Nu, n-am să te las să îl droghezi pe sărmanul Rufus. Este un scump atunci când ajungi să-l cunoşti. Îşi puse o mână în şold. Vântul îi desprinsese părul, iar cu buclele sclipitoare care dansau în toată splendoarea lor în jurul chipului ei încruntat, Sophie semăna leit cu Boadicea, legendara regină războinică. Din acel punct de vedere, ea nu se schimbase. Întotdeauna se lupta să îi apere pe alţii, ignorându-şi propria siguranţă.

— La mine n-are să latre, aşa că mai bine vin cu tine.

— Sophie, îţi admir curajul, dar n-am să-ţi permit să te expui la un asemenea risc. Am o experienţă mult mai mare în chestiunile astea, dar tu nu.

— Ba dimpotrivă, l-am învăţat pe Rufus să fie docil ca un mieluşel în jurul meu, lucru care n-a fost deloc uşor. Îmi mănâncă din palmă, aşa că aş putea să fiu de mare ajutor ca să-l ţin liniştit. O pauză. Latră foarte tare.

Chiar dacă nu era dispus să recunoască, argumentul ei era bun. Dar nu suficient de bun. Până şi ticăloşii cu inima de piatră aveau anumite scrupule.

— Uite, s-ar putea să fii în stare să reduci la tăcere bestia, dar ar fi o nebunie din partea mea să te las să te apropii de conac.

— Şi de ce, mă rog? Pentru că ar putea să fie *periculos?* rosti ea cu mai mult decât o nuanţă de sarcasm în voce.

— Da, răspunse el şi încercă să nu se simtă ca un ipocrit.

Cum naiba reuşise să îi provoace o reacţie defensivă?

— Din câte îmi amintesc din trecut, am înfruntat pericole alături de tine şi n-am tremurat niciodată de frică. Îţi aminteşti de camera de arme a moşierului Allen? Şi de poneiul pictat al domnului Kensington?

— O joacă de copii, răspunse el printre dinţi.

— Ah, om odios şi insuportabil ce eşti! Flăcări scăpărară în ochii ei. Nu vorbi cu mine în felul ăsta condescendent, de parcă aş mai fi o şcolăriţă pătată cu cerneală. Tu ai crescut, şi eu la fel.

Drăcia dracului… de când învăţase Raza de Soare să îşi transforme lumina într-un asemenea fulger? Cameron se replie rapid şi încercă alt argument.

— Fii rezonabilă, Sophie! Nu ştii nimic despre cum se mânuiesc încuietorile sau cum să te caţări pe ziduri.

Colţurile gurii Sophiei se arcuiră.

— Atunci, învaţă-mă.

— Poftim?

— Atunci, învaţă-mă, repetă Sophie. În clipa asta, m-am săturat de sentimentul că n-am niciun control asupra propriului meu destin. În trecut, nu mi-a fost frică să-mi asum riscuri şi trebuie să recunosc că eram bună la asta.

— Nu mai vorbim despre pozne copilăreşti, Sophie.

— De parcă n-aş şti, i-o întoarse ea. Eu sunt cea ameninţată de un duşman puternic. Vreau să învăţ cum să ripostez.

— Ce gând înfricoşător, glumi Cameron. O femeie furioasă este mai înspăimântătoare decât o hoardă de dervişi rotitori înarmaţi cu pumnale.

Şocul revederii îi întinsese nervii la maximum, iar tonul lui spori senzaţia. Pentru ea nu era nimic amuzant.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine, Cameron Daggett! exclamă.

Buzele lui se subţiară, privirea îi deveni indescifrabilă.

— Este nedrept din partea ta să râzi de dorinţa mea de a fi un pic mai curajoasă, un pic mai îndrăzneaţă. O, da, ştiu că tu crezi că am devenit un şoarece serios şi prudent, prea timid ca să las deoparte prudenţa.

— Sophie…

— Lasă-mă să termin! îi ceru ea şi simţi cum ochii începură brusc să fie înflăcăraţi de o furie fierbinte. Dar, spre deosebire de tine, eu n-am fost liberă să-mi urmez vocea inimii. Asta nu înseamnă că nu am coloană

vertebrală.

— Sophie! Ea încercă să se ferească de prinsoarea lui, dar Cameron se mişcă prea iute. O cuprinse în braţe şi o strânse la piept într-o îmbrăţişare feroce. Căldura corpului lui, simţită prin lâna aspră, trimise fiori de foc care dansară, vrând-nevrând, pe carnea ei.

— Sunt foarte conştient că ai coloană vertebrală, Rază de Soare. Degetele lui o tachinară încet de-a lungul şirei spinării. Alături de alte câteva părţi ale corpului la fel de impresionante, şopti el muşcând-o uşor de lobul sensibil al urechii.

— Tu… încerci să-mi distragi atenţia, se împotrivi Sophie, încercând să evite transformarea mâniei într-o emoţie cu totul diferită. Cameron avusese întotdeauna un efect înnebunitor, înflăcărat asupra părţii raţionale din mintea ei. Uneori, nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Ah, dar, bineînţeles, spuse tărăgănat Cameron. Ţi-am mai spus că sunt un escroc lipsit de scrupule, care va folosi tot felul de trucuri viclene ca să obţină ce vrea.

— Da, mă consider avertizată. Totuşi, avu nevoie de un mare efort mental ca să alunge fiorii încântători care îi gâdilau interiorul. Revenind la câine…

— Nu cumva tocmai vorbeam despre Cerber?

Sophie îl înghionti uşor, iar Cameron făcu un pas înapoi.

— Fii serios, Cam. Refuz să fiu mângâiată pe cap, de parcă n-aş fi decât un spaniel care este trimis să se aşeze cuminte lângă vatră. Sophie îşi impuse să se concentreze mai degrabă asupra cercelului turcoaz din urechea lui, decât asupra nuanţelor de verde ce sclipeau în ochii lui. Cer să fac parte din indiferent ce planuri ai fi făcut. N-am să fiu o piedică.

Niciun răspuns.

Inima îi bătu cu putere în piept, o dată, de două ori, de trei ori, făcând-o să inspire întretăiat. Mai multă tăcere, şi dezamăgirea o lovi din nou, făcând-o să se simtă rănită.

Respingerea, oricât de indirectă, durea ca naiba.

Sophie îşi strânse pumnii şi încercă să-şi liniştească sentimentele contradictorii. Pe de o parte, îşi dorea să lovească înapoi. Stupid, desigur. Ar fi fost ca şi cum catifeaua ar fi izbit o piatră. Pe de altă parte…

— Foarte bine.

La început, ea crezu că nu fusese decât o şoaptă adusă de vânt, dar Cameron o spuse din nou, mai tare, şi cu mai multă hotărâre.

— Foarte bine, dacă îţi doreşti cu adevărat să vii cu mine, n-am dreptul să spun nu. Cu toate astea, îţi cer să te gândeşti bine la decizia finală. Nu-ţi face iluzii… există riscuri mari, iar eu nu pot să răspund pentru consecinţe.

Sophie încuviinţă din cap, căci nu avea încredere în vocea ei.

— Indiferent de cât de atent sunt făcute planurile, ele pot – şi se întâmplă – să ia o altă turnură, continuă el.

— Înţeleg.

— Chiar?

Tăcerea se lăsă înfiorată între ei, dar Sophie rămase fermă.

— Există reguli, o avertiză el. Şi singura promisiune pe care ţi-o cer este să le asculţi fără discuţie.

— Tu urăşti regulile, sublinie ea.

— Nu pe cele care asigură supravieţuirea. Cameron îşi trecu o mână prin părul ciufulit de vânt, arătând pentru o fracţiune de secundă de parcă era prada, nu vânătorul. Apoi privirea lui se făcu dură, devenind impenetrabilă asemenea granitului erodat din jurul lor. Da, îmi asum riscurile, dar nu şi pe cele nebuneşti. Sunt momente în care cel mai bine este să-mi reduc pierderile şi să-mi iau tălpăşiţa.

Totul devenea din ce în ce mai contrariant.

— Totul sună foarte profesionist. Faci lucrul ăsta des?

— Să-mi asum riscuri?

Din nou, distragerea atenţiei. Se descurca de minune la asta.

— Nu, să te strecori în spaţii private. Să cauţi secrete,

fără să laşi vreo urmă.

— Atât de des că mi-a devenit a doua natură, răspunse Cameron. Şi cu cât locul este mai păzit, cu atât mi se pare mai interesantă provocarea. Nu cu mult timp în urmă, am auzit de la informatorii mei de la docuri că exista un subguvernator al Companiei Indiilor de Est care falsifica evidenţele pentru transporturile de diamante ce veneau din Golconda. Am mai aflat – nu contează cum – că îşi avea biroul pentru afacerile lui într-o clădire mică de pe o stradă laterală la est de Catedrala St. Paul. Aşa că, într-o noapte cu ploaie torenţială, m-am strecurat înăuntru, ştiind că gardienii Sikh nu erau obişnuiţi cu zgomotele unei furtuni din Londra. Din documentele lui, am descoperit unde se afla depozitul în care îşi ascundea câştigurile necinstite până când le cumpăra un comerciant de bijuterii din Anvers. Zâmbi. Mărturisesc, satisfacţia de a păcăli un alt hoţ este teribil de dulce.

Intrigată, ea întrebă:

— Cu ce altceva te mai ocupi?

— Nu vrei să ştii fiecare detaliu murdar despre viaţa mea, Rază de Soare. Sunt crevase întunecate în care nici măcar lumina ta nu poate să pătrundă.

— Ba da, vreau. „Vreau să mă cufund în cunoaştere, să-mi frec fiecare centimetru de piele de texturile ei tari şi moi”. Vreau să ştiu totul.

— Nu acum, mârâi el sunt lucruri pe care trebuie să le fac ca să mă pregătesc pentru vizita în sanctuarul lui Wolcott.

— Ce anume? insistă Sophie.

— Provizii, recunoaştere, răspunse Cameron după un timp. Toate lucrurile mici care înclină balanţa în favoarea mea.

Băiatul de care îşi amintea Sophie îşi purtase pasiunile – fiecare durere, fiecare triumf, fiecare sfidare – scrise deschis pe chipul lui. Omul din fata ei învăţase precauţia. Era imposibil să ştie la ce anume se gândea cu adevărat.

— Oi fi foarte bun la jocurile astea, Cam, dar poţi să pariezi pe un singur lucru, spuse ea încet. Dacă îţi schimbi planurile şi te duci fără mine, am să mai fac alte câteva găuri pe trupul tău… şi nu în lobul urechii.

Privirea lui dansă şi o ocoli pe a ei, refuzând să dezvăluie mai mult decât o pâlpâire frumoasă de verde.

— N-ai încredere în mine?

Ea ridică o sprânceană.

— Ar trebui să am?

Drept răspuns, el scoase un râs sarcastic, dar ochii lui, oricât de evazivi, îi dădură de gol minciuna. Cameron Daggett putea să fie un maestru al manipulării, dar erau unele lucruri pe care nu putea să le ascundă.

— Nu, nici măcar pentru o secundă. În acest fel, n-o să fii dezamăgită. Îşi schimbă poziţia. Din nou.

Deodată, vântul se învolbură într-o rafală, şuierul lui scăzut şi pătrunzător răsunând pe deasupra pietrelor.

— Hai să fim siguri că ne înţelegem, Sophie, adăugă el, cu o voce aproape prea scăzută ca să fie auzită.

„Eu te-am înţeles întotdeauna, Cam. Mai mult decât crezi”.

— După cum am spus mai înainte, Sophie, am propriile motive egoiste care mă fac să-i urmăresc pe oamenii ăştia, aşa că nu face greşeala să crezi că sunt motivat doar de vreun altruism nobil.

— Poţi să stai fără grijă în privinţa asta, răspunse ea. Ai făcut eforturi mari ca să-mi spulberi iluziile mele de copilă.

Cameron păru să studieze atent şoimul singuratic care plutea sus, pe cer. Un vânător, rotindu-se în cercuri de răpitor. Întotdeauna în alertă, întotdeauna la pândă.

— Dar, după cum am spus, nu mai sunt de multă vreme o copilă, aşa că termenii ofertei tale sunt perfect acceptabili. Se aplecă să ia coşul de plante. Căzuse şi acum zăcea pe pământ, verdeţurile din el fiind pudrate cu un praf nisipos. Unde ar trebui să ne întâlnim? Şi când?

Cameron se ghemui şi începu să o ajute să adune

ierburile.

— La poarta de nord a grădinilor, cea dinspre livezi.

Avea mâini abile, cu degete lungi şi subţiri, care pluteau peste pietricele cu o graţie mlădioasă. Atrasă de vreun fel de vrajă misterioasă, privirea ei rămase fascinată de mişcările lui. Blânde, atente… în contrast cu cuvintele lui aspre.

— La miezul nopţii, să spunem, continuă. Ora fermecată la care întunericul ne va acoperi faptele rele.

Un zâmbet îşi croi drum spre buzele ei.

— Lui Georgie i-ar plăcea asta. Pare parcă scos din ultimul roman pe care l-a cumpărat de la Londra. Care, apropo, se numeşte *Groaznicul secret al lui Lady Avery.*

El suflă uşor peste un mănunchi cu flori albastre de limba-mielului, agitând o boare uşoară şi palidă de fire de nisip. Un râset? Sunetul păru să uşureze tensiunea dintre ei.

— Georgiana, spuse el, a devenit o tânără foarte interesantă. Nu se întâmplă des să întâlneşti… Şuviţele întunecate ale părului fluturară în vânt şi dezvăluiră o urmă de haz în ochii lui… un astfel de entuziasm şi o asemenea exuberanţă plină de viaţă.

— Nu te-ai întâlnit cu Penelope, murmură Sophie.

Un chicotit, sec precum praful.

— Zânuţa aia rotofeie?

— Acum este aproape la fel de înaltă ca Georgie. Şi aproape la fel de enervantă. Oftă. Mă mir că nu am albit.

Rapid şi în tăcere, Cameron adună restul de ierburi şi le puse în coş.

— Gândeşte-te, Sophie, şi dacă vrei să te avânţi într-un asemenea joc periculos.

Periculos. Din nou, cuvântul acela.

— Dacă îţi foloseşti raţiunea, n-ai să vii mâine-seară. El se ridică. Mă voi ţine de promisiune şi voi fi acolo mâine la miezul nopţii. Dar, dacă întârzii o secundă, merg fără tine.

— Voi fi acolo, îl asigură ea. Nu mă sperii.

Privirea lui se întoarse, chiar mai impenetrabilă decât înainte.

— Oh, dar ar trebui.

Capitolul 9

A doua zi păru să treacă mai lent decât o ţestoasă care se târa prin melasă. Cu nervii încordaţi ca un arc întins de apariţia lui Cameron şi de noua ameninţare a lui Dudley, Sophie îşi găsi diverse ocupaţii, inventând sarcini care să o împiedice să se uite la ceas din sfert în sfert de oră. Vasele cositorite fură curăţate până ce căpătară o strălucire argintie, rafturile din cămară erau imaculate, soba curăţată de cenuşă.

— Doamne sfinte, zici că stai ca pe ace, declară Penelope, cea mai mică dintre surorile Lawrance, când îşi ridică privirea de la broderia ei. Este a doua oară în după-amiaza asta când ştergi poliţa de praf. Aştepţi musafiri în seara asta?

— Nu, bineînţeles că nu, mormăi Sophie. Figurinele Staffordshire păreau îşi dea peste cap ochii din porţelan atunci când Sophie îşi trecu pentru ultima oară cârpa peste lemnul pictat, iar ticăitul micului ceas placat cu argint adăugă un reproş sonor. Lucrurile au întotdeauna nevoie de un plus de atenţie de fiecare dată când lipsesc mai mult timp.

— Doamna Hodges nu s-ar bucura să te audă spunând aşa ceva, glumi Penelope. O, să dea boala în Lucifer şi în legiunile lui, adăugă ea când văzu că scăpase un ochi.

— O tânără n-ar trebui să folosească un asemenea limbaj, o certă Sophie, fericită că atenţia îi era distrasă de la propriile gânduri capricioase. Mai ales dacă are doar treisprezece ani.

— Da şi, în plus, o tânără n-ar trebui să citească

scrisori personale din care ar putea să capete un asemenea limbaj, interveni Georgiana din colţul îndepărtat al salonului. Mai ales dacă are doar treisprezece ani.

— Ai lăsat deschisă pe birou ultima scrisoare de la Anthony, protestă Penelope. Cu un foşnet teatral al şosetelor vechi din mâini, scoase un oftat stins. Şi oricum, foloseşte fraze *mult* mai interesante decât asta. Mai ales la sfârşit, unde declară…

Georgiana o reduse la tăcere cu un cuvânt care l-ar fi făcut şi pe un husar Cap de Mort să roşească.

— Dacă te mai aud *vreodată* repetând asta, Pen, o avertiză Sophie, o să goleşti oalele de noapte timp de o lună. O pauză. Sau, mai rău, o să pun sub cheie toate romanele din casa asta.

Penelope puse repede din nou aţă în ac şi se întoarse la muncă.

Sophie îşi lăsă surorile la ale lor, se strecură afară şi îşi căută refugiu în curăţarea coteţului.

În cele din urmă sosi ora cinei, deşi masa păru să dureze la nesfârşit. Prea nervoasă ca să ia vreo îmbucătură, Sophie făcu bucăţele friptura de porc, apoi pur şi simplu o plimbă prin farfurie.

Din fericire, tatăl ei păru mai pierdut decât de obicei în propriile lui gânduri, iar surorile ei fură prea ocupate să discute despre cele mai recente tendinţe în modă la Londra ca să observe.

Cumva, reuşi să rămână până când fură luate şi farfuriile de budincă, iar scaunul tatălui lor se retrase de sub masă. Spuse în gând o rugăciune de mulţumire şi se ridică iute.

— Sophie, vom citi următorul capitol din *Groaznicul secret al lui Lady Avery,* murmură Georgiana, în vreme ce domnul Lawrance reveni în biroul lui. Vrei să vii şi tu în salon? Chiar este foarte distractiv.

— Din păcate, cred că am să mă lipsesc de plăcerile primejdiilor lui Lady Avery, răspunse Sophie. Le am pe ale mele cu vârf şi îndesat. Sunt obosită şi simt că mă apucă o

teribilă durere de cap. Aşa că, dacă mă scuzaţi, vreau să mă retrag mai devreme.

— Îmi pare rău. Ştiu că nu-ţi place să mergi la cumpărături, aşa că Londra a fost un exerciţiu de voinţă pentru răbdarea ta. Vrei să-ţi fac un ceai? întrebă Georgiana îngrijorată. Avem muşeţel proaspăt în cămară.

— Nu, nu. Vă asigur, o noapte de pace şi linişte va fi cel mai bun remediu pentru mine.

— Somn uşor, spuse Penelope. Strâmbă din nas. Arăţi cam epuizată.

— Fără îndoială, începe să se arate vârsta mea înaintată, răspunse Sophie sec. Bucuraţi-vă de aventurile eroinei voastre.

Penelope scoase un oftat şi îşi pipăi coada împletită.

— Nimic aventuros nu i s-a întâmplat vreodată uneia dintre noi. Mi-aş dori…

Sophie îşi înăbuşi o tresărire şi începu să urce scările. „O, ai grijă ce-ţi doreşti, Pen!”

Frânghie, cârlige de prindere, o varietate de tije subţiri din oţel, pene mici de lemn ca să ţină uşile şi sertarele deschise… Cameron verifică din nou obiectele din rucsacul de piele pentru ultima oară înainte să stingă lumânarea şi să deschidă uşor uşa de lemn de la coliba lui.

Rotocoale subţiri de ceaţă umezită de mare se strecurau printre copaci. Aerul era greu de umezeală şi înăbuşea adierile brizei printre ierburile înalte. Rămase încremenit, lăsându-şi toate simţurile să se obişnuiască din nou cu nuanţele unei nopţi de la ţară. Mahalalele din Londra nu erau tocmai obişnuite cu trilurile privighetorilor sau cu mirosul de iarbă-neagră. Simfonia de sunete şi de parfumuri era ascuţită şi pătrunzătoare ca un pumnal – străpungea intestinele unui om.

Aici pericolele erau mai subtile.

Norii alunecau pe cer, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu lumina stelelor. Umbrele se adânceau pe măsură ce Cameron începu să coboare pe cărare, dar, în ciuda beznei, se mişca iute şi cu siguranţă peste pietrele

netede.

— Sunt o creatură a întunericului, murmură el, simţind cum degetele reci ale nimfelor nopţii îi gâdilau obrajii şi se înfăşurau prin părul lui. Un bărbat a cărui inimă era acum sculptată în cărbune. Negru, o… atât de negru şi de rece la atingere. Connor şi Gryff or fi Lorzii Tărâmului, dar eu sunt un Duh al Miezului nopţii. O fantomă al cărei loc în lume era acolo, prin tărâmul Lunii.

Luna, şi nu Soarele.

Era greşit că o lăsa pe Sophie să pună piciorul în acest tărâm întunecat. Egoist. „Şi totuşi, i-am spus clar că nu sunt vreun sfânt”, îşi spuse el.

Dar cumva nu era absolvit de vină.

O mişcare fugară înaintea lui îi atrase atenţia. Acolo, în întuneric, printre ramurile cu frunze se afla o siluetă, care trăgea de faldurile pelerinei.

Cât de tipic pentru Sophie să ajungă mai devreme la o întâlnire.

Nu ştia dacă să râdă sau să geamă.

Cameron ajunse în spatele ei şi o bătu pe umăr. Măcar se gândise să poarte haine de culoare închisă.

— Pfff!

Mâna lui îi acoperi iute gura şi îi înăbuşi strigătul.

— Şşşt, eu sunt.

— Aproape că m-ai speriat de moarte, mormăi Sophie, odată eliberată.

— Măcar dacă ţi-aş băga un pic minţile în cap, i-o întoarse el. Aroma de verbină, încălzită de căldura trupului ei, îi gâdilă nările. Dulceaţa ei îl indispuse şi mai tare. Trebuie să fii mai atentă! Data viitoare s-ar putea să fie un duşman, nu un prieten, care să se furişeze printre copaci şi o să te trezeşti cu minunatul tău gât tăiat.

— Îţi mulţumesc pentru prima lecţie în ale înşelătoriei. Îmi voi nota cu atenţie.

— Ai face bine să te rogi să înveţi iute. Tonul lui fu intenţionat dur. Fusese o greşeală din partea lui, decise Cameron, să îi permită să vină. O slăbiciune. Iar

supravieţuirea, îşi repetă el în gând, depindea de o tărie neînduplecată în lupta aceea pe viaţă şi pe moarte. Sophie, dacă mă gândesc mai bine, eu…

Veni rândul ei să îl întrerupă:

— Nu te obosi. Nu mă duc acasă. Aşa că poţi să continui cu mine sau să renunţi la planurile tale. Am un urlet chiar mai răsunător decât al lui Rufus şi îţi jur că o să trezesc tot comitatul dacă încerci să mă dai la o parte.

— Când ai devenit atât de afurisită? mormăi Cameron.

— Asta suna a râde ciob de oală spartă, răspunse ea.

Un foşnet de lână şi un pachet mic apăru din buzunarul pelerinei ei. Un miros ciudat pluti dinspre hârtia unsă cu ulei.

— Ce-i aia?

— Pui crud şi anşoa. Rufus adoră combinaţia.

Un câine care iubea peştele şi puiul, o doamnă încăpăţânată şi hotărâtă… incursiunea se transforma cu paşi repezi într-o farsă.

„Ah, dar am fost întotdeauna propriul nebun al diavolului”.

Forţele naturii păreau aliate împotriva lui, aşa că, cu un oftat, cedă în faţa inevitabilului.

— Şi unde se presupune că întâlnim această fiară epicuriană?

— Sub arcada care duce în grădina de trandafiri, spuse Sophie. Este cea de la stânga fântânii cu lebădă, ascunsă în spatele gardului de mălin.

— Ştiu locul, spuse Cameron tăios. O luă de mână. Hai, până nu mă răzgândesc!

De sub gluga mantiei, chipul ei nu era decât un amestec de nuanţe sidefii şi de licăriri întunecate de cărbune. Dar scânteierile din ochii ei ascunşi aproape că se auzeau.

Focul dinăuntrul Sophiei se lupta să se elibereze?

Iarba se înclina sub ghetele ei când Sophie se avântă înainte cu paşi mari.

— Ce aşteptăm?

— Nu aşa de repede. O ţinu pe loc şi o ocoli ca să o ia înainte. Urmează-mă şi încearcă să păşeşti cât mai uşor. De acum încolo, trebuie să fii mai tăcută ca un mormânt.

— Ai putea să alegi o metaforă mai puţin sumbră, murmură ea.

— Eu cred în a spune lucrurilor pe nume. Zăvorul de la poarta din incintă se deschise cu un sunet ruginit. Să sperăm că aventura nu se va sfârşi îngropându-ne într-o gaură foarte adâncă şi murdară.

Şi astfel, orice discuţie se încheie. Traversară peluza aplecaţi şi se ţinură aproape de umbrele piezişe ale tufişurilor. La capătul îndepărtat al parcului englezesc, conacul impunător se ridica dintr-o mare de ceaţă argintie, silueta lui întunecată şi crestată de turnuleţe şi turnuri având un aer uşor ameninţător pe cerul nopţii.

Un monstru adormit, gata să devoreze pe oricine îndrăznea să îi încalce teritoriul sfânt.

Pentru o clipă, Cameron simţi că i strânge pieptul. Redevenise un băiat, sfâşiat între teamă şi dezgust.

Mrrrrrrr! Huruitul înfundat părea să răsune direct din măruntaiele pământului.

Se adăposti în spatele unei urne decorative şi o lipi pe Sophie de marmura netedă.

— Un prieten de-ai tăi, cred?

Silueta zburlită care se îndrepta spre ei era mare ca un urs.

— Da, şuieră ea.

Câinele – cel puţin, bănuia Cameron că era un câine, şi nu vreun viking păros care înviase dintr-una dintre străvechile mobile funerare de prin apropiere – avea o nuanţă mai deschisă a blănii.

— Rufus. Vino aici, scumpule, şi lasă-mă să te scarpin pe fiecare părticică din tine unde îţi place să fii atins.

Până în clipa aceea, Cameron nu îşi închipuise niciodată că putea să fie gelos pe o fiară cu patru picioare.

— Dacă mă pun în patru labe şi îţi ling mâna, primesc şi eu acelaşi tratament? întrebă el.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Ignoră-l, Rufus, şopti ea şi îi mângâie urechile pleoştite. Ţi-am adus bunătăţi.

Mârâitul semăna deja mai mult cu un tors.

— Uite, dragule!

Fălcile masive se deschiseră şi lăsară la vedere colţii strălucitori, mari ca de dragon. Un hăpăit uşor fu urmat iute de un lătrat mulţumit.

— Acum, culcă-te! Şi şezi! Cuvintele îi fură adresate lui Rufus. Apoi Sophie i se adresă lui: Acum putem să ne apropiem de casă în siguranţă. Te-ai hotărât pe unde intri?

Cameron privi pieziş faţada. Nu se vedea lumină la niciuna dintre ferestre. Deci toate bune până în clipa aceea. Putea să îşi urmărească planul iniţial.

— Există o uşă laterală care dă spre foaierul de lângă sala armelor, răspunse el. Se află într-un colţ al aripii de est şi este ferită printr-un portic din ardezie, aşa că voi fi bine ascuns de priviri nedorite.

Sophie se întoarse brusc şi i se puse în drum. Mâna ei îi apucă gulerul de la haină, luminat pe întuneric de razele difuze ale lunii.

— Eşti sigur, Cam? Fierarul de aici – îţi aminteşti de Neddy Wadsworth, cred – a ajutat la montarea încuietorilor noi. Mi-a spus că n-a mai văzut niciodată mecanisme atât de complicate.

— Sigur Neddy n-a călătorit nici pe departe la fel de mult ca mine. Văzând expresia tulburată a lui Sophie, el îi zâmbi. Ţi-am spus să nu-ţi faci griji. Acum că am trecut de Paznicul Tunetului... Rufus sforăia deja – restul va fi o simplă joacă de copii.

Cuvinte alese prost, căci chipul ei se încorda şi pielea palidă se întinse tensionată pe pometii delicaţi.

— Wolcott te urăşte, Cam. Dacă te prinde, te striveşte ca pe un gândac.

— Nu sunt un gândac pentru el. Sunt o scursură urât mirositoare, o formă mult mai joasă de viaţă. Dar problema cu scursura este că e alunecoasă şi, în mod surprinzător, se

pricepe de minune să supravieţuiască. Nu e uşor să omori o scursură.

Sarcasmul lui o făcu să tresară.

„Bun”. Poate că reuşea să îi sfărâme hotărârea încrezătoare. Să o facă să îl vadă aşa cum era, necolorat de iluziile trecutului.

— Ei bine, aş prefera să nu pun la încercare ipoteza provocându-i pe servitorii Excelenţei Sale să te împuşte, răspunse Sophie.

— Dacă ai vorbi încet, s-ar putea să am o şansă de a evita o ploaie de gloanţe.

Ea se strâmbă, dar răspunse în şoaptă:

— Poate că ar trebui să ne retragem şi să revenim asupra planurile noastre.

— După spusele tale, timpul este esenţial. Nu putem să ne permitem să pierdem nici măcar o clipă.

De data asta, Sophie nu ripostă.

— Stai aici şi continuă să îl scarpini pe Rufus. El îşi eliberă haina din strânsoarea ei. Mă întorc în scurt timp.

*

— La naiba!

Rufus se zvârcoli sub degetele ei, dar nu se trezi. La naiba, la naiba, la naiba! Aşezată din nou pe genunchi, Sophie căută vreun semn de viaţă în conac. Nimic. Nu exista decât un întuneric tăcut care se potrivea perfect cu propria stare de spirit sumbră.

De ce? De ce se încăpăţâna Cameron să îşi asume asemenea riscuri blestemate?

O întrebare stupidă. Ea ştia ce foc ardea înăuntrul lui. O, da, îl ascunsese cu iscusinţă în ultimele zile sub o carapace de cinism cutezător. Chipul şi vocea lui spuneau aceeaşi minciună atent controlată. Numai căldura pielii lui trăda cărbunii aprinşi dinăuntrul lui, fierbinţi ca focurile iadului, sfârâind, mocnind chiar sub suprafaţă.

Marchizul de Wolcott fusese inamicul aprig al lui

Cameron de când îl cunoştea ea.

Wolcott. Stăpânul conacului. Era un aristocrat fără inimă, care refuza să recunoască faptul că împărtăşea măcar vreo picătură din sângele lui preţios şi de rang înalt cu un amărât de copil din flori.

În trecut, pasiunea tinerească îl făcuse pe Cameron să scormonească în ochiul diavolului cu o furcă roşie şi fierbinte. Atacul lui era mult mai abil acum, armele, mult mai sofisticate.

Ceea ce nu făcea pericolul mai puţin înfricoşător.

— Dacă stăpânul tău îl prinde pe Cam, îl omoară, îi murmură ea lui Rufus.

Câinele răspunse cu un mârâit satisfăcut, dând dovadă de o desăvârşită lipsă de empatie canină.

Nu şi-ar fi închipuit niciodată că acceptarea ajutorului lui Cameron avea să îl atragă iarăşi spre pericolele propriului său trecut.

— Ham!

— Da, ştiu. Am fost o gâsculiţă cu voinţa slabă. Se ridică. El trebuie să plece. Să fugă. Să nu se mai întoarcă niciodată.

În acel moment, Rufus îşi înălţă capul uriaş.

— Nu tu. Şezi!

Sophie plecă, iute şi în tăcere, ocoli cărarea cu pietriş şi se furişă printre stâlpii de piatră ai balustradei care mărginea terasa salonului de muzică. O arcadă deschisă îi permise să traverseze o curticică pietruită. Iedera atârna greu pe pereţii înalţi, murmurul înăbuşit al frunzelor fiind amplificat de calcarul vechi.

O cotitură o aduse spre colţul aripii de est.

Sophie se opri şi îşi ţinu respiraţia, încordându-se să audă vreun sunet. El era bun – foarte bun. Nici cea mai mică şoaptă nu îi trăda prezenţa.

Îşi trase mantia şi fustele mai strâns pe lângă corp, apoi traversă tiptil iarba moale.

— Ţi-am spus să rămâi cu câinele!

Şoapta fără trup a lui Cameron pluti din nişa

întunecoasă. Abia când ajunse sub streaşină Sophie reuşi să îi întrezărească umerii laţi, aplecaţi în faţa uşii. Cameron nu se întoarse.

Un pas şovăitor o aduse un pic mai aproape.

— Spre deosebire de Ruf, eu nu sunt dresată să ascult de porunci.

— Poate c-ar fi trebuit să te hrănesc cu pui crud şi peşte împuţit.

— Nu e amuzant.

— Scuză-mă… simţul meu al umorului nu este întotdeauna în cea mai bună formă atunci când încerc să mă concentrez. Se mişcă doar o idee. Te rog frumos să te mişti… de preferinţă pe drumul înapoi spre casa ta. Blochezi şi puţina lumină care este.

Ea veni şi îngenunche lângă el. Era întuneric beznă în zona uşii încastrate şi, în afară de un scârţâit uşor – un sunet ca zgârieturile de gheare ale vreunui demon pe metalul nevăzut o tăcere grea plutea în aer.

Sophie se sili să respire, aproape aşteptându-se ca plămânii să i se umple de mirosul sufocant de pucioasă. Pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, observă că el avea două tije subţiri de oţel introduse în încuietoare şi că le mânuia cu o atenţie extraordinară.

— Ce… dădu ea să spună.

— Şşşt. Am nevoie să ascult ţăcănitul.

Sophie plecă urechea şi rămase nemişcată. Trecu un minut, apoi altul. Putea să simtă că trupul lui subţire şi mlădios era cu totul în alertă, fiecare muşchi şi tendon, asemenea unui arc încordat, gata să sară într-o clipă. Şi totuşi, avea şi un aer de calm rece. Tânărul înfierbântat învăţase să tempereze focul cu gheaţa.

— Ah!

Şi ea îl auzi. Un ţăcănit aproape imperceptibil, care sugera că piedicile mecanismului se deschiseseră.

Zăvorul se deblocă, şi uşa se mişcă, probabil un sfert de centimetru afară din cadrul de piatră.

Contrar oricărui bun-simţ, Sophie era impresionată.

Când fuseseră instalate, Neddy fierarul îi explicase în detaliu de ce noile încuietori ale marchizului erau impenetrabile.

— Cum ai făcut asta? şopti ea.

— Anii de practică.

În mod cert, piratul ei străbătuse oceane de aventuri interesante de când îşi ridicase ancora din Terrington. Curiozitatea îi înfioră şira spinării.

— Unde?

— În mult prea multe locuri mizerabile ca să-ţi povestesc în detaliu, Rază de Soare.

— A fost greu să înveţi? insistă ea.

El deschise uşor uşa înainte să răspundă.

— Se pare că am un talent pentru lucrurile astea. Poate că mâinile mele au fost făcute pentru păcat.

Fiorii se transformară într-o senzaţie mult mai profundă când privi cum Cameron îşi strecoară un deget înăuntru ca să verifice zăvorul.

Împreună cu toate celelalte prăzi ale lui, oare câte inimi nu furase el în drumul său?

Sophie alungă gândul neliniştitor în compartimentul tainic al creierului ei pe care îl închise repede cu cheia. O avertizase că maturizarea îi ştersese orice urmă de gentleman din el. Aşa că trebuia să îl creadă pe cuvânt. Dar detaliul acela nu schimba propriul simţ al binelui şi al răului. Un fior brusc de vină îi împunse inima.

Se ridică şi îşi încrucişă braţele la piept. Dacă îl privea de sus, rămânea cu iluzia că reuşea să preia într-o anumită măsură controlul asupra situaţiei.

— Priceperea ta este extraordinară. Dar, oricum ar fi, nu te pot lăsa să continui.

El se întoarse, şi unul din colţurile gurii i se arcui discret.

— Interesant. Şi cum ai de gând să mă opreşti?

— Am să ţip.

— Ba n-ai să ţipi, Rază de Soare. Eşti mult prea loială şi curajoasă ca să-ţi trădezi un prieten.

„Blestemat fie piratul ăsta afurisit care mă cunoaşte atât de bine”.

Hotărârea ei, pe care doar cu o clipă în urmă o simţise la fel de puternică precum dalele de granit de sub picioare, se sfărâmă deodată într-un amestec de cioburi ascuţite.

— La naiba, Cameron Fanning-Daggett! Mă faci să mă simt atât de confuză. Se simţea de parcă mergea pe ace. Se pare că nu pot să mă hotărăsc dacă bravada ta mi se pare atrăgătoare sau îngrozitoare.

— Dacă te consolează cu ceva, şi prietenii mei îşi exprimă de multe ori aceeaşi exasperare. Cameron ascunse tijele de oţel la loc în cizmă. Sunt adesea dificil şi dizgraţios înadins. Şi nu dau doi bani pe asta.

Sophie nu putu să nu îşi amintească de una dintre replicile preferate din *Hamlet* ale unchiului ei – „Cred că regina face prea multe jurăminte”.

— Este unul dintre motivele pentru care am ales să trăiesc singur, continuă el. Aşa răspund doar în faţa mea.

— Aranjamentele personale nu mă privesc, răspunse ea tăios. Dar, în aventura din seara asta, o să fii însoţit. Îşi ridică fustele şi le adună strâns într-un singur pumn ca să le ţină deasupra pământului. Dacă insişti să încalci domeniul Wolcott, vin cu tine.

Vârful alb al bărbiei ei ridicate în semn de sfidare fu singurul pe care Cameron reuşi să îl întrezărească în beznă.

— Sophie, eşti în continuare la fel de încăpăţânată precum purcica neagră cu pete cafenii a domnului Lawrie. Cea care rupea gardul de la coteţ de câteva ori în fiecare toamnă ca să se delecteze cu merele căzute.

— Isabelle, răspunse ea. Numele ei era Isabelle, şi ar fi trebuit apreciată pentru că nu permitea nici unui obstacol s-o împiedice să-şi atingă scopul. O pauză. Chiar dacă îndrăznesc să spun că n-ai zis-o ca pe un compliment. Dar oricum, mulţi bărbaţi se referă la mine ca la o joimăriţă, deci faptul că sunt comparată cu un porc este o îmbunătăţire.

— *Cine* te face joimăriţă? întrebă el încet. Individul o

să îşi fluiere în curând cuvintele prin gaura lăsată de dinţii din faţă scoşi.

— Nu contează, răspunse ea, Cameron auzi iar materialul foşnind. Doamne sfinte, femeile erau împovărate de suficient material cât să faci vele pentru o fregată. Nu avem toată noaptea la dispoziţie.

— Exact la asta mă gândeam. Faptul că aripa aceea a conacului era pustie fusese singurul motiv pentru care Cameron lăsase discuţia să se prelungească. În mod normal, îşi încheia intruziunea din doi timpi şi trei mişcări. Esenţialul era să intre şi să iasă. Tărăgănarea era periculoasă.

— Sophie… Cum să facă un apel la logică? Sophie, fii realistă! Îmbrăcată cu fustele alea foşnitoare, o să dezlănţui iadul dacă încerci să te strecori printr-o casă necunoscută. Mese căzute, porţelan spart… şi Dumnezeu să ne ajute dacă ar trebui să te mişti cu adevărat mai repede.

— Data viitoare, o să fac rost de o pereche de pantaloni şi de o cămaşă, mormăi ea, netezindu-şi materialul întunecat de pe şolduri.

Imaginea cu Sophie îmbrăcată în haine bărbăteşti strâmte pe corp trezi atenţia părţii lui intime. Problema era că de acolo nu îi trebui decât un infim exerciţiu de imaginaţie ca să şi-o închipuie fără nimic pe ea.

„Rămâi concentrat! Un bărbat care gândeşte cu mădularul ajunge în şţreang”.

— Nu va mai exista o dată viitoare pentru tine, Rază de Soare. Am fost un nebun să te-am lăsat să vii în incursiunea asta. N-o să se mai întâmple vreodată.

— Ha!

Sunetul răsună ca o palmă usturătoare pe piele. O mănuşă peste faţă, o mănuşă aruncată a provocare.

— Dă-mi sacul, spuse el, şi refuză să se lase angrenat într-un duel verbal. Apoi chiar trebuie să insist să te întorci acasă. Nu glumesc… ăsta nu e un joc, iar prezenţa ta continuă să mă pună în pericol.

Era o lovitură sub centură chiar în locul unde se

simţea mai vulnerabilă. Totuşi, avu efectul scontat.

— Î... înţeleg ce vrei să spui. Vocea ei era joasă şi încordată. Îi mai trebui o fracţiune de secundă ca să adauge: Aşa că plec. Dar numai până în grădină. Nu e niciun pericol dacă aştept acolo.

— Nu te amăgi, Sophie! Pericolul pândeşte la tot pasul, mai ales noaptea, când catifeaua neagră a beznei acoperă o mulţime de păcate. Cameron scoase o mască din buzunar şi o înnodă în jurul ochilor.

— Şi crezi că o fâşie subţire de mătase te face mai puţin vulnerabil în faţa pericolului?

— N-am timp să mă cert, i-o întoarse el. Îţi mai spun o dată – du-te acasă! Dacă vrei neapărat să primeşti veşti noi, te aştept la coliba de piatră la ora unu după-amiază.

— Promiţi?

— Da. Îţi promit!

Cameron speră ca ea să nu sesizeze tresărirea uşoară din răsuflarea lui. De obicei, minciunile îi alunecau lin ca mătasea de pe buze.

Sophie se retrase la marginea porticului. Ieşi din întunericul sumbru în pânza luminoasă a lunii. El şi-ar fi dorit să poată să o trimită într-un car strălucitor, tras de bondari de aur – în sus, tot mai sus, spre ceruri de miere, aprinse de lumina soarelui. Spre un loc unde era întotdeauna cald, întotdeauna luminos, întotdeauna sigur.

La naiba! Nu putea să îşi permită să se lase distras de astfel de gânduri. Nu aveau ce căuta în viaţa lui.

Ea şovăi, apoi se dizolvă printre umbre.

Cameron îşi sili privirea să revină înspre întuneric... şi spre propriii demoni blestemaţi.

— Wolcott, Dudley, Morton, şopti el. E timpul să aflăm care este rolul grozavului meu frate vitreg în toată enigma asta.

Capitolul 10

— Unde te duci? Georgiana se uită curioasă la brioşele proaspăt coapte.

— Lui Neddy îi plac foarte mult prăjiturile doamnei Hodges, murmură Sophie acoperind cu o pânză în carouri produsele de patiserie încă aburinde din coş. M-am gândit că ar fi un gest frumos între vecini să îi duc câteva dacă tot merg în oraş.

— Reaprinzi o poveste de dragoste? o tachină sora ei.

— Nu fi absurdă, mormăi ea. Crede-mă, nu am nicio urmă de intenţie amoroasă în minte.

Penelope, care dezvolta un obicei neliniştitor de a trage cu urechea pe la uşi închise, băgă capul în cameră.

— Oh? Deci n-ai de gând să-i furi inima lui Neddy Wadsworth?

Sophie îşi stăpâni un pufnet. „Nu – de fapt, am de gând să şterpelesc un mecanism mult mai interesant din magazinul lui”.

— Ăsta este groaznicul secret al lui Lady Avery? Faptul că taie organe vitale de la masculii luaţi prin surprindere şi le vinde negustorului de napi?

Penelope răspunse cu un sunet deranjant.

— Este un pic cam devreme pentru vizite, nu-i aşa? Georgiana aruncă o privire la ceas.

— O, Neddy se trezeşte în zori, iar unui om masiv îi este mereu foame. În plus, continuă ea nepăsătoare, simt nevoia să-mi întind picioarele, aşa că am de gând să o iau pe drumul ocolit până în oraş.

— Serios? Arcuirea sprâncenei Georgianei nu sugeră tocmai suspiciune, dar era incomod de aproape. La Londra, te plângeai când trebuia să străbaţi distanţa scurtă de pe Bond Street.

— Asta din cauza îmbulzelii oamenilor şi a huruitului tuturor trăsurilor elegante. O plimbare lungă pe dealuri şi văi liniştite e o schimbare bine-venită de peisaj.

— Ah! Şi eu, care am rămas cu impresia că ai găsit şi la Londra câteva peisaje care ţi-au plăcut tare mult.

Sophie îşi miji ochii în semn de avertizare. Printr-un acord nerostit, subiectul Cameron Daggett nu fusese menţionat de când reveniseră acasă. Doamne fereşte, să audă Penelope despre păţania din Green Park.

Totuşi, cea mai tânără dintre fetele Lawrance părea să simtă când intrigile pluteau în aer. Asemenea unui câine de vânătoare care îşi adulmeca prada, Penelope ridică nasul.

— *Ce* peisaj?

Indiferent de tachinările ei viclene, Georgiana nu avea niciun dram de răutate în ea.

— Grădinile Vauxhall, răspunse ea repede. Ne-am bucurat împreună de plimbările pe cărările luminate de felinare.

— Aş vrea ca şi *eu* să explorez o grădină a plăcerilor, mormăi Penelope. Mi-ar *plăcea* să rătăcesc pe Cărarea întunecată.

— N-ai părea atât de entuziasmată dacă un negustor de sclavi te-ar răpi la adăpostul umbrelor şi te-ar expedia în vreun harem exotic.

— O, ptiu! Asta e doar o glumă prostească. Penelope îşi netezi o cută de pe fuste. Nu-i aşa?

Părând un pic încrezută, Georgiana îi aruncă un coş.

— E rândul tău să aduni ouăle din coteţ.

— Şi eu am plecat, anunţă Sophie privind-o pe sora ei mai mică ieşind cu paşi apăsaţi din cameră. Am o serie de comisioane de făcut, aşa că, probabil, voi lipsi în cea mai mare parte a zilei.

— Să te bucuri de plimbarea ta pitorească! Georgiana luă un vas de cupru din cui şi o cutie de zahăr din dulap. O s-o ajut pe doamna Hodges să facă gemul de căpşune.

— Preferatul meu, murmură Sophie.

— Că tot veni vorba de preferat, dacă treci pe la magazinul doamnei Turner, îmi cumperi şi mie o bucată de panglică roşu-aprins? Se va potrivi perfect cu cireşele de pe noua mea bonetă de paie.

— Desigur.

Dornică să scape de orice alte cereri suplimentare, Sophie ieşi în grabă pe uşa din faţă şi ocoli curtea spre locul unde o poartă vopsită în alb dădea spre un drum şerpuitor de ţară. O plimbare de aproape un kilometru o conduse până la o căsuţă cu acoperiş de ardezie, cu mai multe anexe mari aflate în jurul unei poieni. Zăngănitul ritmic al metalului pe metal plutea în aer, învăluit într-o buclă cenuşie de fum.

— Sophie! Fierarul ridică privirea de la nicovala lui, apoi puse jos ciocanul şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Nu te-am văzut de când era lupul căţel!

Menţionarea câinilor îi împunse din nou conştiinţa. Nu era o senzaţie plăcută, căci gândurile la un anumit Cerber o bântuiseră toată noaptea.

— Bună, Neddy, răspunse ea şi se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Cum a fost la Londra? întrebă el.

— Cald. Îndepărtă iute cu palma o scânteie mică şi roşiatică ce îi ateriză pe mânecă. Aglomerat.

Neddy înmuie o cârpă în butoiul cu apă şi tamponă cu atenţie fărâma de funingine. Stai, lasă-mă să mă asigur că s-a curăţat. Nu poţi să fii niciodată prea atent în preajma focului. Scânteile pot să pară inofensive, dar puf!… Bătu din palmele lui mari, murdare de cărbune. Am văzut cum au izbucnit în flăcări în doi timpi şi trei mişcări.

— Ptiu! repetă ea. Ei bine, cum aş prefera să nu joc vreun rol la noaptea focurilor de artificii Guy Fawkes, îţi sunt recunoscătoare pentru grijă.

— Guy Fawkes… Neddy se încruntă pentru un moment. Oh! Faţa lui întunecată fu pe dată luminată de un zâmbet alb. Ooo… Guy Fawkes! Ha, foarte inteligent, Sophie. Ai întotdeauna ceva sclipitor de spus.

Veselia lui inocentă îi făcu pântecul să se încordeze, de parcă ar fi înghiţit o bucată de fier topit.

— Ţi-am adus câteva dintre brioşele doamnei Hodges, Sunt calde încă.

— Tare drăguţ din partea ta!

„Nu, nu sunt drăguţă. Sunt vicleană”.

— Ar trebui să le pui pe celelalte în bucătărie, sugeră ea, după ce îl privi cum înfulecă două brioşe într-o succesiune rapidă.

— O, stau bine aici. Le puse pe bancul de lucru în apropierea vetrei aprinse. Le ţine calde, ştii, ha, ha, ha!

— Nu, nu, protestă ea. Funinginea şi nisipul o să le strice. Trebuie puse în cămară, unde vor fi bine păstrate. Insist!

Neddy o fixă cu o privire năucită.

— Poţi să laşi vătraiul jos. Am să fac ce-mi ceri fără alte insistenţe.

— Era doar o glumă, Sophie agăţă la loc în cârlig piesa ascuţită de fier. Ha, ha, ha!

Limbile de foc care se ridicau dinspre cărbunii aprinşi parcă şuierară un reproş.

El strânse şervetul.

— Lipsesc doar minut. Să-ţi aduc nişte limonadă?

— Îţi mulţumesc, dar nu. Chiar nu pot să stau mult. „Doar atât cât să profit de prietenia ta”. Îşi feri privirea şi mimă un interes subit pentru perechea de potcoave pe care el abia o terminase. „Fir-ar să fie – Cameron Daggett are o influenţă foarte, foarte proastă asupra mea. Firea lui de ducă-se-la-naiba-prudenţa m-a molipsit deja”.

Nu putea să fie un lucru bun.

Când paşii lui Neddy se stinseră, Sophie se strecură spre dulapul mare unde fierarul îşi ţinea proviziile. Răsuci mânerul, luă rapid ceva de pe raftul de sus… îi luă doar o clipă ca să ascundă în coşul ei obiectul învelit în muşama.

— Îmi pare aşa de rău, Neddy! Dar totul pentru un scop nobil, mormăi ea şi îşi ascunse fărădelegea în pliurile şervetului rămas. Mă îndrept, cel mai probabil, direct spre calea pierzaniei, şi totuşi nu există cale de întoarcere.

„Nu când ameninţarea distrugerii e pe urmele mele”.

— Gata. Trupul voluminos al lui Neddy aruncă brusc o umbră peste vatră. Eşti mulţumită?

— O, da, pe deplin. Sophie se sili să zâmbească. Ei

bine, chiar trebuie să plec acum.

Neddy se posomorî.

— De ce atâta grabă? Mai e până să se deschidă magazinele.

— O, hm, am de gând să merg spre oraş pe drumul ocolitor. Mi-a… mi-a fost dor să mă plimb pe dealuri.

— Da, şi eu, ca tine, prefer plăcerile simple de la ţară. Urmă o tăcere stânjenitoare pe care Sophie se prefăcu a nu o observa. Neddy îşi mişcă cizmele cu ţinte şi spulberă momentul trosnindu-şi încheieturile. Să ştii că avem multe lucruri în comun.

Sophie înghiţi gustul acru al minciunii şi se chinui să râdă veselă.

— Da! La fel ca tine, şi mie îmi plac teribil brioşele.

— Vorbeam despre…

— Şi gemul de căpşune, adăugă iute Sophie, în speranţa să evite o conversaţie care să ia o turnură personală. Neddy părea să mai ţină încă la ea, în ciuda tuturor încercărilor ei blânde de a-l descuraja. Georgie ajută să facă o serie proaspătă. O să mă asigur să-ţi aducă vreo câteva borcane. Începu să se îndrepte spre uşă. Mi-a făcut plăcere să vorbim, dar nu vreau să te mai ţin din treabă.

O umbră trecu pe faţa lui Neddy, dar nu mai făcu altă încercare ca să o reţină.

— Să ai grijă pe creasta Hawthorne! Am auzit că trecerea este cam periculoasă pe lângă margine, din cauza unei căderi recente de pietre.

— Mă ştii doar – mereu am grijă.

— Nu există om mai cu capul pe umeri decât tine, încuviinţă Neddy. Să te bucuri de plimbare! Şi te rog să-i mulţumeşti doamnei Hodges pentru brioşe. Spune-i că o să-i fac un set nou de cârlige de bucătărie.

— Va fi încântată să audă.

— Şi tu ai putea să primeşti nişte veşti bune, Sophie, izbucni Neddy chiar când ea dădu să plece. Am semnat învoiala pentru un loc de muncă foarte bun. Unul la care, cu voia lui Dumnezeu, voi fi plătit suficient cât să pot să asigur

un trai liniştit pentru o soţie.

— Ce veste minunată, mormăi ea. Ce fel de muncă?

— Nu pot să spun. Am jurat să păstrez secretul, răspunse el.

— Pare… foarte important.

— O, chiar este.

— Felicitări din nou pentru norocul tău.

Flutură un semn vag din mână, apoi ieşi afară şi inhală cu putere aerul curat ca să îşi cureţe plămânii. Pucioasa Diavolului se încolăcea în jurul conştiinţei ei, acră şi muşcătoare, şi îi era greu să respire.

Vinovăţia se dovedi un tovarăş incomod câtă vreme merse grăbită pe panta abruptă a pajiştii. I se agăţa fierbinte şi grea de umeri şi, în scurtă vreme, mărgeluţe de sudoare i se prelingeau pe şira spinării.

După ce urcă drumul sinuos şi trecu de creasta măturată de vânt, rochia ei era umedă, iar ea avea o stare de spirit îngrozitoare.

Dacă ghicise bine…

Se strecură printr-un spaţiu între pietre şi intră într-un mic luminiş.

— Unde naiba crezi că te duci?

Cameron termină de legat sacul la şa înainte să se întoarcă.

— La Londra, răspunse el calm.

— Am avut o înţelegere. Mânia începu să clocotească înăuntrul ei. Ai promis. Şi totuşi, iată-te, te furişezi cu câteva ore înainte de întâlnirea stabilită.

Zâmbetul lui sardonic îi provocă o poftă grozavă de a-l plesni.

— Draga mea Rază de Soare, ţi-am spus să nu ai încredere în nimic din ce spun.

Doi paşi rapizi o aduseră aproape. Suficient de aproape cât să îl lovească tare cu coşul în piept.

— Au! Buzele lui se arcuiră. Ce cari acolo? Pietre?

— Nu. Sophie îl lovi din nou. Este Lecţia Numărul Doi în lupta Răului cu Răul, iar tu – şarpe prefăcut şi înşelător al

păcatului n-ai să te faci nevăzut fără să mă înveţi ce vreau să ştiu!

— Eşti mereu aşa de ţâfnoasă dimineaţa devreme?

Dispoziţia ei era deja primejdios de proastă. Scăpând coşul – drept pe piciorul lui – Sophie ridică braţul şi lovi cât de tare putu.

— Dacă ai de gând să loveşti un bărbat acolo unde îl doare… Cameron o prinse de încheietură în aer, de parcă nu era decât un fluture diafan care bătea din aripi de mătase. Trebuie să ştii mai multe lucruri.

Înfuriată de umilinţă, lovi din nou, hotărâtă să se elibereze.

— Acum e mult mai bine, murmură el şi îi devie genunchiul dinspre zona lui intimă. Dar fă-o ca pe o răzbunare adevărată.

Sophie înjură şi mai avântă o dată, sălbatic, o palmă spre faţa lui.

— Aşa mai vii de acasă, dar nu alege maxilarul – doar îţi vei răni mâna. Cameron îşi desfăcu degetele cu atenţie. Loveşte la ochi şi zgârie ca un diavol. Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, apoi îşi încrucişă braţele la piept. Hai, încearcă!

Ea rămase neclintită.

— Nu este o luptă corectă dacă nu te aperi.

— Lecţia Numărul Trei – niciodată, dar niciodată să nu lupţi corect.

— Tu eşti, fără doar şi poate, cel mai îngrozitor şi mai exasperant om din toată creştinătatea. Sophie lovi cu piciorul în pământ şi o ploaie de pietricele ricoşă în stânci. Ar trebui să-ţi fac ţăndări capul ăla pătrat. Dar nu prea pot să mă hotărăsc s-o fac.

— Scumpo…

— O, nu încerca să îndulceşti adevărul. Sunt o proastă. Pietricelele împrăştiate risipiră iureşul de furie în ceva mult mai vag. Furia era uşor de înţeles. Lucrul acela – valul acela de emoţie fierbinte şi rece – era îngrozitor de tulburător. O nebună prostănacă şi smintită pentru că am

crezut că ar putea să iasă vreodată ceva din asta.

Sophie se întoarse, astfel încât el să nu-i vadă tremurul buzelor, şi îşi ridică fustele.

— Aşa că, du-te – dispari! Şi nu te mai întoarce niciodată. Aşa e cel mai bine. Nu mai am decât foarte puţin timp preţios ca să pun la cale un plan pentru a-i învinge pe Dudley şi pe prietenul lui, Morton – şi am să îi învinge! Aşa că nu-mi pot lăsa atenţia distrasă de absolut nimic.

„Pe unde, pe unde?” Nu putea să vadă din cauza înţepăturilor lacrimilor, dar nu mai conta decât să plece din locul acela blestemat, începu să meargă, alunecând pe piatra sfărâmată, şi ocoli aflorimentul de granit. În spatele ei nu se auzea niciun sunet de paşi.

„La naiba cu ochii aceia frumoşi şi verzi ca marea! La naiba cu gura aceea înfiorătoare şi zeflemitoare!”

— Un ticălos, mormăi ea, cu capul plecat, cu privirea aţintită spre pământul accidentat.

O lovitură mai apăsată trimise şi mai multe pietricele în toate direcţiile. Nu era de mirare că mulţi bărbaţi erau atât de pasionaţi de box. Să loveşti ceva era extrem de satisfăcător, chiar dacă nu era vorba decât de un obiect micuţ şi lipsit de suflare.

— O canalie, un…

— Şarpe, continuă Cameron, când ea se ciocni cu capul de pieptul lui.

Trebuia să fie vreun duh al lămpii sau un nor de fum. Dar cu siguranţă nicio creatură în carne şi oase nu se putea strecura atât de repede, atât de uşor.

— Voiam să spun un om lipsit de scrupule. Vocea el fu uşor înăbuşită de cutele de pânză moale. Pentru cineva care nu dormise într-un pat, mirosea surprinzător de bine. Pământesc. Masculin. A lemn şi a piele condimentate cu o notă de rom. De ce eşti aici, şi nu pe calul tău?

— Ai uitat asta. Cameron ridică uşor coşul ei. Poate ai nevoie de el ca să mai zdrobeşti câteva degete în drum spre casă.

Sophie îşi înăbuşi un râs reticent.

— Fii recunoscător că nu ţi-am zdrobit capul!

— Da, şi sunt foarte recunoscător că nu l-ai îndreptat spre o parte mult mai sensibilă din anatomia mea.

— M-am gândit.

— Slavă Domnului pentru micile favoruri!

— Ar trebui să-ţi numeri momentele de noroc. Sophie apucă mânerul coşului. Ar fi mai bine să restitui conţinutul proprietarului său de drept.

— Lucruri furate? Mâna lui prinse mai tare răchita împletită. Prin ce pericole ai trecut?

— Nu contează. Aveam de gând să-ţi cer sfatul, dar cum tu pari atât de al naibii de nerăbdător să te întorci la Londra, o să mă descurc şi singură.

— Oh, foarte frumos, Sophie. El se aplecă mai aproape. Devii înfiorător de bună la arta manipulării.

— Învăţ.

Un chicotit uşor, discret şi puţin răguşit stârni bătăi ciudate în pieptul ei. Maxilarul lui era acoperit de un strat de firicele scurte şi închise la culoare. Imaginea perfectă a unui pirat – uşor sălbatic, uşor ameninţător.

„Ademenitor ca păcatul”.

— Nu sunt sigur dacă să râd sau să scrâşnesc din dinţi pentru că eşti aşa o elevă talentată. Problema este că să ştii puţin poate să fie mai periculos decât să nu ştii deloc, murmură Cameron. Deci ai face mai bine să vii cu mine. Nu pot să te las baltă cu conştiinţa împăcată în mijlocul unei lecţii.

— Nu ai o conştiinţă, sublinie Sophie. Sau aşa ai spus.

— În rare ocazii, îşi scoate la vedere capul urât.

Părul vâlvoi de la vânt, pielea bronzată de soare, un zâmbet tăios şi întunecat… frumuseţea stătea în ochii privitorului.

— C… ce ai în minte? întrebă ea şi descoperi că gâtul i se uscase.

— Greu de spus. Mai întâi, să vedem ce ai înfăşurat în şervetul ăla elegant.

După ce aşeză coşul pe masa din cabană, Sophie

despături cu grijă muşamaua.

— Este o încuietoare.

— Da, observ. Cameron îşi frecă bărbia. „Dacă ar fi şi labirintul încâlcit de angrenaje şi mecanisme din mintea unei femei la fel de uşor de înţeles”. Ce nu este la fel de clar este de ce o ai şi ce anume ai de gând să faci cu ea.

Ochii ei se întunecară câteva nuanţe – iar asta nu era niciodată un semn bun la Sophie. Furtunile rareori îi agitau firea echilibrată. Atunci când se arătau norii, de cele mai multe ori prevesteau o furtună infernală.

— Aş fi zis că răspunsurile sunt evidente, spuse ea. Se aplecă înainte pe scaun şi îşi aşeză mâinile pe lemnul negeluit. Este un lacăt cu cifru, cum sunt cele care apără conacul Wolcott, şi l-am împrumutat de la Neddy Wadsworth.

— Împrumutat?

— E un fel de a spune, răspunse ea.

— Ah!

— Vreau să învăţ cum să-l deschid. Şi, din moment ce noaptea trecută ai arătat o oarecare abilitate la capitolul ăsta, m-am gândit că ai fi cea mai potrivită persoană care să mă înveţe.

— Nu, spuse el categoric.

— Bine. Strânse la loc şervetul.

La naiba, exista o nouă profunzime a tăriei ei de caracter pe care nu şi-o închipuise. Era aceeaşi Sophie, şi totuşi o alta. Conturată de forţe pe care nu le ştia.

— Ai dori să dezvolţi subiectul? întrebă el.

— Nu.

Privirile li se încleştară aproape sonor. Pentru cineva nepriceput la deschiderea mecanismelor defensive de neînvins, se dovedea extraordinar de pricepută când alegea pârghiile potrivite pe care să le acţioneze.

— Clic, murmură el şi ridică din umeri în semn de capitulare şovăitoare. Se pare că ai un talent înnăscut pentru manipulare. Ai întors cheia potrivită de data asta. Dar numai pentru că, dacă te-aş lăsa de capul tău, s-ar

putea să intri în mari buclucuri.

Umbrele se îndulciră şi aruncară o sclipire ca să îi lumineze privirea. *Rază de Soare.* O pâlpâire aurie – un fir de zahăr care dansa prin aer ca o libelulă. Cum se putea ca un lucru atât de delicat să intre pe sub pielea lui de Cerber şi să îi umple pieptul cu căldură?

Era o întrebare cu care nu voia să se confrunte în acel moment. „La naiba, trebuia să-mi iau tălpăşiţa atunci când am avut ocazia”. Pentru un prădător singuratic, logica rece şi cinismul glacial erau esenţiale supravieţuirii. Cu cât stătea mai aproape de Sophie, cu atât devenea mai periculos. Pentru ambii.

— Îţi mulţumesc, Cam, răspunse Sophie. Dacă e să mă apăr, trebuie să ştiu cum să atac slăbiciunea adversarului.

Oricât ar fi părut de ameninţătoare, Cameron se hotărî să nu-i ia în seamă cuvintele.

— O strategie înţeleaptă, în teorie. Cu toate acestea, dacă trebuie să te ajut s-o pui în aplicare, trebuie să ştiu un pic mai bine ce-ai de gând să faci.

Prudenţa reveni în ochii ei.

— S-ar putea să vină o vreme când îmi voi dori să arunc o privire într-un loc care este ţinut sub cheie.

— Uite, îţi admir curajul. Dar ascultă de raţiune…

— La naiba cu tine, Cameron Daggett! Ţi-a trecut vreodată prin minte că m-am săturat să fiu raţională? Vocea îi era periculos de aproape de un strigăt, răguşită şi dură de emoţie. Cea mai mare parte din viaţă, am purtat raţiunea ca pe un corset, balenele ei neclintite şi şnururile constrângătoare ţinându-mă atât de strâns că uneori abia mai puteam să respir.

Cameron privi cum pieptul i se ridică şi cobora.

— Şi totuşi, continuă ea, un tată bolnav şi două surori îndrăzneţe contau pe mine să fiu raţională. Raţională! Şi aşa, de fiecare dată când se ivea vreo criză, alegeam prudenţa. Scoase un suspin exasperat. În timp ce uită-te la tine – nu te-ai temut niciodată să-ţi întâlneşti adversarul

direct şi nu te-ai schimbat deloc.

— Doamne, Dumnezeule, Sophie, nu mă declara exemplul strălucit pentru cum să te ocupi de probleme. Cu greu pot fi considerat o mostră de înţelepciune atunci când vine vorba de luarea deciziilor corecte în viaţă.

— Dar îmi pare că omul mai degrabă regretă lucrurile pe care nu le-a făcut, spuse ea. Mai degrabă decât invers.

— Chiar aşa? Binele şi răul nu sunt niciodată doar în alb sau negru. Nu putem să controlăm întotdeauna consecinţele acţiunilor noastre. Cameron îi întoarse manşeta şi urmări uşor cu degetul o cicatrice micuţă din partea de sus a încheieturii ei. Nu trebuie decât să te uiţi aici. Mi s-a părut o mare distracţie să mă strecor în livada moşierului Stoneleigh ca să îi fur merele nepreţuite. Eram pregătit să suport orice consecinţă, dar când m-am împiedicat, şi mastiful lui mi-a sărit la gât, tu ai fost cea care l-a ţinut la distanţă.

Sophie îşi eliberă mâna şi o ascunse în grabă sub franjurile şalului.

— Nu se poate să negi că există un risc şi atunci când nu faci nimic. N… nu ştiu cum să-ţi explic, dar simt că am nevoie… Se ridică deodată şi începu să se plimbe în spaţiul îngust. De acţiune.

Urmărind graţia mlădioasă a corpului ei în mişcare, Cameron se trezi fermecat de unduirea şoldurilor înguste şi de mişcarea subtilă a sânilor ei perfecţi.

Dorinţa îl cuprinse şi se implântă în cele mai ascunse părţi ale lui. Şi cu asta hotărârea lui de a răspunde raţional la argumentele ei se duse pe apa sâmbetei.

Avu nevoie de o hotărâre de fier ca să-şi recapete controlul trupului său nesupus.

— Mintea mi-a fost atât de zăpăcită ultimele luni, continuă ea. Am fost atât de confuză şi incapabilă să gândesc dar… Şi apoi primul tău sărut necugetat de la miezul nopţii a părut parcă să dezlănţuie ceva. Şi… Într-un iureş de fuste, Sophie se răsuci pe loc. Nu are sens nimic din ce zic, nu-i aşa? Se strâmbă. Pălăvrăgesc aiurea.

— Îmi place să-ţi aud vocea, murmură el.

Sophie se opri, şi în cabană se aşternu deodată o tăcere adâncă.

— Îmi place cum îţi apleci bărbia şi felul în care îţi muşti buza de jos atunci când te gândeşti la ceva.

Genele ei se ridicară încet, şovăitor.

— Stai jos, Rază de Soare! Viaţa este un amestec groaznic de păianjeni şi şerpi, iar eu, dintre toţi oamenii, pot să ofer prea puţină îndrumare despre cum să îl descâlceşti. Lovi uşor cu degetul în încuietoare. Cu toate astea, pot să te ajut să descifrezi secretele acestui mecanism.

Ea şovăi înainte să se aşeze din nou pe scaunul din faţa lui.

— *Dacă* aleg eu să fac asta. Cameron ridică o mână ca să oprească protestul care era pe cale să zboare de pe buzele ei. E împotriva raţiunii mele, dar am s-o fac. În schimb, va trebui să-mi promiţi un lucru, înainte să-ţi pui la încercare noile abilităţi, va trebui să-mi spui ce ai de gând.

— Tu o să-mi împărtăşeşti planurile tale? i-o întoarse Sophie. Aşa pare corect.

— Hmmm!

Ea se încruntă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că mă gândesc.

— Câtă vreme tu te gândeşti, am o altă întrebare. Ce căutai în biroul lordului Wolcott?

„Adevăr sau minciuni?”

— Căutam orice corespondenţă dintre Wolcott şi Dudley sau Morton, îi spuse, alegând pentru moment să răspundă sincer. Este important să înţeleg legătura dintre ei. Îşi împreună vârfurile degetelor. Oricât de mult îmi displace Wolcott, mi-e greu să înţeleg de ce s-ar implica într-un şantaj atât de neînsemnat. Nu are nevoie de bani şi de ce i-ar păsa de o greşeală veche făcută la biserică de tatăl tău?

— N… nu ştiu. Sophie îşi feri privirea, suficient cât să

atragă atenţia lui Cameron.

„Adevăr sau minciuni?”

— Eu cred, spuse Cameron încet, că nu-mi spui totul despre lordul Dudley şi despre ameninţarea pe care el şi amicul lui Morton o fac să planeze asupra ta.

— C… ce te face să spui asta?

— Faptul că mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă având de-a face cu criminali cruzi şi cu escroci iscusiţi. Să simţi până şi cea mai mică urmă a unei note false este un lucru esenţial ca să supravieţuieşti în situaţii dificile.

— Văd că am multe de învăţat despre lumea ascunsă a intrigilor, spuse Sophie încet.

Cameron scoase un oftat adânc.

— Este adevărat, nu ţi-am dat toate detaliile. Dar n-am vrut să te amestec şi mai mult în problemele mele, Cam, continuă ea în grabă. Doamne sfinte, dacă ştiam că Wolcott e băgat în complotul ăsta josnic, nu te-aş fi implicat nici în ruptul capului, de la bun început. Dacă nu eram eu, nu te întorceai la Terrington şi nu erai în pericol.

— Pot să miros problemele, glumi el. O dâră de pericol este parfum pentru nările mele.

Sophie deveni şi mai preocupată.

— Ce vrea Dudley de la mine nu este important. Dacă recuperez documentul ăla afurisit de la el, trebuie să-mi lase familia în pace.

— Subestimezi răul. Dacă un om ca Dudley îşi doreşte ceva suficient de tare, nu se va opri, Sophie. Va găsi pur şi simplu o altă slăbiciune, o altă ţintă. Georgiana sau Penelope, poate.

Toată culoarea îi dispăru din obraji. Profitând fără milă de frica ei, Cameron insistă:

— Deci ai face bine să ai încredere că sunt cel mai bun judecător când vine vorba despre ce este important.

— Încredere, repetă Sophie. Îmi tot trimiţi mesaje contradictorii. La un moment dat îmi ceri să am încredere în tine şi apoi, în clipa imediat următoare, mă previi să nu

cred un lucru din ce spui. De care Cameron ar trebui să ascult?

O întrebare bună.

— Asta depinde de cât de mult eşti dispusă să rişti, Rază de Soare, spuse el încet.

Sophie strânse între degete panglicile de la bonetă şi dezlegă încet funda de sub bărbie.

— Foarte bine – aş putea să renunţ la prudenţă. Boneta ateriză pe podeaua de pământ cu un pocnet uşor. Să trecem la afaceri, da?

Capitolul 11

Sophie slăbi câteva agrafe şi lăsă câteva bucle să cadă în valuri.

— Cred că e mai bine fără toate constrângerile astea blestemate.

— Departe de mine gândul de-a mă opune, murmură Cameron. Era amuzat? Era imposibil de spus ce emoţii se ascundeau în spatele zâmbetului său pe jumătate batjocoritor.

— Acum, că ai înlăturat constrângerile, de ce nu nu-ţi dai drumul şi la limbă? Vreau să ştiu ce ai mai ascuns.

Ea se strâmbă.

— Şi tu ar trebui să dezvălui câteva lucruri.

— Să dezvălui toate secretele noastre? El ridică dintr-o sprânceană. Discutăm despre asta mai târziu. Mai întâi, spune-mi despre Dudley.

O rafală de vânt făcu fereastra să zăngănească şi un firicel de aer se strecură printr-o crăpătură din geam.

„Încredere, încredere”, o tachina el.

— După cum ţi-am spus mai înainte, el şi Morton caută nişte documente de la biserică. Cred că tata ar putea şti ceva despre ele.

— Asta mi-ai spus. Continuă!

— Ţi-am mai zis că amintirile lui *papa* sunt atât de neclare, încât, chiar dacă hârtia ar exista – lucru de care mă îndoiesc –, nu le-ar putea povesti nimic despre ea. Sophie preferă să urmărească firele de praf ce dansau în aer decât să întâlnească privirea lui Cameron. I-am convins în cele din urmă că nu mai judecă prea bine. Şi totuşi, refuză să creadă că nu ştiu nimic despre asta.

— Ce anume îi face să creadă că ai şti ceva despre asta?

Ea şovăi.

— Sophie?

— Tu, recunoscu ea. Par să ştie că am fost prieteni şi că am crescut împreună.

Expresia lui rămase de nepătruns. Asemenea Sfinxului, jumătate om, jumătate fiară, sculptat în piatră solidă.

— Ce fel de document? insistă Cameron.

— Nu mi-au spus, dar, alături de o cercetare minuţioasă despre tine şi trecutul tău, întrebările lor au vizat registrele de căsătorie de la biserică. M-am prefăcut a nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc.

— Ah!

Sunetul ăsta firav ar fi putut să însemne orice. Urmă o clipă de tăcere, dar, cu fiecare nerv din corpul ei întins la maximum, mai că putea să audă rotiţele învârtindu-se în mintea lui.

— Cam… Nu vorbiseră despre subiectul acela decât o singură dată, atunci când refuzul lui Lord Wolcott de a plăti un medic din Londra care să o trateze pe mama lui îl făcuse pe Cameron să se simtă întru totul neajutorat. Furios pe cruzimea sorţii, îi destăinuise un secret de familie…

— Cu siguranţă că asta pune lucrurile într-o altă lumină, Rază de Soare, murmură el. În biroul lui Wolcott, era o scrisoare care îl menţiona pe Morton, dar până acum mi-a părut lipsită de sens. El nu explică mai multe. Având în vedere ce mi-ai spus, este cu atât mai important să mă întorc la Londra şi să încep să fac ceva investigaţii.

— Crezi că dovada căsătoriei mamei tale cu tatăl lui Wolcott, vechiul marchiz, chiar există? şopti ea.

— Până în ziua morţii ei, a insistat că era soţia lui, răspunse el. Dar fratele meu vitreg pretinde că nu a existat vreo astfel de înregistrare în documentele tatălui meu, făcându-mă pe mine doar un afurisit de fiu nelegitim. Am bănuit întotdeauna că a distrus dovada ca să îşi protejeze originea preţioasă şi să evite a se afla că are sânge corcit.

Sophie ştia că prima soţie a fostului marchiz, mama actualului Lord Wolcott, fusese o femeie de viţă nobilă. În vreme ce mama lui Cameron fusese o guvernantă obscură care îl întâlnise pe tatăl lui în timpul unei călătorii pe mare, pe când acesta se întorcea din Italia, unde căutase o iarnă mai blândă pentru starea lui precară de sănătate.

— Ce mă nedumereşte, spuse ea încet, este cum de numele tatălui meu a ajuns să fie implicat în povestea asta. Era imposibil ca el să oficieze ceremonia, din moment ce a avut loc în străinătate.

— Sunt foarte multe enigme, răspunse Cameron. Şi nu o vom rezolva pe niciuna acum. Ridică lacătul şi îl făcu să se deschidă. Chestia cu lacătele cu cifru este că, deşi pot să pară îngrozitor de complicate, de îndată ce înţelegi unde se află pârghiile cifrului, le poţi deschide foarte uşor.

— Arată-mi!

Cuvintele scăpară parcă din propria lor iniţiativă.

Pentru o clipă, Cameron nu reacţionă. Rămase neclintit, marginea întunecată a genelor sale accentuându-i umbrele negre de sub ochi.

— Greşelile pot fi costisitoare. O scăpare declanşează uneori un pericol ascuns. Am dat o dată peste un lacăt italian care scuipa acid dacă se mişca încuietoarea greşită. Apoi mai sunt inteligentele modele elveţiene care pornesc o alarmă în interiorul casei, astfel încât proprietarul poate să te întâmpine cu o pereche de pistoale.

— Sunt dispusă să-mi asum riscul, răspunse Sophie.

— Chiar?

O întrebare? *Nu, o provocare.*

Ea îşi dădu în mod ceremonios cu praf pe mâini şi simţi furnicături în tot trupul când palmele i se atinseră.

— Sunt gata să merg *mano a mano,* Cameron. În trecut, puteam să-ţi ţin piept la orice joc. „Adică, la aproape orice joc”. Aşa că să-i dăm drumul!

Bravada ei îl făcu pe Cameron să strâmbe involuntar din buze. Lăsă lacătul din mâini şi îşi scoase încet haina.

— Foarte bine. Lavaliera îi alunecă într-o răsucire leneşă, şi el o agăţă de spătarul scaunului. Asemenea ţie, îmi place mai mult să lucrez atunci când nu simt vreo constrângere vestimentară.

Încet, încet, îşi suflecă mânecile şi dezvălui o pereche de braţe bronzate şi musculoase.

Drept răspuns, Sophie desfăcu primii doi năsturaşi de la corsaj şi îşi flutură o mână în dreptul feţei.

— Mi se pare mie, sau aici este cald?

Chicotul lui gutural îi aprinse ei o flacără şicanatoare de căldură undeva jos, în interior. Îşi lipi strâns genunchii, îşi mişcă foarte puţin picioarele şi îşi scutură uşor fustele.

— Fii atentă, Rază de Soare! Lecţia e pe cale să înceapă. O licărire primejdioasă se aprinse în ochii lui. Un lacăt este ca o doamnă neprihănită. Desenă cu degetul un cerc în jurul găurii. Există o deschizătură specială care îţi permite să te adânceşti înăuntrul ei şi să îi înveţi secretele intime, dar este nevoie de o seducere atent regizată ca să reuşeşti să pătrunzi acolo. Ea nu cedează în faţa oricui. Trebuie să ai o atingere iscusită ca să o convingi să se deschidă. O alunecare stângace poate să-ţi năruiască toate speranţele.

Sophie îşi simţi obrajii îmbujoraţi.

Cameron chicoti din nou, iar obrajii ei se încinseră şi mai tare.

— Să continui?

— Sunt numai ochi şi urechi, spuse ea, şi încercă să răspundă pe acelaşi ton mieros.

— Îmi pare rău, dar trebuie să îţi cer să foloseşti alte părţi din corpul tău în exerciţiul ăsta.

— Eu…

Spre disperarea ei, vocea îi sună gâtuită.

— *Mâna,* Sophie. Un rânjet diabolic. Întinde mâna, cu palma în sus, te rog! Degetele lui lungi şi suple îi cuprinseră încheietura. Relaxează-te, murmură el. Încordarea îngreunează efectuarea unor manevre delicate.

— Eşti, cu siguranţă, un expert în domeniu, spuse ea pe un ton uşor iritat. Putem să continuăm?

— Of, ai dreptate. Un lacăt, spre deosebire de o doamnă, trebuie să fie deschis cât se poate de repede. Totuşi, cucerirea lui presupune să ştii mai mult decât puţină mecanică. Cameron scoase din cizmă un ax subţire de oţel şi i-l puse cu grijă în mână. Presupune să simţi.

Oţelul era neted şi rece pe pielea ei.

Îndreptă axul spre gaura cheii şi îi vârî vârful înăuntru.

— Închide ochii, mişcă metalul în cerc şi spune-mi ce simţi.

Ea făcu întocmai.

— Este neted… şi tare.

— Hai, poţi mai mult de atât.

Încruntată, ea încercă din nou.

— Sunt două muchii – ba nu, trei.

— E mai bine. Cameron împinse axul un pic mai mult. Dar acum?

— O serie de crestături.

— Apasă foarte uşor pe fiecare în parte. Simţi vreo mişcare?

Sophie era surprinsă de cât de subtile puteau fi fisurile din oţel.

— C… cred.

— Excelent! Lacătele astea sunt înşelătoare, pentru că au câteva elemente suplimentare. Dar este un exerciţiu bun. Acum, scutură uşor aici…

În următoarea oră, Cameron o învăţă lucrurile de bază despre cum funcţionau lacătele. Era dificil, necesita pregătire, multă răbdare şi concentrare. Iar lui Sophie i se păru captivant. Îi plăcea să rezolve probleme, iar aici

eforturile ei erau răsplătite foarte satisfăcător atunci când proceda cum trebuia.

— Nu-i rău, Rază de Soare, spuse el de îndată ce ea fu în stare să desfacă singură încuietoarea. Cunosc câţiva tâlhari în Londra care ar fi încântaţi să apeleze la serviciile tale, dacă te hotărăşti vreodată să îţi cauţi de muncă.

— Parcă ar fi mult mai interesant decât să fii guvernanta unei cete de copii obraznici. Sophie îşi şterse fruntea. Recunoaşte, mă pricep.

— Trufia prevesteşte prăbuşirea. Cameron scoase un ceas de buzunar din haină şi deschise carcasa. Este foarte bine să stăpâneşti un mecanism atunci când nu lucrezi sub presiune. Dar, atunci când este întuneric, iar timpul este esenţial, sarcina devine mai dificilă.

El sprijini ceasul de un urcior din ceramică şi înclină cadranul din porţelan alb înspre ea. Era un obiect frumos, elegant în simplitatea lui, şi totodată minunat lucrat. Scump, ghici ea, observând gravura fină şi patina somptuoasă în două tonuri de auriu.

— De unde îl ai? întrebă ea.

— Din Geneva, răspunse el nepăsător. Cetăţenii de acolo sunt renumiţi pentru priceperea lor la ceasornicărie.

— Trebuie să fi costat o avere.

El strâmbă din buze.

— Într-adevăr, suma cerută a fost foarte mare. Însă am fost în măsură să negociez preţul.

Ticăitul păru să capete un ton mai profund, mai întunecat. „Primejdie, primejdie”.

Sophie ignoră avertismentul şi insistă:

— Ce cred prietenii tăi despre activităţile tale ilegale?

Cameron ridică din umeri.

— Aşa cum fac prietenii, Connor şi Gryff îmi tolerează greşelile. Şi, în vreme ce nu aprobă unele dintre faptele mele mai scandaloase, ei recunosc că am anumite calităţi salvatoare. Abilităţile mele s-au dovedit uneori utile pentru ca Binele să învingă Răul.

„Alb şi negru”. În vreme ce umbrele îi traversară

chipul colţuros, Sophie îi studie profilul. Cât de ciudat – chiar dacă se schimbase într-o mie de feluri de-a lungul anilor, rămăsese în esenţă acelaşi. „Cameron. Isteţ şi misterios”.

Opusul ei, şi totuşi un spirit înrudit.

Simţind examinarea ei minuţioasă, Cameron se întoarse brusc şi lovi uşor cristalul ceasului.

— Înapoi la lecţia noastră, Rază de Soare! Încearcă să deschizi lacătul însă zicem, două minute.

Sophie privi cum se scurseră câteva secunde.

— E un timp groaznic de scurt.

— N-ai dreptul să încerci să o faci şi în realitate până când nu reuşeşti în jumătate din timpul ăsta.

Ea luă din nou axul şi se apucă de treabă. *Tic, tic, tic*.

— Fir-ar! O mişcare bruscă armă una dintre încuietorile greşite şi îngheţă mecanismul.

Cameron afişă o expresie cam îngâmfată când eliberă încuietoarea dinăuntrul lacătului „Prea îngâmfat”.

— Hai să vedem cum o faci în mai puţin de un minut.

El se puse pe treabă, cu o relaxare înnebunitoare.

— Patruzeci şi unu de secunde, pentru a fi mai exact.

— Pun pariu că nu poţi s-o faci în treizeci de secunde, răspunse Sophie.

O pauză.

— Pe cât?

Costurile războiului se socoteau mai târziu. Fără tragere de inimă, ea clătină din cap.

— N-am buzunarul prea plin. Nu pot să pariez pe bani.

— Bine. O privi leneş, pe sub pleoape. Am să accept un alt gaj.

— Cum ar fi? I-am lăsat toate brioşele lui Neddy Wadsworth şi mă îndoiesc că ţi-ai dori agrafe de păr.

— Poţi să păstrezi agrafele, recunoscu Cameron. Am să iau un articol de îmbrăcăminte la schimb. Eu aleg.

— Eşti incorigibil! exclamă ea.

— Categoric, spuse el tărăgănat. Primejdios de… Se mişcă uşor, o mişcare subtilă, şi totuşi Sophie era profund

conştientă de pulsaţia musculaturii masculine, de farmecul puternic şi primitiv.

„Primejdios, într-adevăr”.

— O incursiune spre partea întunecată a decenţei e mai mult decât suficientă pentru azi. Eşti isteaţă că refuzi pariul. Expresia lui nu se schimbă, dar ea simţi că starea lui se modifică din nou brusc, asemenea argintului-viu care prevestea o furtună, Sophie ura când se retrăgea în el şi nu mai lăsa la vedere decât carapacea unui străin.

— Întoarce-te înspre lumină, Rază de Soare, spuse el, şi se lăsă pe spate în scaunul lui. Este prea riscant pentru tine să stai aici cu mine.

Pentru încă o clipă, Sophie privi limbile ornate din oţel ale ceasului de buzunar.

— Dacă mă gândesc mai bine, am să accept termenii tăi.

*

„Ar trebui să o fac să plece”. Cameron inspiră scurt şi iute. „Să o fac să fugă înainte să fie atrasă şi mai adânc în iadul meu întunecat şi plin de demoni”. Riscurile erau prea mari. Nu era doar ameninţarea fizică, deşi Dumnezeu ştia că era şi asta îndeajuns de înspăimântătoare. Mai rău era să ştie că, dacă o lăsa să facă parte din viaţa lui sumbră, însemna să o atragă mai aproape de abisul distrugerii. Tot nu putea să îi ofere o viaţă respectabilă, aşa că era greşit să retrăiască prietenia lor din tinereţe, când râdeau împreună în faţa oricărui pericol.

Inima îi bătea gata să îi sară din piept. Cameron se întinse peste masă. Ceasul de buzunar nu era decât la câţiva centimetri depărtare, îl închidea, iar jocul se termina.

„Dar eu sunt un diavol căruia nu îi pasă decât de propriile dorinţe egoiste”.

Degetele i se mişcară… şi apucară axul.

— Spune-mi când să încep, zise el şi rămase surd la vocile dojenitoare din capul lui.

— Acum, spuse Sophie, cu ochii aţintiţi pe cadran.

Tic. Încuietoarea se deschise.

— Fir-ar!

— Cu cât e miza mai mare, cu atât degetele mele se mişcă mai repede, murmură el şi savură culoarea ce se întindea pe pielea ei. Un rozaliu uşor auriu, exact nuanţa unei piersici coapte şi încălzite de soare. Hmm, lasă-mă să mă gândesc la opţiuni. Ce element să aleg? Un ciorap, poate?

Ea aruncă o privire plină de reproş spre ceasul de buzunar.

— Un domn te-ar lăsa să scapi uşor. Însă diavolul ar putea să aleagă rochia.

Pulsul îi era vizibil în zona gâtului.

— N-ai face asta.

— Ăsta, spuse tărăgănat Cameron, este punctul greşit în care să apeşi când te joci cu un om care nu are nici măcar un dram de onoare. El făcu o mişcare simplă cu braţul, pe care-l avea dezgolit până la cot. Dă jos rochia! Dacă nu cumva, desigur, vrei să anulezi pariul.

— Şi să recunosc că, de fapt, sunt fricoasă şi laşă? comentă Sophie. Ha! Fie ca diavolul să primească lucrul ce i se cuvine.

Câteva smucituri grăbite eliberară bretelele de pe umeri. O ridicare din umeri, un legănat uşor şi articolul de îmbrăcăminte alunecă deasupra capului ei şi căzu la podea, creând un iaz catifelat de muselină la piciorul scaunului.

— Aşa. I se făcu pielea de găină pe braţe din cauza vârtejului de aer creat care îi gâdilă pielea. În jocurile de noroc, celui care pierde i se dă întotdeauna şansa de a-şi recupera pierderile, corect?

„Îndepărtează-te de ispită!”

— Da, răspunse el. Dar, cel mai adesea, decizia raţională este să-ţi reduci pierderile şi să ieşi din joc.

— În primul rând, dacă îmi doream să fiu raţională, nu mă aflam aici, i-o întoarse Sophie. Douăzeci şi cinci. Ai douăzeci şi cinci de secunde. Dacă nu reuşeşti, pierzi un

obiect vestimentar.

— Accept, dar cu o mică modificare. În calitate de câştigător anterior, îmi rezerv dreptul de a decide ce îmbrăcăminte să dau jos.

— Cum doreşti.

La semnalul ei, Cameron atacă din nou lacătul.

— O, uf! strigă ea şi îl privi bâjbâind până ce se scurseră secundele. Ai dat greş în mod voit!

— Am totuşi un strop de decenţă, răspunse el şi îşi scoase cămaşa. N-aş permite să stai acolo şi să tremuri singură.

Sophie înghiţi în sec şi făcu ochii mari când se uită la pieptul lui.

— A... am văzut statuile din marmură ale lui Lord Elgin, dar cumva trunchiul gol al unui bărbat arată diferit în realitate.

— Mai întâi, totul – şi vreau să spun totul – la ele este mai mic, spuse el încet.

Chipul ei se înroşi.

— Sunt frumoase, într-un mod foarte abstract, continuă Cameron. Totuşi, ceva se pierde la transpunerea cărnii în piatră.

— Un limbaj cu totul diferit, încuviinţă ea cu un semn din cap. Dar un tremur firav îi modulă vocea. Spre deosebire de sculpturile greceşti, netede şi solide, cumpătul ei părea pe punctul să se spulbere într-o mie de aşchii mici.

— Să zicem că e remiză? Văpaia ajunsese în ochii ei, provocând remarca lui voit deocheată. Încă o înfrângere, şi îţi pierzi cămaşa de corp, continuă Cameron. Învăluite numai într-un corset subţire, sfârcurile tale minunat s-ar putea întări şi ţuguia de frig.

— Fără pantaloni, părţile tale intime s-ar putea reduce simţitor, i-o întoarse Sophie.

Cameron izbucni în râs.

— Dar de unde ştii detalii de-astea şocante despre anatomia masculină?

— Te-ai strecurat în mare să faci o baie, pe când aveai doisprezece ani, şi m-ai lăsat să îţi ţin hainele.

Cameron uitase de acel moment, dar acum îşi aminti. În orice caz, împărtăşiseră multe aventuri de-a lungul anilor.

— Doamne, cât de stânjenitor.

— Foarte.

Zâmbetul ei larg, lucind de o veselie reprimată, reduse la tăcere vocile de avertizare din mintea lui.

— Să înţeleg că mai vrei o rundă?

Ea încuviinţă din cap.

— Hai să facem lucrurile un pic mai interesante! El scoase un alt instrument din cizmă. Ai să primeşti o a doua încercare de un minut cu axul subţire. Dar eu va trebui să lucrez cu un cârlig, care este proiectat pentru un alt tip de mecanism. Asta ar trebui să anuleze avantajul meu.

— Porţi mereu cu tine o asemenea varietate interesantă de unelte în încălţăminte? întrebă Sophie.

— Cel mai bine este să fii pregătit pentru neprevăzut. Deci da, am mereu câteva obiecte interesante ascunse în haine.

— Interesant. Privirea ei zăbovi pentru o clipă pe piciorul lui, apoi ea se aplecă în faţă şi reajustă ceasul de buzunar, lucru care îi oferi lui Cameron o privelişte ademenitoare spre sânii ei rotunzi şi spre adâncitura dintre ei. Era întunecată şi îmbietoare – suficient de largă pentru ca o limbă să se afunde acolo şi să guste o urmă de sare şi condimente.

O muzică stranie şi dulce începu să răsune în urechile lui. „Sophie sirena”. Ademenind bărbatul să se avânte pe stâncile dorinţei interzise.

„Nu”, Cameron închise ochii pentru o clipă. „Nu te duce acolo. Ea este o Rază de Soare şi eu simt însăşi întunecimea Diavolului” – un bastard în ochii lumii, singurul adevăr care conta.

În trecut, nu fusese în măsură să îi ofere o viaţă decentă. Şi, după zece ani, singurul lucru care se

schimbase era că acum el era chiar mai periculos, mai nerespectabil. Sophie merita mai mult de atât. El era conştient de asta. Oh, da, era profund conştient.

— Gata? întrebă ea.

— Bineînţeles. Îşi astupă urechile în faţa murmurului conştiinţei şi îşi împreună palmele. În runda asta, simplificăm regulile. Dacă deschizi încuietoarea în timpul alocat, câştigi şi ajungi să alegi articolul de îmbrăcăminte la care trebuie să renunţ. Dacă nu reuşeşti, facem invers.

— Poate îţi cer şarpele dacă am să câştig, murmură ea.

Privirea ei alunecă spre cercul mic de aur ce atârna din urechea lui. Era, de fapt, o cobră minusculă care îşi ţinea coada în gură.

„După faptă şi răsplată?”

— Încă un cuvânt de avertizare, Sophie! Nu face presupuneri şi nu te gândi în avans! Când te afli în toiul unei acţiuni periculoase, nu te concentra decât asupra momentului prezent. În caz contrar, este posibil să faci greşeli mentale.

Capitolul 12

— Fără greşeli. Concentrarea este cheia. Sophie îşi frecă mâinile. Jur că, de data asta, am să mă descurc mai bine. Închise ochii pentru o clipă şi îşi închipui că lacătul acela negru-albăstrui din oţel nu era decât un mecanism lipsit de viaţă şi că, dacă îl manevra cu suficientă abilitate, putea să elibereze mai mult decât nişte pârghii ingenioase şi nişte roţi dinţate.

— Timpul, spuse Cameron.

Axul părea să se mişte de la sine. „Încredere”. Hotărî să renunţe la gândirea conştientă şi să aibă încredere în instinctele ei.

— He, he, ca să vezi! Păru un pic surprins când

încuietoarea se predă, chiar înainte ca ultimele secunde să se scurgă.

— O cizmă, anunţă ea.

— O umilă cizmă?

— Am de gând să profit la maximum de timpul meu, răspunse ea. Şi nu vreau să îţi îngheţe părţile cele mai delicate.

— Ai grijă, Rază de Soare. Nu uita ce ţi-am spus despre încrederea excesivă, spuse Cameron peste bufnitura scoasă de pielea care lovea podeaua de pământ. Zeilor nu le place nimic mai mult decât să umilească un muritor care dă dovadă de o mândrie nemăsurată. Luă cârligul. Douăzeci şi cinci de secunde?

— Da, răspunse Sophie, convinsă că peste o jumătate de minut toate degetele lui de la picioare aveau să fie protejate doar de ciorapi. Timpul stabilit era imposibil.

Ţac, ţac, ŢAC.

Vijelioasele sunete metalice îi dovediră că se înşelase amarnic.

— Ha! Acum vedem noi cine îngheaţă.

— La naiba! Ea se strâmbă. Ultima dată, păreai să te fi mişcat cât puteai de repede.

— Este înţelept să îţi ascunzi atât punctele slabe, cât şi punctele forte, Sophie. Adversarul rămâne întotdeauna nesigur şi merge pe ghicite.

— O lecţie dureroasă ce trebuie învăţată, răspunse ea şi se supuse semnului prin care el îi indică să se dezbrace de cămaşa de corp.

Braţele îi fură cuprinse de fiori când materialul din bumbac îi alunecă uşor pe piele. Însă nu atingerea ţesăturii sau adierea ei era cea care îi stârnea reacţia. Privirea lui galeşă era ca o atingere efectivă ce îi mângâia linia claviculei înainte să se avânte în jos, insistent şi leneş, spre sânii pe jumătate dezgoliţi.

Panglicile corsetului părură deodată să se strângă şi să o lase fără aer în plămâni.

— Chiar dureros. Râsul discret îi mişcă uşor colţurile

gurii. Îmi imaginez că scaunul este plin de aşchii, care se pot dovedi al naibii de neplăcute pentru un posterior gol.

Sophie coborî privirea spre indispensabilii ei, care ofereau o protecţie limitată în faţa scândurilor aspre sau a privirilor rătăcitoare.

— Nu trebuie decât să mă asigur că nu pierd.

— Asta poate doar să întârzie inevitabilul, spuse Cameron. Dar nu deţii controlul asupra propriului destin. Nu trebuie decât să câştig… — se opri ca să treacă iute în revistă puţinul pe care îl mai avea pe ea – de şase ori şi vei fi complet goală.

Un tremur se ciocni cu un val de căldură emanat de centrul feminităţii ei.

— Douăzeci şi cinci ori şase fac o sută cincizeci de secunde – exact două minute şi jumătate. Pocnetul degetelor lui o făcu să tresară. Au să treacă pe nesimţite.

— Presupunând că n-ai să faci o mişcare greşită, spuse ea. Nu prea mai ai multe de sacrificat, şi, dacă îţi înlătur eu prima toate hainele, jocul s-a terminat.

Cameron se aplecă peste masă, iar muşchii lui netezi şi sculpturali străluciră ca bronzul lustruit în lumina scăpărătoare a soarelui.

— De fapt, n-am stabilit ce anume ar pune capăt jocului. Am inventat regulile din mers.

Se întinse ca o felină şi atinse cârligul de prima panglică a corsetului ei.

— Lacătul a devenit cumplit de cunoscut. Ce se întâmplă dacă mut provocarea spre o nouă enigmă?

Zâmbetul lui şicanator aţâţă încordarea tensionată din corpul lui Sophie. Aerul dintre ei sfârâia, încărcat de promisiuni.

Sophie nu trebuia decât să spună nu într-o mulţime de moduri subtile – să se retragă, să scuture din cap, să şoptească un cuvânt. O mai făcuse înainte, când alesese regulile în defavoarea nesăbuinţei. La vremea aceea, fusese decizia corectă, indiferent de cât de mult duruse. Amândoi erau pe atunci mult prea tineri, iar familia ei avea

prea multă nevoie de ea.

„Dar acum?”

O simplă fluturare a genelor, şi el şi-ar fi luat tălpăşiţa – poate pentru totdeauna –, lăsând-o să înfrunte încă o interminabilă serie de zile mohorâte. O viaţă deposedată de orice culoare şi înflăcărare.

Regulile, desigur, nu lăsau nicio îndoială privind alegerea ce trebuia făcută. Dar regulile nu înţelegeau regretul. Regulile nu întrerupeau incertitudinile. Regulile nu ţineau dorul la distanţă.

„O fracţiune de secundă”. Cameron o prevenise că, sub presiunea primejdiei, nu puteai să eziţi atunci când luai o decizie.

„Nu. Nu, nu, nu”. Acum, Sophie era mai în vârstă şi mai înţeleaptă. În inima ei, ştia acum că orice viaţă care merita trăită implica riscuri.

Şi, deodată, mica distanţă care le despărţea buzele dispăru.

— Sophie, rosti el răguşit pe buzele ei. Gândeşte-te.

— O, te rog, Cam! Hai să lăsăm deoparte trecutul şi viitorul şi să ne bucurăm de prezent.

— Dacă eşti sigură.

— Da. Nu fusese niciodată în viaţa ei mai sigură. Da.

— Atunci, Dumnezeu cu mila, căci am să fiu atât de egoist încât să îţi accept hotărârea fără să mă împotrivesc. Îi cuprinse chipul cu ambele mâini şi o cotropi cu o sărutare apăsată şi lacomă. Chiar dacă un domn ar trebui să fie mai onorabil.

— Nu vreau să fii onorabil. Mâinile ei rătăciră pe conturul sculptural al coastelor lui provocându-i un geamăt răguşit. Vreau să fii al meu.

„Chiar şi numai pentru o clipă”.

Reţinerea lui, ţinută cu greu sub control, păru să se frângă. Câteva atingeri uşoare din cârligul lui iscusit, şi funda corsetului se desfăcu într-o clipită. Sophie simţi cum mâinile traseră de panglici îndepărtând materialul. Se ridică şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui Cameron atunci

când el o trase mai aproape de el. Bufnitura mesei căzute fu urmată de cea a încălţărilor ei. Scoase din două mişcări, ele aterizară alene peste fustele ei mototolite.

Cameron se răsuci pe călcâie, gurile lor fiind în continuare prinse într-o sărutare pătimaşă, şi, din doi paşi mari, o duse până la patul improvizat, unde întinsese câteva pături subţiri peste cadrul din lemn.

— Meriţi mătase şi şampanie, lumina lumânărilor şi cristal, şopti el şi întrerupse sărutul pentru a-şi trece uşor buzele peste arcuirea gâtului ei. Nu este decât o cocioabă sărăcăcioasă.

Drept răspuns, Sophie găsi prohabul pantalonilor lui şi îl deschise.

— Nu-mi pasă de fandoseli sofisticate, Cam. Nu sunt vreo doamnă de viţă nobilă de la Londra, nici vreun diamant de primă calitate. Un cadru simplu e perfect, pentru că eu sunt… doar eu.

— Şi lumina ta pură şi scânteietoare, Rază de Soare, le face pe frumuseţile din Londra să roşească.

„Ar trebui să fiu copleşită de ruşine”, îşi spuse Sophie, când pantalonii din piele de căprioară alunecară de pe coapsele lui. Ţinut în frâu doar de ţesătura subţire a indispensabililor din bumbac, mădularul lui întărit era extrem de pronunţat.

„Dar nu sunt”.

Desfăcu şireturile şi îşi apăsă cu putere mâna pe lungimea lui, savurând senzaţia căldurii lichide care vibra în palma ei.

Cameron răsuflă întretăiat şi rămase încremenit câtă vreme ea exploră conturul masculin. Oţel învăluit în catifea. Ademenitor, misterios, o enigmă plină de contraste – întocmai precum Cameron.

— Să mă ia naiba, spuse el cu un geamăt, apoi o cuprinse de talie şi o lăsă uşor pe pat.

Gândul că putea să agite un asemenea vârtej de culoare topită în ochii lui trimise prin trupul lui Sophie un fior de încântare. Foc împestriţat cu aur, jad nuanţat cu fum

– o mare senzuală. Întunecată, ademenitoare. Provocând-o să se arunce în adâncimile sale.

El azvârli deoparte pantalonii căzuţi şi îşi smulse cizma care-i mai rămăsese. Urmară indispensabilii, care alunecară la pământ cu un murmur sinuos. Şi, deodată, i se înfăţişă glorios de gol, numai muşchi încordaţi, scăldat în lumina dulce a dimineţii.

— Mai gândeşte-te o dată dacă chiar vrei să faci asta, murmură el când se aşeză în genunchi şi îi trase jartierele şi ciorapii. Căci, într-o clipă, dorinţa nu va mai asculta de raţiune.

— Nu vreau să mă gândesc, spuse Sophie şi îşi aminti de cuvintele lui din noaptea ploioasă a întâlnirii lor din Londra. Nu vreau decât să *simt*.

Degetele i se încolăciră în părul lui lung şi mătăsos.

„Vreau ca textura fină a pielii tale, muşchii tăi sculpturali, forma bărbăţiei tale să se imprime pentru totdeauna în corpul meu”.

— Atinge-mă, Cam! Hai să profităm de clipa asta, indiferent de ce va fi după.

Era hotărâtă – avea de gând să profite acum şi pentru totdeauna. Dragostea era prea preţioasă ca să îi mai scape încă o dată printre degete. Indiferent dacă urma să câştige sau să piardă împotriva Dudley şi a lui Morton, avea să fie liberă să îşi urmeze chemarea inimii. Fie Georgie şi Anthony aveau să îi ofere un cămin stabil şi sigur pentru familie, fie ieşeau cu toţii distruşi, aşa că nu mai conta dacă se asocia cu un pirat.

Ideea i se păru incredibil de eliberatoare.

— Sophie. Suspinul lui Cameron răsună catifelat ca satinul când mâinile îi alunecară în sus pe picioarele ei şi îi despărţiră uşor coapsele. Doar păstrând amintirea ta dulce am reuşit să supravieţuiesc în încercările sumbre şi întunecate pe care viaţa mi le-a scos în cale de când am plecat din Terrington.

Ea se arcui în întâmpinarea lui şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului său. Umbrele dansau pe pielea lui, iar mirosul

lui brut de mosc o ameţi uşor. Îi simţea barba nerasă aspră pe obrazul ei, iar gura îi era acum insistentă şi neclintită.

Cameron susţinuse că nu voia să îşi împartă viaţa solitară cu nimeni, dar Sophie avea de gând să îl provoace. Cu siguranţă, dragostea era mai puternică decât cinismul.

Abandonându-se nevoii lui – şi a ei –, Sophie se pierdu nerăbdătoare în îmbrăţişarea lui. Limbile li se încolăciră, iar dansul molatic şi senzual al cărnii descătuşa un val neaşteptat de căldură înăuntrul ei.

„Oh, e necuviincios… şi minunat”.

Un mormăit de plăcere scăpă de pe buzele ei când Cameron îşi aşeză trupul deasupra, topind, modelând carnea pe came. Mădularul lui se apăsă între coapsele ei şi dezmierdă uşor carnea alunecoasă ascunsă între ele.

— Am să încerc să mă mişc încet, Rază de Soare. Vocea îi era joasă şi guturală, S-ar putea să simţi o împunsătură de durere, dar îţi promit că trece repede.

O durere splendidă se forma deja înăuntrul ei. Sophie îşi ridică şoldurile într-o îndemnare mută.

El îi răspunse cu un geamăt răguşit. Degetele lui – o, degetele acelea abile – se adânciră între pliurile ei feminine şi găsiră perla ascunsă.

Un geamăt se formă în gâtul ei când Cameron mângâie şi dezmierdă locul acela sensibil. Focul se zvârcolea sub atingerea lui, căldura devenea tot mai insuportabilă.

— Nu vorbi, iubito!

Cameron îi înăbuşi scâncetele cu un sărut.

— Vreau… vreau…

— Ştiu ce vrei. Vârful mădularului lui se apăsa acum pe deschiderea ei. Iar Dumnezeu îmi e martor că şi eu vreau acelaşi lucru. El se mai adânci un pic. Disperat, adăugă el printre dinţii încleştaţi.

Sudoarea îi licărea pe frunte în mărgeluţe care îi umeziră părul încâlcit.

„Atât de bine, atât de bine”.

O nevoie aprigă, prea nouă ca să poarte vreun nume,

se dezlănţuia înăuntrul ei. Cu mâinile prinse strâns de umerii lui laţi, Sophie nu mai putea suporta. Cu o arcuire în sus a şoldurilor, ea îl trase adânc în interiorul ei. Arsura trecătoare eliberă un val de senzaţii mult mai dulci. Simţi cum se încordează în jurul lui şi, pentru o clipă, parcă se topiră unul în celălalt. El făcea parte din ea – şi făcuse întotdeauna.

Putea, în acel moment, să plângă de bucurie.

Cameron trase iute aer în piept şi se retrase încet.

— Nu… strigă ea, doar ca să fie pătrunsă din nou de căldura lui dulce.

O altă apăsare, o altă retragere. Îmboldită de o intuiţie primară, Sophie se potrivi cu ritmul lui, la început încet, dar frecarea trimise o pulsaţie puternică prin membrele ei. Răsuflarea ei se acceleră, la fel şi respiraţia lui.

Pătrunderile lui Cameron deveneau mai grele, mai repezi.

Cu un geamăt, Sophie se ridică să îl întâlnească din nou, din nou şi din nou.

„Mai sus, mai sus”. Soarele în toată splendoarea lui incandescentă părea a pluti deasupra lor. Şi apoi, într-o explozie aprinsă şi strălucitoare de lumină, păru să se sfărâme într-o ploaie de scântei aurii.

*

Doar prin forţa brută a voinţei, Cameron nu se pierdu cu firea atunci când Sophie atinse culmile extazului în braţele lui.

Oh, în atâtea nopţi întunecate şi diavoleşti, visele îi fuseseră bântuite de acest moment. Abia dacă îndrăznea să creadă că sunetul vocii ei, mirosul pielii, focul pasiunii erau adevărate.

„Sophie”. Ea era acum a lui, trup şi suflet.

Cu strigătele orgasmului ei încă vibrând în aer, Cameron o pătrunse cu încrâncenare o ultimă dată. Propriul

lui mormăit răguşit de exaltare se dezlănţui, apoi el se retrase, la timp ca să îşi verse sămânţa fără teamă.

— Rază de Soare.

Chipul ei era învăluit într-o strălucire plină de fericire. Şi, pentru o clipă, întunericul dinăuntrul lui fu alungat de lumina dulce şi duioasă a fericirii ei.

Complet epuizat, se prăbuşi lângă ea şi o strânse cu blândeţe în braţe. Dintre toate riscurile primejdioase şi nebune pe care şi le asumase în viaţă, acela era probabil cel mai nesăbuit.

„Un bărbat ca mine trebuie să aibă o inimă de piatră”. Şi totuşi, bătăile nebuneşti din pieptul lui îl avertizară că organul său primordial revenise la viaţă…

„Pasiune. Primejdie”. Cumva, avea să o apere pe Sophie. Cât despre el…

Ea se agită şi murmură ceva peste umăr.

— Rază de Soare, repetă Cameron, şi mâna îi dezmierdă buclele ciufulite. Iartă-mă că m-am purtat ca un şcolar gălăgios. A face dragoste înseamnă mai mult decât a te împerechea cu disperare, murmură el. Ar trebui să se întâmple încet, să savurezi senzaţiile… aşa cum faci cu un vin bun.

— Mmm, nu e de mirare că doamnele sunt prevenite să îşi păstreze buzele cât mai departe de sticla pasiunii, răspunse ea într-un murmur ameţit. Această primă înghiţitură este îmbătătoare. Întinzându-se ca o felină, îşi împleti picioarele cu ale lui. O revărsare efervescentă prin sânge, ameţitoare ca păcatul.

Cameron simţi că începea să se întărească la atingerea trupului ei. Înăbuşind noul val al dorinţei, se întinse şi depuse un sărut uşor pe fruntea lui Sophie. „Am păcătuit destul pentru dimineaţa asta”.

— Indiferent de ce ar spune regulile, n-ai făcut nimic rău, Sophie. Cu toate astea, trebuie să avem grijă…

Un fornăit uşor, iar Cameron îşi dădu seama că ea aţipise.

— N-am să permit ca reputaţia ta să fie distrusă,

continuă, rostind jurământul pentru el. În contul tuturor greşelilor mele din trecut, am să te păzesc de primejdie.

*

Sophie se trezi şi, pentru o clipă, se regăsi plutind într-un nor de ceaţă şi se întrebă dacă încântarea care îi învăluia trupul era vreo vrajă nepământeană.

„Magie neagră”. Mânuită de un pirat cu părul ca întunericul…

Cameron se mişcă, iar trupul lui lung şi mlădios îl atinse uşor pe al ei.

Nu, nu era magie. Era ceva infinit mai puternic.

„Iubire”. Cu ochii întredeschişi privi licăririle razelor care se strecurau prin acoperişul de paie decolorat. Cântecul unei păsări – un cânepar? — acoperi susurul ierburilor lungi care se legănau în adierea vântului. „Iubire”. Îl iubea pe Cameron de când se ştia.

Un zâmbet i se desenă pe buze. „Cred că am devenit o stricată, o târfă neobrăzată, pentru că am renunţat la virtutea mea”. Regulile erau stricte la capitolul acesta – reguli inflexibile şi intransigente iar ea le făcuse praf şi pulbere.

— La naiba cu regulile, şopti ea.

„Bine şi rău”. Nu erau concepte simple de alb sau negru, ci îmbrăcau o gamă mult mai subtilă de nuanţe. În inima ei, ştia că nu avea să resimtă niciun regret, indiferent de ce aducea viitorul.

Sophie închise ochii şi îşi lăsă gândurile să rătăcească în voie. Chipul frumos al lui Cameron, ochii lui de un verde ca de jad, cercelul rotund de aur… straniu estompate de imagini cu încuietori şi chei, şi axuri din oţel strălucitor, subţiri precum acele.

„Încuietori”. O imagine neclară se ivi de nicăieri şi pluti spre marginile conştiinţei sale. „Un dulap cu o gaură de cheie din fier forjat, bogat ornamentată?” Ceva la ea părea ciudat de familiar, dar, oricât încerca, nu putea să se

concentreze asupra ei…

Cameron se agită din nou şi ridică o pleoapă.

— Ai o expresie gânditoare pe faţă. La ce te gândeşti?

— La tine, răspunse ea sincer.

— Bine.

Un zâmbet leneş îi arcui gura senzuală.

Gândurile neclare cu un dulap vechi şi ros de mucegai fură înlocuite de unele cu mult mai ispititoare. Din impuls, ea se aplecă şi îi linse buza de jos.

— Ai un gust mai bun decât şampania.

— Iar tu… deprinzi mult prea multe abilităţi periculoase în dimineaţa asta. Cameron se rostogoli pe spate. Pot să mă gândesc la câteva moduri delicioase prin care să-ţi ocup mintea doar cu gânduri despre mine. Dar, oricât mi-ar plăcea să stau şi să-mi petrec ziua şi noaptea învăţându-te şi mai multe despre plăcere, e prea periculos să lenevim mai mult pe aici. Se ridică şi aruncă o privire piezişă pe fereastră. Oricât ar fi locul ăsta de retras, există riscul să treacă pe aici vreun cioban sau vreun vânător.

Cuvintele lui îi amintiră că interludiul, oricât de minunat, nu putea dura la infinit.

— Da, desigur. Simţindu-se deodată sfioasă din pricina goliciunii ei, Sophie se repezi la marginea patului şi apucă de pe podea cămaşa lui. O strânse în jurul sânilor, apoi continuă: Am o scuză pentru orele în care lipsesc, dar nu îndrăznesc să întrec măsura.

Cu o graţie maiestuoasă, Cameron se ridică şi îşi încordă muşchii, simţindu-se, în mod evident, în largul lui în propria piele.

Sophie nu putu să nu se uite lung la părul întunecat care se legăna pe arcuirea mlădioasă a umerilor lui. Pe jumătate sălbatic, pe jumătate civilizat – pe deplin masculin. Cum altfel putea să descrie aura de vitalitate brută pe care o radia prin fiecare por? Privirea îi alunecă în jos, printre buclele dese care îi acopereau pieptul, spre talia îngustă… şi apoi tot mai jos.

Examinarea ei minuţioasă îl făcu să se încrunte.

— Eşti şocată?

„Nu, intrigată”.

Ea imită zâmbetul lui aţâţător.

— Cu greu. Dacă îţi aminteşti, te-am văzut gol-goluţ când aveai doisprezece.

El schiţă o falsă grimasă.

— Cât de trist! S-a schimbat ceva?

— Hmm. Greu de spus. Amintirea aia a devenit un pic cam neclară.

— Obrăznicătură ce eşti!

Când el începu să adune hainele lor, Sophie surprinse în treacăt o cicatrice pe coapsa lui stângă. Făcu ochii mari şi întrebă:

— Este o…

— Rană de glonţ? termină în locul ei. Da.

— Deci incursiunile tale nocturne nu sunt, de fapt, chiar atât de sigure pe cât mai făcut să cred.

— Întâmplarea face să o fi dobândit într-o urmărire mult mai nobilă decât activităţile mele obişnuite. Noua mireasă a lui Connor a fost răpită, şi l-am ajutat să o salveze.

— Răpită!

— Este o poveste lungă, răspunse Cameron. E de ajuns să spun că Lady K. e la fel de curajoasă ca tine. Atunci când un duşman necunoscut a încercat să-l omoare pe Connor, a insistat să se joace de-a copoiul… O pauză. De fapt, nu contează detaliile. Aşează hainele lângă ea şi schimbă iute subiectul. Hai, n-ar trebui să zăbovim! Am să ies din casă, să ai un pic de intimitate.

Când umbra lui se făcu nevăzută, Sophie începu să se îmbrace, un pic surprinsă că hainele cunoscute încă i se potriveau. Corpul ei se simţea complet schimbat.

— Sunt o persoană diferită, îşi spuse căzută pe gânduri şi trase de şnururile de la corset. Dar măcar nu mi-au crescut coarne sau copite despicate.

Îşi studie mâinile, care încă purtau amintirea corpului lui Cameron. Poate că nu existau semne exterioare ale

capitulării în faţa păcatului, dar senzaţia de a-l simţi lipit de ea avea să îi rămână imprimată pentru totdeauna în palme.

Prin câteva răsuciri rapide ale agrafelor aranja şi cele mai neascultătoare dintre bucle. Slavă Cerului pentru vântul nesuferit ce avea să îi servească drept scuză pentru aspectul ei dezordonat.

Cât despre buzele ei umflate de sărutări…

Legă panglicile bonetei şi se strecură afară, pe uşa îngustă. Câte o provocare o dată. În clipa aceea, avântul ei pe calea spre pierzanie era mai puţin importantă decât pericolul de moarte care îl pândea pe Cameron. Necazurile ei îl aduseseră din nou în conflict cu marchizul de Wolcott – şi înapoi într-o groaznică primejdie.

Aşa că, indiferent de cât de abile erau mâinile lui viclene, Sophie nu avea nici în ruptul capului să îl lase să o ia pe sus şi să o ascundă prin vreun loc uitat de lume, departe de acţiune, în vreme ce el îşi asuma toate riscurile.

Capitolul 13

— Mulţumesc, spuse Cameron când ea îşi alungă gândurile şi îi întinse cămaşa. Excentricităţile mele vestimentare sunt faimoase la Londra, dar încă n-am luat-o la plimbare pe Piccadilly Street cu pieptul dezgolit.

Gândul la toate frumuseţile sofisticate de la oraş întorcându-şi privirea după corpul lui îi distraseră pentru moment atenţia lui Sophie. Stomacul i se încleştă, dar ea încercă să râdă.

— Fără îndoială că doamnele nu ar fi deranjate.

Cameron se întoarse şi, cu o ridicare mută din umeri, îşi băgă cămaşa în pantaloni şi îşi trase haina pe ei.

Dintr-odată, magia resimţită cu câteva clipe înainte fu înlocuită de jenă. Stânjenită şi nesigură de ce trebuia să facă mai departe, Sophie coborî privirea spre fustele ei mototolite, simţindu-se deodată ca o femeiuşcă naivă de la

ţară. Exista vreun protocol prin care îţi luai rămas-bun de la un amant secret?

— Sophie?

Ridică privirea şi constată că el venise destul de aproape – suficient de aproape cât să observe că ochii i se întunecaseră.

— Regret…

— O, te rog, Cam, îl întrerupse ea. Dacă începi să-ţi ceri iertare, jur că îţi înfig axul de oţel drept în ficat.

— În ficat? El ridică dintr-o sprânceană. Cât de amabil că îmi cruţi un organ mai important!

— Nu-ţi pune norocul la încercare, mormăi Sophie.

În ciuda glumei lui, expresia de pe chip îi rămase precaută.

— Voiam să spun că regret că trebuie să plec atât de repede. Un adevărat domn n-ar… ah, ei bine, nu contează. Un adevărat domn nu s-ar regăsi într-o asemenea situaţie. Îi atinse chipul cu vârful degetului şi urmări uşor linia maxilarului ei. Am profitat cu neruşinare de încrederea ta… şi sunt atât de bădăran încât n-am să spun că îmi pare rău pentru asta. Dar, oricum ar fi, sunt nevoit să mă întorc la Londra. Informaţia văzută în biroul lui Wolcott poate să îmi ofere o armă pe care să o folosesc împotriva lui Dudley şi a lui Morton. Însă este esenţial să mă mişc repede, pentru că amândoi ştim că ceasul ticăie, şi, până nu fac nişte investigaţii, nu pot să fiu sigur.

— Nu trebuie să îţi faci griji c-am să mă aştept să te ţii după fustele mele după ce s-a întâmplat. Nimic nu s-a schimbat între noi. Sophie zâmbi trist. Cu excepţia faptului că nu mai sunt virgină.

Un fior de tăcere agită aerul. Şi apoi…

— Virginitatea este supraevaluată, răspunse Cameron uşor. Mă bucur să aud că nu îţi faci iluzii de domnişoară legate de interludiul nostru.

Un pic iritată de tonul lui nepăsător, Sophie răspunse iute:

— Până la vârsta mea înaintată, iluziile de domnişoară

au fost de mult îngropate în pod, alături de vechile mele şorţuleţe cu dungi.

— Era o glumă, Rază de Soare, murmură el. Eu… Ezită. Te-am prevenit că nu iau nimic în serios, un lucru care îi deranjează până şi pe cei mai apropiaţi dintre prietenii mei. Cu o mişcare neglijentă, îşi puse mănuşile de York tăbăcite. Deci, încă o dată, nu mi-o lua în nume de rău, dar chiar trebuie să plec. După cum am spus, se poate să existe un indiciu important în oraş şi, dacă vreau să te ajut, trebuie să-l descopăr fără întârziere.

— N-ai să mă auzi împotrivindu-mă. Ar mai fi un singur lucru înainte să îţi iei zborul. Sophie se mişcă şi se puse între Cameron şi calul său. M-am gândit bine şi, din moment ce suntem, de voie, de nevoie, parteneri în afacerea asta, am decis că e corect să împărtăşim toate informaţiile pe care le deţinem. Astfel că mă văd nevoită să insist să-mi spui ce indiciu cauţi.

Cererea ei provocă o încruntare.

— Sunt anumite lucruri pe care nu trebuie să le ştii.

— Asta, spuse ea încet, este, probabil, cea mai odioasă, insuportabilă şi condescendentă remarcă pe care mi-ai adresat-o vreodată.

— Încerc pur şi simplu să te protejez de detaliile murdare…

— Să mă *protejezi* de detaliile murdare? Vocea ei se ridică din proprie voinţă. Asta e ca şi cum ai încerca să încui grajdul după ce au fost furaţi caii. Ai uitat cumva că sunt deja atât de băgată în mizeria asta, că mai e un pic şi-mi înfundă nările?

Încruntătura lui se adânci.

Sophie îi simţi nehotărârea şi continuă:

— Vreau să fiu mai mult decât… o parteneră de plăcere în pat, Cam. Un flirt de moment pe care îl laşi în urmă de câte ori ţi-o impun scopurile tale.

El îşi schimbă poziţia, iar cizmele îi scârţâiră pe pietre.

— Nu mă aştept să îmi reciţi poezioare romanţioase sau să-ţi declari dragostea nemuritoare, spuse ea. Dar mă

aştept să mă tratezi ca de la egal la egal. Îl privi direct în ochi. Şi ca pe un tovarăş de aventură. La urma urmei, am trecut împreună prin nişte experienţe îngrozitoare, şi cred că merit măcar atâta respect. N-am făcut dovada tăriei mele de caracter?

Genele lui coborâră şi îi feriră ochii de cercetarea ei scrutătoare. Vag şi alunecos, Cameron era ca o arătare fantomatică de pe lumea cealaltă, o umbră de argint-viu care se răsucea şi fugea mereu din calea luminii.

Vreme îndelungată, adierea vântului de dimineaţă şi trilurile păsărilor se auziră vioi şi nepăsător în tensiunea dintre ei. Sophie îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă, aşteptă. O privire, un gest care putea să rupă singura legătură cu adevărat importantă dintre ei.

„Da sau nu”. Ea era ori un prieten adevărat, ori un capriciu trecător.

În cele din urmă, un geamăt – sau poate un mârâit – i se ridică din gât.

— Şi eu care mă credeam maestru în manipulare. Şi totuşi, limba ta este mult mai iscusită decât degetele mele. Cameron nu păru fericit să o recunoască. Mă tem c-am făcut o greşeală. Dar, oricum, viaţa mea a fost dominată de atât de multe decizii greşite, încât îmi imaginez că a devenit firesc să le fac.

— Nu prea este un vot de încredere, dar îţi mulţumesc totuşi, murmură Sophie. Acum, din moment ce timpul este absolut esenţial, continuă şi povesteşte-mi despre indiciu fără alte formalităţi.

El răsuflă aspru.

— Vreau să aflu mai multe despre linia de succesiune a titlului Wolcott. Actualul marchiz nu are fraţi – fraţi legitimi iar singurul său fiu are doar şapte ani.

— Ce legătură are asta cu şantajul lui Dudley? întrebă ea.

— Nu ştiu dacă are, recunoscu Cameron. Dar pe biroul lui Wolcott erau mai multe scrisori de la Frederick Morton, lucru care ridică o serie de întrebări interesante. Legătura

dintre ei pare să fie mai apropiată decât am crezut.

„Wolcott şi Morton”.

Oare foşnetul frunzelor fusese cel care imprimase cuvintelor o notă sinistră?

Sophie înţelese cu repeziciune implicaţiile cuvintelor sale.

— Dacă Morton ar fi următorul în linie pentru moştenirea titlului, după Lord Wolcott şi orice alţi urmaşi de sex bărbătesc pe care i-ar putea acesta avea, atunci crezi că e posibil să conspire ca să se asigure că băiatul pe care-l ştiu drept Cameron Fanning să nu apară niciodată cu dovada că el e în măsură să anuleze revendicarea lui Morton?

— Wolcott mă consideră o contaminare a sângelui său domnesc şi preţios, iar Morton nu este genul de om care să rateze cu dragă inimă şansa de a moşteni un titlu şi o avere. Cercelul în formă de şarpe din urechea lui Cameron păru să strălucească atunci când adierea îl răsuci. După spusele tale, sunt în relaţii suficient de strânse încât Morton să fie invitat la conac. Merită să investighez cât de departe merge prietenia lor.

— Ai grijă, Cam!

O platitudine, ştia, dar îi alunecă de pe buze înainte să se poată gândi mai bine la ea.

Arcuirea cinică a gurii lui deveni şi mai pronunţată.

— Am mereu grijă, Rază de Soare. Asta nu înseamnă că nu risc. Recompensele se câştigă rareori fără riscuri. Cu toate astea, Cerberii sunt cunoscuţi pentru talentul cu care întorc sorţii de izbândă în favoarea lor.

— De-ar fi aşa, n-ar trebui să accepţi un astfel de joc teribil de noroc, şopti Sophie.

— În câteva săptămâni, tatăl tău va fi acuzat că a furat de la Biserică, răspunse el răspicat. O acuzaţie care are să distrugă reputaţia familiei tale şi să năruiască orice şansă ca surorile tale să aibă parte de căsătorii rezonabile. Aşa că nu este o opţiune să te dai acum de partea prudenţei.

— Ştiu. Gâtul ei era uscat la fel ca frunzele moarte de sub picioare. Ştiu.

Cameron o ocoli şi desprinse hăţurile calului din ramura în care fuseseră agăţate.

— Totul în viaţă este un joc de noroc, Sophie. Jocul cere o minte ascuţită şi uneltiri şirete. Pielea hăţurilor i se prinse deodată în jurul taliei ei, iar el o trase aproape de el. Şi o dulce îmbrăţişare de la Doamna Şansă.

— Sper că pe ea nu o săruţi cu o asemenea ardoare, spuse Sophie, rămasă fără suflare când el îi eliberă, în cele din urmă, buzele.

— Nu trebuie să te temi că-mi va fura altcineva inima. Dacă aş avea una, ar fi a ta. Umbrele zimţate ale frunzelor făcură ca expresia de pe chipul lui să fie chiar mai impenetrabilă.

Încă un avertisment, o aluzie că pericolul nu era doar unul fizic.

— Cu alte cuvinte, un pirat nu-şi poate permite să fie tras la fund de sentimente tandre, spuse ea nepăsătoare.

— Exact, spuse Cameron încet. Tu m-ai înţeles întotdeauna, Sophie.

„Mai bine decât crezi”.

El îşi puse cizma în scăriţă, apoi se opri, cu mâna pe şa.

— Ai să mă revezi cât de curând. Dar, dacă din anumite motive urgente trebuie să dai de mine, trimite o scrisoare adresată lui Lady Haddan, la Grosvenor Square. Nu vei atrage atenţia nedorită dacă îi scrii altei femei, iar Gryff se va asigura că primesc orice misivă.

— O sugestie prudentă, răspunse ea. N-am să te bat la cap decât dacă este cu adevărat important.

Cameron dădu să mai spună ceva, dar apoi duse pur şi simplu o mână la borul pălăriei lui într-un semn tăcut de bun-rămas.

Sophie îl privi plecând şi aşteptă până când silueta lui întunecată nu mai era decât un firicel de praf îndepărtat printre pietre, apoi se întoarse. Şi ea trebuia să se

grăbească, dar, în loc să se întoarcă pe cărare, se strecură înapoi în colibă şi se aşeză pe pat.

Cameron îşi lăsase hainele de ţară împăturite pe raftul de deasupra pernelor. Sophie se întinse, trase cămaşa şi o strânse la piept. Inul mai păstra o urmă din colonia lui, iar despăturirea ţesăturii trezi un vârtej de parfum. Ea trase adânc aerul în piept şi îşi ţinu răsuflarea, în speranţa că avea să liniştească valul de emoţii.

„O mare greşeală”.

Parfumul pasiunii lor zăbovea în aer, moscul îi sâcâia pântecele într-o cutremurare molcomă şi învârtejită.

Sophie clipi ca să îşi înăbuşe lacrimile şi se uită prelung la urmele lăsate de cizmele lui pe podeaua de pământ. Făcuse o mare greşeală? Se obişnuise cu viaţa fără Cameron, Era stabilă. Serioasă.

„Şi acum?”

Iubirea era atât de confuză şi de contradictorie. Sophie îşi atinse buzele cu degetele. Era înnebunitoare şi complicată. Se mişcă uşor şi simţi o durere surdă între picioare. Putea să rănească. Şi putea să vindece.

La ideea aceea, nu îşi putu reţine un râs crispat.

— Of, fir-ar să fie, Cameron-Fanning-Daggett-Cerberul. Jur că ar trebui să se hrănească drăcuşorii flămânzi ai Satanei cu pielea ta râioasă. Mă înfurii atât de tare, dar mă faci să mă simt şi atât de vie.

În liniştea umbrită din colibă, piatra din jur părea să amplifice bătaia uşoară din pieptul ei. Ca o pasăre care dădea din aripi ca să se elibereze.

Sophie mai inspiră o dată parfumul cămăşii lui şi oftă. Cum avea ea să descâlcească toate enigmele? *Canalii. Iubiţi*. *Datorie. Familie.* Nu era sigură că mai putea să aibă încredere în propria judecată.

Cântecul unui cânepar pluti agale înăuntru printr-o crăpătură din geam; trilurile lui erau dulci şi clare, spre deosebire de propriul ei freamăt tulburat.

— Deci poate că ar trebui pur şi simplu să mă încred cu totul în inima mea.

*

Îndrumându-şi calul în jos, prin grozama ţepoasă şi verde spre cărarea şerpuitoare, Cameron îşi îndemnă armăsarul să meargă la galop.

— Hai, Lucifer, murmură el după ce strânse mai tare frâiele. Hai să călărim mai iute decât orice demoni care ar vrea să ne-o ia pe urme.

Calul scoase un pufnet spumegat şi lungi paşii, copitele ridicând nori palizi de praf. Cameron se aplecă în şa şi îl îndemnă să meargă mai rapid, în speranţa că ritmul avea să înece vocile demonilor lui interiori.

„Secătură! Laşule!” Batjocura se auzea prea tare ca să fie ignorată.

„Am fost egoist”, îşi mărturisi în sinea lui şi înfruntă cu ochii pe jumătate deschişi bătaia vântului. „Slab. Nesăbuit”. Disciplina şi detaşarea erau cheile supravieţuirii. Şi totuşi, abandona cu dragă inimă orice lecţie învăţată în ultimii zece ani de fiecare dată când Sophie se afla lângă el.

„La naiba, la naiba, la naiba!”

Tropăitului copitelor părea să i se alăture înjurăturile pe care şi le spunea în gând.

Vocile interioare refuzau să se lase reduse la tăcere. „Recunoaşte! Eşti fermecat – şi prostit – de iubire!”

— La naiba! Cameron îşi îndemnă armăsarul la un trap potolit şi se îndreptă însă. Râdeţi cât vreţi, strigă cu voce tare şi luă prin surprindere două potârnichi ascunse într-un tufiş de prin apropiere. Da, sunt îndrăgostit de Sophie Lawrance! N-ar trebui să fiu, dar sunt. O, cum aveau a se prăpădi de râs tovarăşii lui Cerberi auzindu-l urlând la lună. Îndrăznesc să spun că va trebui să mă târăsc în Vizuină cu coada între picioare, adăugă cu vocea mai joasă. Şi cu săgeata lui Cupidon înfiptă în fund.

Cameron se strâmbă când se gândi la toată zeflemeaua usturătoare pe care avea să o îndure, „Dar ce-i corect e corect”, recunoscu el. Şi el se desfătase cu

încântare şi fără milă când îi înţepase din toate puterile. Nu prea putea să se plângă dacă de data aceasta colţii se întorceau acum spre el.

Se cufundă într-o tăcere meditativă, îşi continuă drumul, iar gândurile sale se mutară de la prietenii lui la Sophie – un subiect mult mai complex şi mai tulburător. Atracţia fizică dintre ei era imposibil de tăgăduit. Asemenea scânteilor care fac uleiul să ia foc, flăcările se aprindeau de la prima atingere. Cât despre sentimentele ei mai profunde…

Scoase un oftat chinuit, apoi ridică privirea spre norii care se jucau de-a v-aţi ascunselea cu soarele. Sophie îşi punea inima pe tavă. Întocmai ca el, ea învăţase să îşi păstreze adevăratele sentimente bine ascunse. Şi totuşi, dincolo de spectacolul grijuliu al logicii, se văzuse o licărire a gândurilor ei cele mai intime.

O pâlpâire de soare, glorioasă şi strălucitoare, care îl încălzise până în străfundul inimii.

„Iubire”. Ar fi trebuit să fie simplu. Dar ce fel de viaţă putea să îi ofere? Era un bastard care îşi făcea veacul prin lumea crimelor clandestine, care aluneca printre umbre şi secrete. „Cum să îi cer să trăiască într-un asemenea întuneric?” Sophie era o făptură de lumină şi soare. Ar nega, dar, după un timp – o lună? un an?, ar începe să se stingă treptat.

Parcă influenţat de starea lui de spirit năvalnică, cerul se hotărî să elibereze deodată o ploaie torenţială. Cameron ridică gulerul hainei şi continuă să înainteze prin picăturile aspre şi vânturile biciuitoare, în scurtă vreme, se transformară într-o ceaţă deasă combinată cu ploaie cu intermitenţe. Când ajunse la Londra, era ud, îi era frig şi era mort de oboseală.

Aburii ceţii învăluiau caldarâmul, şi o mare argintie de negură presărată ici-colo de lumina lunii îi împresura cizmele pătate de noroi. Zăbovi la un colţ, gata să oprească o birjă care să îl treacă râul, când o schimbare bruscă de stare îi îndrumă paşii spre sud.

Răcoarea umedă deveni tot mai clară cu fiecare pas pe care îl făcea pe aleile întunecate. La fel se întâmpla şi cu mirosurile fetide ale mahalalelor, o aluzie caustică la faptul că el şi Sophie trăiau în lumi diferite. Îşi frecă barba zbârlită şi se simţi dintr-odată peste poate de obosit.

— Măi, măi, ia te uită cine-a apărut, spuse Sara în glumă când el intră în biroul ei şi aruncă de pe el pelerina de ploaie. Arăţi ca dracu'! Ai fost plecat într-una dintre scurtele tale aventuri?

— Poţi să-i spui şi aşa, mormăi el şi îşi masă gâtul înţepenit. Dacă nu te superi, mă duc să mă servesc din whisky-ul tău scoţian. Pune sticla pe nota de plată a lui Haddan.

— Este în dulap. A, şi, înainte să uit, ai primit un pachet ieri. Cu o simplă mişcare din peniţă, Sara indică dulapul de la intrare. Este acolo.

Obiectul era învelit în hârtie simplă maro şi legat cu o sfoară obişnuită. Nu prea era genul de lucru care să cutremure de groază inima unui aventurier neînduplecat. Şi totuşi, Cameron simţi un fior de teamă când apucă pachetul şi întrezări scrisul fin.

Trecuse multă vreme – mai multă decât putea să îşi amintească – de când nu mai primise nicio informaţie de la *acea* persoană. Asemenea tuturor celorlalte însemne ale fostei sale vieţi, şi acea persoană fusese abandonată în praful drumurilor şerpuitoare din Norfolk.

„Se pare că trecutul m-a prins iarăşi din urmă. Mai întâi Sophie, şi acum…"

De peste biroul mic, Sara îşi ridică privirea dintr-un teanc de registre. Dintr-odată conştient că încremenise, Cameron îşi îndreptă privirea spre oglindă şi îşi aranjată cu vădită exagerare cămaşa udă înainte să se aşeze lângă foc, uitând de whisky.

Scârţâitul peniţei se auzi din nou când Sara reveni la verificarea registrelor lunare.

Cameron luă frumosul deschizător de scrisori Connor îi oferise cadou Sarei nu doar pumnalul lui din Andaluzia, ci

şi Vizuina Lupului – şi tăie sfoara. Se împrăştiară mai multe documente; hârtiile împăturite erau dominate de un pătrat din pergament gros şi alb, cu un sigiliu de un roşu-aprins. Se uită la blazon şi simţi cum culoarea i se scurge din obraji.

„Fir-ar să fie!” Pentru o clipă, se gândi să o trimită – nedeschisă, necitită – direct în cărbunii din foc. Poate că vâlvătaia avea să producă o căldură de moment. Dar adevărul ar fi reapărut, ca pasărea phoenix din cenuşă, doar ca să îl bântuie din nou.

Hotărî că era mai bine să o încheie o dată pentru totdeauna.

Ceara se dezlipi cu un zgomot sec, dar sonor. Calmul lui se dovedi aproape la fel de fragil – doar cu un mare efort reuşi să înăbuşe orice zgomot atunci când parcurse iute primele câteva rânduri. Nu ştiuse sigur la ce anume să se aştepte. Dar niciodată, nici măcar în cele mai îndrăzneţe visuri ale lui, nu îşi imaginase…

— Daggett, eşti bine? Sara lăsă baltă coloanele de cifre, o urmă de îngrijorare umbrindu-i chipul. Dumnezeule, nu te-am mai văzut atât de palid din noaptea în care tipul ăla diform şi păros de la docurile din Indiile de Est a dat buzna aici şi a ameninţat că îţi taie testiculele şi le prăjeşte în ulei de măsline şi boia de ardei.

— Oregano, spuse Cameron încet, făcând apel la tipicul umor sarcastic. Era oregano. De Cecci venea din Sicilia.

Dar, pentru prima dată, umorul caracteristic nu-i era de folos.

Ea se ridică şi îi oferi iute un pahar din berea ei scumpă.

— Ia, bea asta! Arăţi groaznic… de parcă ai fi văzut o stafie.

„Stafii obsedante, umbre sinistre”. Se simţi deodată bolnav.

— Daggett?

Ea îl atinse pe umăr.

„Doamne, măcar dacă era adevărat”.

— Stafii… demoni… Ridică privirea în cele din urmă. Bănuiesc că Gryff ţi-a împrumutat colecţia lui de romane scrise de doamna Radcliffe. Tonul lui îşi recăpătă într-o anumită măsură siguranţa, dar, când se întinse după scrisori, mâinile lui trădară un tremur uşor. Le îndesă în buzunarul de la haină, ridică paharul şi luă o înghiţitură. Sigur eşti mult prea raţională ca să iei în serios scenele stupide, supranaturale.

— De fapt, mi se par destul de hazlii.

— Doar atâta vreme cât nu confunzi realitatea cu ficţiunea.

Sara ridică dintr-o sprânceană.

— Încerci să-mi spui ceva?

— Nu contează – nu e important. Cameron puse deoparte băutura. Trebuie să plec.

— Dar abia ai ajuns!

— Ah, dar ştii că rareori rămân într-un singur loc mai mult timp, răspunse Cameron.

Sara nu părea dispusă să îl lase să scape. Trase iute aer în piept şi eliberă cu un oftat.

— Atunci, şterge-o! Cu o fluturare bruscă a mâinii îi făcu semn să îşi vadă de drum. Dar sper că ştii că poţi oricând să mi te destăinuieşti. Am înfruntat ceva mări tulburi împreună, şi, fără ajutorul pe care mi l-ai dat în primele câteva luni în care am încercat să conduc singură afacerea asta, n-aş fi reuşit să mă menţin pe linia de plutire. Mi-ar plăcea să îţi întorc serviciul.

— Eu… Cameron îşi prinse cercelul de aur între degete, dorindu-şi ca şarpelui micuţ să îi crească aripi de dragon şi ca acesta să îl poarte departe spre estul exotic, departe, departe de Anglia.

Dar nu ar fi însemnat decât că le abandona pe Sophie şi pe familia ei în complotul josnic al lui Dudley şi al lui Morton.

— Îţi simt recunoscător, Sara. Şi am să mă străduiesc să-ţi explic lucrurile mai bine cât de curând.

Dar, pentru moment, trebuia să se scufunde sau să înoate de unul singur.

Capitolul 14

— Tu…

Lui Sophie mai că îi sări inima din loc.

— … începi să mă îngrijorezi, spuse Georgiana şi închise cu atenţie uşa în urma ei.

— N… nu te-am văzut, răspunse Sophie, apoi ridică pământuful şi se întoarse la şters praful de pe biblioteca de lângă vatră.

— Tu nu prea uiţi, spuse sora ei.

— Ce-am uitat?

— Exact ce spuneam. Speram să-mi garnisesc noua bonetă cu panglica roşie de la magazinul doamnei Turner, îţi aminteşti?

Sophie îşi muşcă buza.

— Of, Georgie, îmi pare rău! Am uitat cu totul.

— Aşa cum s-a întâmplat cu multe alte lucruri. Doamna Hodges te-a rugat să iei nişte prafuri de la drogherie, precum şi nişte aţă şi nasturi pentru haina de duminică a lui *papa*.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— N-am vrut să spun nimic de faţă cu Pen, dar s-a întâmplat să arunc o privire în coşul tău, şi era gol, continuă Georgiana. Ai făcut o plimbare groaznic de lungă ca să te întorci acasă cu mâna goală.

Sophie simţi cum o pată de culoare i se întinse pe obraji.

— Mintea îmi umblă aiurea.

— Şi ce anume făcea corpul tău în vreme ce mintea îţi umbla aiurea? întrebă sora ei. Flirta cu vreun donjuan?

Sophie lăsă din mână pământuful, se trânti pe scaunul de la birou al tatălui ei şi îşi apăsă palmele pe frunte.

— Da. Georgiana era mult prea isteaţă ca să înghită o minciună. Şi puteai să ai încredere în ea că avea să păstreze un secret. Cameron a fost aici pentru câteva zile, dar nimeni nu trebuie să ştie. Lord Wolcott îi poartă pică. Dacă află vreodată că este viu şi trăieşte în Londra, autorităţile îl vor aresta şi-l vor spânzura pentru furt.

— De asta a plecat din Norfolk?

— Da, răspunse ea.

Georgiana îşi lovi uşor vârful nasului.

— Parţial, se corectă Sophie.

— Toată povestea asta este întunecată şi misterioasă, la fel ca *Groaznicul secret al lui Lady Avery.*

Sophie se crispă şi se întrebă dacă nu cumva secretul din carte era că Lady Avery renunţase la virtutea ei pentru un amant desfrânat, într-o împreunare sexuală sălbatică şi pasională.

— Şi de ce s-a întors Cameron aici dacă ştie de primejdie? insistă Georgiana.

În încăpere se lăsă dintr-odată o tăcere adâncă, de parcă toate cărţile legate în piele şi hârtiile cu colţurile îndoite îşi ţineau răsuflarea. Până şi spanielul de Staffordshire de pe poliţă păru să plece curios o ureche.

Sophie ezită, încercând să se convingă că ignoranţa însemna fericire. Însă vocile revoltate din capul ei se grăbiră să se opună.

„Ipocrito!” Nu îl mustrase ea pe Cameron pentru o atitudine la fel de insuportabilă?

Sophie recunoscu înfrângerea cu o răsuflare lentă şi răspunse:

— Pentru că…

Fu întreruptă de paşii grăbiţi ce veneau pe coridor. Un bufnet, şi uşa se deschise.

— O, fir-ar să fie, Pen… se presupune că trebuie să baţi înainte să dai buzna într-o încăpere, ca o fată prost crescută, o certă Georgiana. După ce studie atent îmbrăcămintea dezordonată şi părul vâlvoi al Penelopei, adaugă: Doamne, arăţi de parcă ai alergat printr-un tufiş de

mărăcini.

Cu pieptul opintindu-se şi cu fata roşie ca racul, Penelope avu nevoie de mai multe guri de aer înainte de-a putea spune:

— Tocmai m-am întors din sat şi…

— Mai rar, o sfătui Sophie şi simţi un junghi de teamă în piept când se ridică brusc de pe scaun. S-a întâmplat ceva cu *papa*?

Penelope negă din cap.

— Nu, nu. Încă o răsuflare şuierătoare. Este vorba despre Lord Wolcott!

— Ce-i cu el? întrebă Georgiana.

— A murit!

Sophie simţi că i se tăie răsuflarea.

— A murit? repetă ea.

— Înecat. Penelope îşi reveni suficient cât să ofere mai multe explicaţii. M-am întâlnit cu moşierul Ashmun pe drum, şi el mi-a dat vestea. Iahtul de agrement al lui Wolcott a fost scufundat de o furtună. Şi asta nu e tot…

Pauza dramatică o făcu pe Sophie să îşi promită că avea să taie din lecturile mai tinerei sale surori romanele acelea odioase.

— Soţia şi fiul marchizului au murit cu el, anunţă Penelope. Satul este mut de uimire, nimeni nu ştie sigur cine va fi următorul marchiz.

Lui Sophie i se înmuiară dintr-odată picioarele, „Doamne, Dumnezeule!” Se aşeză brusc, căci avea nevoie de un răgaz ca să îşi stăpânească emoţiile.

— Cum de este moşierul Ashmun atât de sigur? insistă ea. Marea este mare, şi, dacă au fost martori, cu siguranţă ar fi încercat să salveze oamenii de la bord.

— Se pare că nu încape îndoială, răspunse Penelope. La scurt timp după accident, o fregată a găsit un supravieţuitor din echipaj, agăţat de catargul rupt. Membrul echipajului a spus că axurile cârmei s-au rupt în timpul unei vijelii şi că a tras sub apă mare parte din căptuşeala de lemn. Iahtul s-a umplut iute cu apă şi s-a răsturnat. S-a dus

la fund ca un bolovan, în câteva minute.

— Doamne Sfinte!

De data aceea, Sophie o spuse cu voce tare.

— Marchizul şi familia lui se aflau sub punte. Cu cârma zdrobită şi marea învolburată, n-a existat nicio şansă să scape din cabină.

— Chiar dacă reuşeau să iasă, apele Mării Nordului sunt prea reci ca să poţi să supravieţuieşti mai mult de o scurtă perioadă de timp, spuse Georgiana încet.

— Fregata a căutat, dar n-a găsit nimic, cu excepţia câtorva bucăţi din epava iahtului, adăugă Penelope.

„Mort… marchizul este mort”. Sophie fu asaltată de un val de ameţeală.

— Sophie? Sophie? spuse Georgiana. Eşti în regulă? Eşti albă ca varul.

Sophie stăpâni vârtejul de greaţă şi încuviinţă din cap.

— Da, Sunt doar un pic şocată, atâta tot. Toate… se întâmplă atât de repede. Stomacul i se mai strânse o dată. Doamne, Dumnezeule, nu puteau să fie negate implicaţiile colosale pentru Cameron, dar, în clipa aceea, era cam prea copleşitor să încerce să le ordoneze în minte.

— Nu i se va simţi lipsa lui Lord Wolcott, murmură Penelope. Nu era un om prea bun.

Georgiana se încruntă.

— Taci, Pen!

— Păi, e adevărat.

Încercând să îşi controleze propriile emoţii clocotitoare, Sophie nu spuse nimic.

— Adevărat sau nu, nu trebuie să îi vorbeşti de rău pe morţi, răspunse Georgiana. Drept pedeapsă, du-te şi termină-ţi treburile prin casă!

Penelope se strâmbă, dar păru să decidă că împotrivirea era inutilă.

— Aţi putea să îmi mulţumiţi că am venit într-un suflet ca să vă dau de veste, bombăni ea. Data viitoare când o să am un anunţ important, mai întâi le spun puilor de găină.

Georgiana aşteptă până când uşa se trânti, apoi oftă.

— Pen are dreptate. Puţini oameni vor plânge moartea lui Wolcott. Era un stăpân arogant şi aspru. Să sperăm că noul marchiz se va purta mai bine cu arendaşului.

— Da, spuse Sophie cu vocea slabă. Să sperăm.

Sora ei se încruntă întrebătoare.

— Te comporţi ciudat.

„Mă simt ciudat”. Mintea îi era încă uşor amorţită de şoc. Oricât era de greu de închipuit, se putea să existe posibilitatea…

— La drept vorbind, m-aş fi aşteptat să simţi o oarecare uşurare la aflarea veştii. Georgiana îşi coborî vocea într-o şoaptă. Odată cu moartea marchizului, Cameron va fi în afara oricărui pericol.

„Pericol”.

— O, Doamne, Georgie, trebuie să iau numaidecât legătura cu Cam.

— Ai cum să îi trimiţi o scrisoare?

O întrebare înţeleaptă, dar Sophie nu se simţea înţeleaptă.

— Da, dar mesajul nu poate să fie transmis prin cerneală şi hârtie.

Avea nevoie să îl atingă, să îi simtă sângele clocotind sub piele.

— Sophie, n-ai vrea să-mi explici ce se întâmplă? spuse sora ei.

— Eram pe cale să o fac, înainte ca Pen să dea buzna aici cu vestea asta. Sau măcar să îţi explic pe cât pot în clipa asta de ce a venit Cameron în Terrington.

Nu era de datoria ei să dezvăluie anumite secrete.

Georgiana se aplecă în faţă şi îşi propti coatele pe birou.

— S-a întors ca să vadă dacă putea să afle mai multe despre o posibilă legătură între Wolcott şi… alţi doi bărbaţi. Una care ar putea să facă mult rău.

— Şi a reuşit? întrebă Georgiana.

— Da şi nu, răspunse Sophie. Da, există o legătură.

Dar a fost nevoit să se întoarcă la Londra ca să urmărească un indiciu. De aceea trebuie să-l informez pe dată de moartea lui Wolcott.

— Crezi că el ar putea să fie în pericol.

Sophie se gândi la Dudley şi la Morton, apoi încuviinţă din cap fără cuvinte.

— Sunt îndreptăţită să presupun că pericolul despre care vorbeşti are ceva de-a face cu tine şi cu vreun groaznic secret pe care îl ascunzi de mine?

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet involuntar.

— Mă tem că da. Ridică o mână ca să prevină alte întrebări. Georgie, nu pot să-ţi explic decât că ameninţă cineva să distrugă reputaţia lui *papa* şi, odată cu ea, pe noi toţi. Cameron încearcă să mă ajute să evităm lucrul ăsta.

Georgiana păli, căci înţelese implicaţiile, dar rămase neclintită.

Slavă Domnului pentru mintea isteaţă a surorii ei şi pentru curajul de care dădea dovadă.

— Cum pot să te ajut? întrebă ferm Georgiana.

— Am un plan, răspunse Sophie iute. Trebuie să ajung la Londra, fără să dau naştere la vreo bârfă. Reputaţiile puteau să fie distruse la Terrington în aceeaşi măsură ca la Londra. Să călătoresc singură cu trăsura contravine regulilor. Totuşi, dacă spunem că am luat de la Walton trăsura mătuşii Hermione, atunci n-au să apară semne de întrebare. Iar de acolo pot să prind diligenţa fără să afle careva. În plus, absenţa mea nu va fi pusă sub semnul întrebării. Înainte ca Georgiana să apuce să deschidă gura, ea continuă: Cu toate astea, am nevoie de tine să stai aici şi să ai grija de Pen şi de *papa.* „Dacă un romancier poate să înfrumuseţeze primejdiile, eu de ce n-aş putea?” Coborî vocea. Nu mă aştept să apară probleme, dar, dacă se întâmplă ceva, cineva trebuie să fie aici ca să îi apere.

Georgiana îşi înăbuşi protestul.

— Poţi conta pe mine. Îşi miji gânditoare ochii şi îi deschise o clipă mai târziu. Aş putea să îl chem pe Anthony. Ar rupe cu mare drag vreo câteva picioare, la nevoie.

— Nu, nu, cel mai bine este să îl lăsăm pe Anthony afară din povestea asta, spuse Sophie. Cameron se descurcă foarte bine cu o sabie, îşi simţi chipul înflăcărat şi adăugă repede: Şi cu rezolvarea enigmelor. Trebuie să îl lăsăm pe el să se ocupe.

— Foarte bine. Reticenţa răsună în vocea Georgianei, dar nu insistă ca logodnicul ei să fie prezent. Ai bani de drum?

— Mătuşa Hermione şi unchiul Edward mi-au dat nişte bani pe care să îi folosesc în caz de urgenţă, spuse Sophie. Am să călătoresc cu diligenţa noaptea, aşa că nu va trebui să cheltuiesc nimic pe cazare, Bineînţeles că am să stau la ei, odată ajunsă în oraş, şi ei mă vor trimite acasă. Deci sunt puţine cheltuieli… şi puţine riscuri pentru reputaţia mea, de îndată ce ajungem la Walton.

— Du-te şi fă-ţi valiza, iar eu merg să îi spun doamnei Hodges că plecăm la oraş. Cel mai bine ar fi să plecăm înainte să se întoarcă Pen, adăugă sora ei. De acolo, îl punem pe domnul Stellings să ne ducă la Walton şi să te lase la The Grapes Inn – alături de mine, ceea ce este foarte respectabil. De îndată ce plecăm, poţi să te furişezi până la The Brass Spyglass, unde opreşte diligenţa.

— Pare că te pricepi de minune la intrigi, observă Sophie. Georgiana schiţă un zâmbet.

— Înveţi multe citind.

*

— Îţi mulţumesc că ai venit. Bătrânul avocat rearanjă teancul de documente, iar cuvintele abia dacă fură rostite mai tare decât murmurul hârtiilor. Nu mă aştept să vrei să îţi ofer condoleanţele mele, aşa că n-am s-o fac… Lord Wolcott.

Cameron îşi ridică brusc capul. Se aştepta să îl vadă pe fratele lui vitreg dând buzna pe uşile duble, urlând cu vocea lui baritonală şi imperioasă sau lovind de cizmele sale lustruite bastonul acela infernal cu cap de argint.

Genul de om care se închipuia impunător, marchizului îi plăcea să îşi facă simţită prezenţa. Chiar şi-n partea cealaltă a lumii, fuseseră momente când Cameron se trezise scăldat într-o sudoare îngheţată din pricina amintirii încă vii a răcnetului mânios care îi răsuna în minte…

Se trezi uitându-se prelung la nişte lambriuri tăcute, făcute din lemn de stejar.

Marchizul *acela* era mort. Împreună cu unicul său fiu.

— Nu poţi să îmi spui aşa. Nu există nicio dovadă, spuse ferm Cameron. Şi, dacă a existat, Wolcott a distrus-o cu mult timp în urmă.

— Tatăl tău m-a asigurat pe patul de moarte că eşti fiul său legitim şi, cum fostul marchiz a fost pe deplin sincer cu mine în toţi cei patruzeci de ani în care l-am cunoscut, chiar cred asta, spuse avocatul. Din păcate, s-a stins din viaţă exact atunci când începea să-mi spună despre căsătoria cu mama ta. Se temea că fiul său mai mare nu avea să fie mulţumit. Aşa că a luat măsuri de precauţie.

— Lucru care n-a ajutat cu nimic, mormăi Cameron.

— Nu sunt de acord. Am făcut tot posibilul să am grijă de tine şi de mama ta. Îmi doresc să fi făcut mai mult.

Cameron era conştient de cât de multe făcuse Griggs pentru ei de-a lungul anilor. Avocatul îl silise pe Wolcott să le ofere o cabană modestă şi un stipendiu, precum şi să îi recunoască public pe Cameron şi pe mama lui ca fiind nişte rude sărace… chiar dacă, în privat, fratele lui vitreg se referise întotdeauna la ei ca la „prostituata” şi „bastardul”.

— Îţi sunt recunoscător pentru amabilitate, Griggs, spuse Cameron printre dinţii încleştaţi. Ştiu că mama ar fi fost gonită fără niciun ban dacă nu l-ai fi ameninţat pe fratele meu vitreg cu iscarea unui scandal anunţând public că aveai de gând să scotoceşti prin registre.

— Ştia că era o ameninţare zadarnică… Nici măcar mama ta nu avea vreo idee clară despre locul în care s-ar fi găsit documentele. Dar, fiind un mare încuiat, nu a vrut ca numele Wolcott să fie pătat de vreo urmă de indecenţă. Griggs îşi împreună degetele osoase şi îşi plecă uşor capul.

Fratele tău vitreg a fost un om dur şi încăpăţânat. La cum îl ştiam eu, sunt sigur că a şters până şi cele mai mici urme.

Cameron scoase un oftat. Nici în iad nu exista atâta mânie pe câtă avusese Augustus Aiden George Rowland. Fără îndoială că marchizul tunase şi fulgerase în vreme ce iahtul de agrement se scufundase sub valuri. Dar, la urma urmelor, nici mândria, nici rangul, nici originea nu valoraseră nici cât negru sub unghie în faţa urgiei naturii. Se întrebă dacă Wolcott înţelesese ironia situaţiei când fusese înghiţit de mormântul de ape.

Avea îndoieli. Introspecţia nu era o calitate pe care răposatul lui frate să o fi admirat prea tare.

Cameron se foi în scaunul lui şi îşi ţuguie buzele.

— Eşti sigur că fiul marchizului era la bord, Griggs?

— Absolut sigur. Nu aş fi trimis pachetul dacă exista până şi cea mai mică îndoială, spuse apăsat avocatul. Un singur membru al echipajului a fost salvat de o fregată aflată în trecere. El a confirmat că băiatul şi mama lui s-au prăpădit odată cu marchizul.

— La naiba, mormăi Cameron. Una era să îşi dorească să îi fie recunoscută moştenirea de drept şi cu totul altceva era să se confrunte cu complicaţiile neaşteptate ale acestei întorsături. Nu mi-a plăcut şi nu l-am respectat pe fratele meu vitreg, dar nu mi-aş fi dorit niciodată ca el şi familia lui să piară într-un mod atât de groaznic. Înecul nu este o moarte plăcută.

— Groaznic, într-adevăr. Griggs tuşi. Mai ales în lumina unor informaţii tulburătoare care abia au ieşit la suprafaţă.

Un fior de gheaţă îl străbătu pe care.

— Ce informaţii?

— Ajungem imediat şi la această chestiune. Dar, în primul rând, cred că este important pentru noi să discutăm despre noua ta poziţie.

— Care este una teribil de ciudată.

Griggs întâmpină sarcasmul printr-o ridicare uşoară din umeri.

— Pentru moment, da. Dar aş dori să mă mişc iute, ca să schimbăm situaţia.

— De ce atâta blestemată de grabă? întrebă Cameron. Eu…

— Te rog să mă asculţi, îl întrerupse Griggs. Am să-ţi explic pe scurt. În orice caz, trebuie mai întâi să iei câteva decizii importante, şi mi-ar plăcea să le iei cu inima deschisă.

Cameron îşi reţinu o remarcă acidă, încuviinţă din cap şi îl invită pe avocat să continue.

— Acum, că marchizul – fostul marchiz – a plecat la cele sfinte, sunt în stare, ca să spunem aşa, să te repun mai uşor în drepturi, îi explică Griggs. Chiar şi fără documentele de căsătorie, pot să îmi dau public cuvântul că tatăl tău a jurat solemn în privinţa veridicităţii drepturilor taie. Asta va implica o serie de demersuri şi manevre legale ceva mai complicate. Însă am motive să cred că avem şanse bune să reuşim.

Cameron răspunse cam necioplit:

— Eu nu pot să pretind că ţi-am înţeles vreodată acţiunile din ultimul deceniu. Cu toate acestea, am respectat înţelegerea pe care am făcut-o, atât în litera, cât şi în spiritul legii.

De îndată ce fugise de Wolcott, Cameron luase legătura cu avocatul ca să se asigure că mama lui nu urma să aibă de suferit. Griggs îi promisese că avea să se ocupe ca ea să fie luată în grijă, în schimbul unei adrese la care putea să îl contacteze.

— Lucru pentru care îţi sunt recunoscător, murmură el.

— Nici măcar o dată n-am lăsat-o pe mama ta să afle că mă ţineai ocazional la curent cu privire la călătoriile tale, continuă avocatul.

„Ea a înţeles de ce am plecat”, îşi spuse Cameron în gând. „Ştia că mânia mea tinerească şi mândria ar fi ajuns să mă distrugă”. Şi, chiar dacă nu îi scrisese, îi trimisese alte semne care să îi dea de veste că era în viaţă.

— Ba, mai mult, după cum ai cerut, nu te-am contactat decât în situaţii de urgenţă. Avocatul îşi drese glasul. M-am gândit că boala mamei tale era o urgenţă.

— Am văzut-o, Griggs, şopti Cameron. În noaptea de dinainte să moară.

— Dar…

— Sunt foarte priceput la a mă furişa fără să fiu observat.

Privirile li se întâlniră.

— În calitate de nou marchiz de Wolcott, probabil un asemenea anonimat îţi va deveni imposibil pe viitor. Oamenii vor avea grijă să îţi controleze fiecare mişcare.

„Presupunând că sunt de acord să ies din întuneric”.

— Am nevoie să semnezi mai multe documente, milord. Împinse un teanc de hârtii peste registrul din piele. O simplă formalitate, pentru moment, sir, dar în cazul în care demersul nostru este acceptat, regulile trebuie urmate.

Înfloriturile elegante de pe manuscrisul arămiu i se părură asemănătoare răsucirii unui laţ de spânzurătoare.

Zvăpăiatul Cameron Daggett era pe cale să îşi găsească un sfârşit prematur. În locul lui avea să rămână un străin, un aristocrat rigid, care nu semăna deloc cu escrocul blestemat care se simţea mai acasă într-o crâşmă din Southwark decât într-un salon din Mayfair.

— Şi dacă refuz? Cameron se opri cu peniţa în mână. De ce mama naibii ar trebui să renunţ la libertatea mea şi să mă leg de mâini şi de picioare?

— Există două motive pentru care ar trebui să te întorci la conacul Wolcott, spuse avocatul. În primul rând, pentru că te-am văzut crescând pe pământurile alea. Pescuiai în râurile de acolo, vânai pe dealuri, îţi omorai calul galopând peste păşunile sale. Îndrăznesc să spun că ai furat primul sărut pe undeva prin pădurile de pe acolo.

— N-a fost niciodată casa mea, spuse Cameron.

— Ai iubit-o mai mult decât a făcut-o vreodată fratele tău vitreg. Este casa ta şi are nevoie ca tu să o

administrezi. Pocnetul moale al hârtiilor adăugă o mustrare mută. Nu crezi că a venit vremea să nu mai fugi de nu ştiu ce greşeală din tinereţe…

— Să te ia naiba! N-am fugit decât de mândria plină de ură a fratelui meu vitreg, mârâi Cameron. Lovitura pumnului său sublinie cuvintele rostite. Ziua în care am ieşit pe porţile conacului a fost cea mai fericită din viaţa mea.

— Ah. Şi eşti fericit acum?

— Foarte.

Sprâncenele argintii ale avocatului se ridicară în semn de neîncredere.

Cameron îşi întoarse privirea spre ferestrele cu menouri. Dacă devenea un bărbat onorabil, ar fi în stare să îi ofere lui Sophie… Nu, nu îndrăznea să se gândească la aşa ceva.

— Al doilea motiv ar trebui să fie mai convingător decât primul.

— O, este. După tine, al doilea la succesiune este vărul tău de-al doilea, Frederick Morton.

„Ah, în sfârşit şi nişte informaţii bine-venite”.

— Tocmai aveam de gând să întreb despre succesiune. Curios să afle opinia avocatului despre Morton, Cameron spuse: Poate că ar fi un marchiz mai bun. De când am părăsit conacul, am acumulat experienţă în diverse domenii – nu ţi-ai dori să ştii despre majoritatea. Este suficient să spunem că a fi un nobil încrezut şi plin de sine nu se află printre ele. N-am acordat niciodată prea multă atenţie ideii de a fi marchiz. N-am nici cea mai vagă idee ce ar presupune asta.

— Crede-mă, domnule, indiferent de greşelile tale evidente, eşti de departe cel mai mic rău dintre două rele, răspunse Griggs. Consecinţele acordării titlului lui Morton sunt fără doar şi poate sumbre. Mi-a făcut o vizită ieri ca să-mi prezinte documentele familiei sale şi să facă o cerere formală ca procedura de confirmare a faptului că el este noul marchiz să fie începută. De asemenea, m-a informat

că are de gând să îi deposedeze pe jumătate dintre arendaşi de fermele lor şi să vândă pământul. Cele mai multe dintre familii sunt acolo de generaţii.

— Dar moştenirea…

— Există un pasaj final în alocarea iniţială care permite ca moştenirea să fie ruptă. Toţi foştii marchizi s-au simţit obligaţi de onoare să respecte tradiţiile conacului Wolcott.

— Şi ruda mea a fost suficient de vicleană cât să descopere portiţa asta?

— Morton nu este un vulpoi viclean, pufni Griggs. Este o nevăstuică. Şi asta denigrează o întreagă specie de paraziţi. Avocatul îl fixă cu o privire piezişă. Să nu uiţi, marchizul de Wolcott are puterea de a influenţa foarte multe vieţi.

— Faci apel la vanitatea mea? întrebă Cameron.

— Nu, fac apel la conştiinţa ta.

— Cei mai mulţi dintre cunoscuţii mei te-ar asigura că nu am aşa ceva.

— Dar eu te cunosc mai bine ca ei. Griggs împinse documentele atât cât să se apropie de el. Am încredere că vei face alegerea potrivită, milord.

— La naiba, nu mi te mai adresa cu titlul ăsta pompos, murmură el. Încă nu m-am obişnuit cu realitatea acestei situaţii.

— Mă tem că va trebui să te obişnuieşti. Oare doar i se păru sau Griggs chiar îşi permise o uşoară arcuire a buzelor? Să îţi reamintesc că nu cuvintele îl fac pe om, sir?

— Scuteşte-mă de alte platitudini. Tu şi morala ta nechibzuită aţi făcut destul rău pentru o singură zi. Cameron inspiră adânc şi îşi mângâli semnătura pe hârtia curată. Gata, am făcut-o. Forţa din mâna lui aruncă în aer stropi de cerneală. O pată pe caietul familiei, după cum îi plăcea atât de mult fratelui meu vitreg să spună.

Griggs presără puţin nisip pe document.

„Cenuşă la cenuşă. Ţărână în ţărână”. La urma urmei, era un fel de înmormântare.

După ce se asigură că totul era în ordine, avocatul ridică privirea.

— Cred că vei lua prin surprindere o mulţime de oameni.

— Asta este o afirmaţie al naibii de modestă, mormăi Cameron.

De data aceasta, nu există nicio îndoială în privinţa zâmbetului.

Dar zăbovi doar o fracţiune de secundă, apoi buzele i se strânseră într-o linie sinistră.

— Ce informaţii?

Griggs îşi împreună degetele.

— Membrul din echipaj care a fost salvat jură că iahtul fratelui tău vitreg a fost întotdeauna păstrat în stare perfectă. El crede că singurul mod în care cârma şi placajul de lemn puteau să cedeze este printr-un act de sabotaj deliberat.

— Wolcott a fost ucis? întrebă înmărmurit Cameron.

„Încă o direcţie perfidă în care să pornesc”.

— Este o posibilitate, spuse avocatul. Nu există nicio dovadă, dar m-am gândit că ar trebui să ştii.

— Într-adevăr.

— Să fii cu băgare de seamă, milord! După cum am spus, Morton este o nevăstuică vicleană.

Cameron se ridică.

— Atunci e bine că am experienţă cu paraziţii.

Capitolul 15

— Domnişoară *Lawrance?* Zgomotul scos de peniţă pe hârtie încetă. Ce surpriză… şi, să fiu sinceră, nu este una prea bine-venită.

— Iertaţi-mă, domnişoară Hawkins, spuse Sophie şi închizând în urma ei uşa de la biroul Sarei. Ştiu că n-ar trebui să abuzez de bunăvoinţa dumitale, dar trebuie neapărat să vorbesc cu o… o cunoştinţă comună.

Cererea atrase de la sine o privire scăpărătoare.

— Domnul Daggett, continuă Sophie, refuzând să se lase intimidată. Nu sunt aici ca să creez probleme, chiar nu. Trebuie să-l previn de ceva.

— Ce vă face să credeţi că domnul Daggett ar putea fi aici?

Cu siguranţă, Sara era o femeie şireată – deloc surprinzător, dat fiind domeniul în care lucra dar era şi extrem de protectoare cu prietenii ei, lucru care o făcu pe Sophie să o placă şi mai mult.

— Pentru că a menţionat că vă consideră o prietenă, răspunse ea.

— Acum mă consideră o prietenă? Sara o cercetă din priviri vreme îndelungată, expresia ei fiind indescifrabilă în lumina palidă a lămpii. Măi să fie, ce interesant! Şi spuneţi că vă cunoaşteţi? Cum aşa?

Dat fiind că tovarăşii Cerberi ai lui Cameron ştiau deja despre copilăria lui, Sophie hotărî că nu era ca şi cum ar fi dezvăluit un secret.

— De fapt, am crescut împreună. El mă ajută cu o problemă de familie, iar eu am descoperit nişte informaţii care pot... Şovăiala ei nu dură decât o fracţiune de secundă... Să-l ţină departe de primejdie.

— Ha! Sara scoase un râs sec. Fără supărare, domnişoară Lawrance, dar ar fi nevoie de intervenţia Celui de Sus ca să se întâmple o asemenea minune.

— Posibil. Dar măcar pot să încerc.

— Aveţi tărie de caracter. Şi curaj, recunosc. Sara se ridică şi îşi ocoli biroul. Domnul Daggett este într-adevăr aici, dar s-a baricadat într-o sală cu nişte băieţi tare necinstiţi, şi, ultima dată când m-am uitat, discutau tare înflăcărat. Atunci când lucrezi atâta amar de vreme într-un loc ca Vizuina, ştii pur şi simplu când nu e un moment potrivit să întrerupi o discuţie.

— Pot să aştept? întrebă Sophie.

Sara strâmbă uşor din buze.

— Vă rog. Este foarte important. Sophie puse jos

valiza şi o împinse în spatele dulapului vechi. De îndată ce ajung la reşedinţa unchiului şi a mătuşii mele, îmi va fi tare greu să scap.

— Sunteţi încăpăţânată, aşa-i?

— Foarte, murmură Sophie.

Spusele ei provocară un zâmbet invidios.

— Problema este că prea mulţi oameni intră şi ies de aici. Şi toate saloanele sunt ocupate. Cu toate acestea, mai este biroul micuţ de la capătul coridorului... Sara îşi lovi uşor cu degetul vârful bărbiei. Puneţi-vă gluga... măcar aţi fost suficient de isteaţă încât să purtaţi o mantie închisă la culoare. Va trebui să vă mişcaţi iute.

— Mulţumesc. Eu...

— Şşştt. Un şuierat o preveni să tacă. Sara întredeschise uşa, aruncă o privire de-a lungul şi de-a latul coridorului, apoi îi făcu semn lui Sophie să o urmeze.

Şoapte pluteau din spatele uşilor închise, sunetul amestecându-se cu fumul de trabuc şi cu pâlpâirile roşietice ale flăcărilor lămpilor. Un aer de necunoscut părea să planeze în spaţiul acela îngust. „Întunecat, neplăcut”.

Sophie îşi simţi pulsul accelerând când se cufundă tot mai adânc în umbrele mişcătoare. Lambriurile de culoarea ciocolatei accentuau nuanţele miezului de noapte. Rămase aproape de pereţi şi se grăbi să ţină pasul cu mersul furişat al Sarei.

O licărire bruscă de lumină venită din faţă atrase de la sine o înjurătură şoptită.

— La naiba! Sara se întoarse pe loc şi o apucă de braţ. Pe aici.

Cu o apăsare rapidă, deschise o uşă ascunsă în lemnul sculptat.

Sophie se trezi împinsă într-un spaţiu întunecat ca smoala. Auzi cum zăvorul se închise uşor la loc.

— Să fiţi cu băgare de seamă, şopti Sara. La dreapta, sunt nişte scări în spiralăfoarte strâmte. Pentru numele lui Dumnezeu, încercaţi să nu cădeţi.

Urcară, şi fustele atinseră uşor pereţii pasajului. În

capul scărilor, Sara deschise încă o uşă.

— Repede, repede!

Coridorul acela era mult mai elegant decât cel de jos – Sophie surprinse o umbră vişinie înainte să fie împinsă în camera aflată în faţa scărilor secrete.

— Jur că sunt prea bătrână pentru asemenea intrigi, bolborosi Sara şi scoase o cutie de chibrituri dintr-un buzunar ascuns în mânecă. Se auzi frecuşul fosforului şi Sara aprinse lumânările de pe noptieră. Domnul Daggett îmi rămâne dator cu multe mulţumiri... nu că el şi-ar plăti vreodată nota.

Ochii lui Sophie se măriră în vreme ce se adaptau la lumină.

— Dar este un escroc fermecător, în ciuda nenumăratelor defecte, adăugă Sara. Se întoarse şi făcu o grimasă când zări chipul lui Sophie. Îmi cer scuze că vă bag într-o Odaie a Păcatului, dar, cum nu putem să ajungem la un birou mai respectabil din spate, ăsta e singurul loc în care nu veţi fi văzută. Sper să nu fiţi din cale-afară de şocată.

— Mă tem că sensibilităţile mele nu sunt aşa delicate pe cât ar trebui, răspunse Sophie. De fapt, este chiar... fascinant. N-am fost niciodată până acum în dormitoarele unui bordel.

— La naiba, sper şi eu că nu, răspunse Sara, arătând cam chinuită. Jur că am să-l muştruluiesc zdravăn pe domnul Daggett pentru că vă expune la o asemenea frivolitate.

— Nu e vina lui. Am hotărât singură să vin aici.

— Hmm. Sara îi aruncă o privire scrutătoare, apoi se întoarse şi începu să verifice zăvoarele bogat ornamentate ale uşii. Totul pare să funcţioneze bine aici. Trebuie să mă întorc la clienţii mei. Îl trimit sus pe domnul Daggett cât pot de repede, dar, între timp, trebuie să-mi promiteţi că rămâneţi aici cu uşa încuiată. Metalul zăngăni pe metal când ea încercă mânerul. Şi trebuie să fiţi tăcută ca un mormânt.

Sophie înghiţi în sec. Nervii ei erau deja întinşi la maximum, aşa că metafora nu i se păru chiar încurajatoare.

— Sper că nu au loc decese la Vizuina Lupului.

Sara schiţă un zâmbet strâmb.

— Ei bine, ştiţi, francezii numesc orgasmul unei femei „*la petite morte”,* aşa că… Ea se opri la jumătatea frazei. Hopa! Scuze, am uitat că sunteţi o Inocentă.

„De fapt, nu sunt”, îşi spuse Sophie în gând. „Chiar dacă n-am multă experienţă cu păcatul”.

Fără să ştie cum anume să răspundă, Sophie rămase tăcută. Dar ceva din expresia ei trebuie s-a dat de gol adevărul, căci zâmbetul Sarei fu înlocuit de o încruntare şi de o privire pătrunzătoare.

— Oh, spuneţi-mi că ticălosul n-a…

Sophie simţi cum obrajii i se aprinseră.

— Acum, nu doar că am să-l muştruluiesc zdravăn pe chipeşul domn Daggett, ci am să îi sparg căpăţâna cu un clopot mare din alamă, spuse sumbru Sara. Este un hoţ al naibii de bun, dar are destulă minte cât să nu fure virtutea unei lady.

„Oh, nu a furat-o”. Ea îşi feri privirea. „I-am oferit-o pe tavă”.

— Ştiu. Sara pufni încet. Ei bine, le rezolvăm pe toate astea mai târziu. Acum trebuie să plec. Nu uitaţi să încuiaţi uşa şi să nu lăsaţi pe nimeni înăuntru, cu excepţia mea şi a Cerberului.

Sophie răsuci supusă cheile, apoi se întoarse să cerceteze în amănunt tot ce se afla în jur.

„Doamne sfinte, e ca şi cum aş fi păşit într-un basm exotic”.

Se îndreptă spre centrul camerei şi se răsuci lent. *Peştera cu comori a lui Aladdin*. Exotic, da. *Şi erotic.* Felinare mari, în formă de stea, cu braţe din alamă lustruită gravate cu modele complicate, atârnau peste un pat imens cu patru piloni. O mulţime de perne somptuos brodate zăceau îngrămădite pe tăblia colorată, desenele reprezentând…

— Oh! Sophie clipi uimită şi se aplecă pentru a se uita mai bine. Hmm. Sigur trebuia să fii un acrobat de la circul Astley ca să îţi contorsionezi corpul în poziţia aceea.

Urmări cu mâna cuvertura bogată, din catifea de culoarea prunei, apoi se îndreptă spre piciorul patului. Ornamentele lui sculptate în alamă erau concepute în forma a doi şerpi care se încolăceau în linii elegante şi şerpuitoare. Metalul era neted şi rece la atingere.

— Doamne, e îngrozitor de cald aici, murmură ea şi îşi dezlegă panglica de la mantie. Focul din vatră transformase lemnele în cărbuni de un roşu-portocaliu care pocneau uşor, aruncând scântei de aur. Deşi bănuiesc că e foarte confortabil dacă nu ai nicio haină pe tine. Se mişcă până ce lâna împâslită îi alunecă de pe umeri şi îşi aruncă haina pe măsuţa de toaletă.

Se întoarse înapoi spre uşă şi îşi lipi urechea de lambriu. Un râs puternic vibră prin lemnul gros, prea aproape pentru liniştea ei sufletească, Sophie se trase înspre pat şi începu să se plimbe înainte şi înapoi, pe covorul gros din Turcia.

„Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi”.

— Ce naiba îl reţine pe Cameron?

Pe măsură ce minutele zburau, mersul ei începea să şovăie. Călătoria o obosise, se simţea încordată…

Dintr-un impuls, Sophie se urcă pe o saltea groasă. Zări pe noptieră un recipient de sticlă plin cu chibrituri; aprinse lămpile de deasupra capului şi se lăsă pe spate ca să se uite la licăririle capricioase de lumină care se unduiau pe tavan.

Ochii ei urmăriră strălucirea scânteietoare sinuoasă până spre masa unde lumina se întindea şi dansa peste faţetele de cristal ale unei sticle de parfum de lux.

Sophie se trase spre marginea patului, o ridică şi îi scoase dopul de sticlă.

Un nor de parfum îmbătător îi umplu nările. „Uşor dulce. Cu note de mosc. Puţin obraznic”. Inspiră adânc, îl ţinu în piept vreme îndelungată şi se bucură de gâdilătura

condimentată pe care-o simţi înăuntrul ei.

— Ei bine, nu mai pot să pretind că nu mi s-a întâmplat nimic incitant, şopti ea după ce scoase un oftat parfumat. Lui Sophie de acum câteva săptămâni gândul i s-ar fi părut înspăimântător, dar de atunci, eu… am impresia că am devenit o altă persoană. Ea adulmecă din nou. O persoană mai îndrăzneaţă. La fel ca pe vremuri.

Agitate de suflul de aer, felinarele se legănară uşor şi desenară pe chipul ei norişori delicaţi de lumină.

— Sunt mai degrabă ca lampa din povestea lui Aladdin – când este frecat, trupul meu pare să dezlănţuie o misterioasă forţă a naturii ascunsă înăuntrul lui.

O dâră sinuoasă de parfum se ridică din flaconul de sticlă.

Sophie îşi desfăcu primii doi nasturi de la rochia cu guler înalt şi îşi tamponă o urmă generoasă de parfum pe gât, apoi pe încheieturile mâinilor.

După ce puse flaconul jos, ea observă două vase micuţe de porţelan şi un pahar de argint pe colţul îndepărtat al mesei din abanos. Curioasă, trase cu ochiul.

„Fard de ochi întunecat ca noaptea şi un roşu delicios pentru buze”.

— Oh, la naiba… când am să mai am vreodată şansa să explorez din nou un bordel? O pată de culoare neagră, un dram de carmin. Arăt ca o stricată neruşinată, murmură Sophie după ce îşi privi reflexia din mai multe unghiuri. Poate că puţin din spiritul ăsta depravat mi se transmite şi mie. Mai desfăcu un nasture. Ultimul obiect de pe masă era o carafă plină cu un lichid de culoarea chihlimbarului. În pâlpâirile şovăitoare ale luminii lumânărilor arăta precum focul lichid.

„Coniac? Sau vin de Porto?” Nu exista decât un singur mod de a afla.

*

— Daggett, îţi promit că o să am banii în curând şi cu

un bonus generos, dacă eşti de acord să ai răbdare, declară Dudley. Zornăitul de zaruri şi înjurăturile strigate la mesele de joc erau pe jumătate estompate de draperia trasă, care separa firida de salonul principal. Totuşi, era greu să îi auzi vocea clar, Mai aşteaptă doar un pic.

— Cât de mult? întrebă Cameron şi îl ignoră intenţionat pe Morton, care era aşezat lângă viconte. Bărbatul nu fi recunoscu, ceea ce, dat fiind trecutul lor, îl făcu să se amuze în sinea lui.

— O lună cel mult.

Dudley aruncă o privire rapidă spre prietenul său, care păru să îi confirme spusele cu o simplă fluturare a genelor.

— Răbdarea nu este una dintre virtuţile mele, spuse tărăgănat Cameron. Cum nu e nici încrederea. Am făcut nişte investigaţii despre finanţele tale, iar răspunsurile nu sunt prea încurajatoare. De ce ar trebui să cred că situaţia ta s-ar schimba?

Dudley îşi umezi buzele.

— Pentru că…

Altă privire piezişă.

— Pentru ca, răspunse Morton, mă aştept la o schimbare consistentă de avere, iar eu sunt dispus să garantez pentru datoria prietenului meu.

— Chiar aşa? Cameron schiţă un zâmbet batjocoritor. Ce surpriză! Fără titlu. Fără proprietăţi, fără vreo avere moştenită… Potrivit surselor mele, aşteptările taie sunt modeste, în cel mai bun caz.

Furia încordă muşchii din falca lui Morton, dar el reuşi să scoată un râset înfundat.

— Sursele tale se înşală. Îşi trase scaunul un pic mai aproape de masă şi continuă: Poate că n-au auzit că marchizul de Wolcott şi fiul lui au avut un nefericit accident cu barca.

— Ştiu de moartea lui Wolcott. Cameron sorbi alene din coniac şi savură jocul de-a şoarecele şi pisica pe care îl punea în scenă. „S-or paria sume importante aici, însă miza

acestei discuţii e cu mult mai mare”. Dar nu văd cum te influenţează pe tine asta.

— Nu? Unica flacără a lumânării surprinse rânjetul tăios al lui Morton. Atunci poate că nu eşti aşa bine informat pe cât crezi, Daggett. Dacă te-ai uita mai atent la liniile de succesiune ale familiei, ai putea vedea că oi fi eu momentan un simplu „domn”, dar având în vedere că fiul lui Wolcott e mort, eu sunt următorul lui urmaş.

Cameron ridică dintr-o sprânceană.

— Dimpotrivă, sunt foarte bine informat. Aşa că sunt la curent cu faptul că revendicarea titlului s-ar putea să nu fie un lucru chiar atât de sigur pe cât spui tu. Există zvonuri cum că marchizul care tocmai a murit avea un frate mai mic.

— De unde dracului ştii tu asta? spuse gâfâit Dudley. Eu…

Morton îl reduse la tăcere cu o încruntătură ameninţătoare.

Reveni la Cameron şi răspunse:

— Ştrengarul ăla – dacă într-adevăr există – e un bastard. Deci nu prea este vreun motiv de îngrijorare.

— Nu asta am auzit. Venise timpul să îi atragă pe cei doi bărbaţi într-o capcană. Şi departe de Sophie. Am auzit zvonuri că ar exista un document care să schimbe complet situaţia.

— La dracu! Dudley scrâşni din dinţi. Cum…

— Consider că este de datoria mea să ştiu toate secretele sordide ale înaltei societăţi, îl întrerupse Cameron. Se opri şi privi cum Morton începu să bată uşor cu degetele în masă. Mi se pare că merită să fii informat.

Dudley îşi umplu iar paharul cu coniac şi îl bău dintr-o singură înghiţitură.

Morton nu era atât de speriat.

— Da, spuse el încet, am auzit că-ţi câştigi pâinea profitând de slăbiciunile altora, Daggett.

Cameron schiţă un surâs afectat.

— Râde ciob de oală spartă, nu?

Morton îi ignoră gluma şi îi aruncă o privire care nu spunea nimic. Semăna cu un şarpe care aşteaptă ca prada lui să se apropie la o distanţă convenabilă.

— Poate. Dar mă gândesc că, dacă ne unim talentele, ca să zic aşa, am putea scoate amândoi o recompensă frumoasă.

— Deţin deja o sumă frumuşică. Cameron luă cambia. De ce ar trebui să depun un efort în plus ca să obţin ceva ce este deja al meu?

— Pentru că am să dublez suma.

Se prefăcu a se gândi la ofertă.

— Tripleaz-o, spuse el, după un răstimp.

— Ah, bastard nenorocit… mârâi Dudley.

— Bastard? repetă uşor Cameron. Ai grijă, nu primesc cu dragă inimă insulte de la scursuri.

Vicontele dădu să se ridice de pe scaun. Morton întinse o mână ca să îl oprească, dar Cameron îi lovise deja picioarele lui Dudley şi îl trântise la podea.

— Ar fi o greşeală gravă să mă provoci la luptă, murmură el, în vreme ce vicontele se ridica de la pământ.

— Abţine-te, Dudley! Daggett are dreptate… Hai să ne folosim mai curând creierele decât pumnii, mârâi Morton. Îşi ţuguie buzele şi spuse: Sunt de acord cu cererea ta, Daggett, dacă faci astfel încât problema fratelui… să dispară. Începu să vorbească în şoaptă: Am motive să cred că o fată bătrână de pe acolo, pe numele ei Lawrance, ştie ceva despre documentul care ar putea să ne strice planurile. Taică-său e pe jumătate nebun, dar ea…

— Uitaţi de familia Lawrance, i-o tăie Cameron. Din întâmplare, ştiu sigur că nu e la ei.

— Cred că te înşeli, se opuse Dudley. Domnişoara Lawrance ascunde ceva. O simt.

— Poate că ai mâncat nişte peşte stricat şi aia simţi de fapt, îl batjocori Cameron. Se uită la Morton. N-am de gând să îmi mai pierd vremea cu asta. O secundă de tăcere. Deci gândeşte-te pe care din noi îl consideri mai iscusit la activităţi clandestine, astfel încât să îi încredinţezi

viitorul – pe mine sau pe Dudley.

Zvâcnirea din gâtul lui Morton dădu de înţeles că înghiţise momeala.

— Foarte bine, Daggett, accept termenii. Ia loc şi hai să negociem detaliile…

*

Gustul de coniac era un pic dezamăgitor. Arsura lui îi lăsă gura ca pârjolită, dar, pe de altă parte, stârni o căldură plăcută în pântecele ei. Sophie mai sorbi câteva înghiţituri mici, apoi puse la loc carafa şi paharul.

— Penelope m-ar adora dacă aş îndrăzni să îi zic, spuse ea spre felinarele de alamă.

Modelele în roşu-auriu de lumină tremurară cu un râs tăcut.

— Mi-am pictat faţa, am băut tărie, m-am culcat pe un pat al plăcerilor interzise…

Un ciocănit ascuţit o trezi din reveriile ei.

— Ah, fir-ar! Îi trebui o clipă ca să se desprindă de cuvertura de catifea. Picioarele ei găsiră în cele din urmă covorul – îşi scosese cizmuliţele cu ceva timp înainte. Se grăbi spre uşă.

— La naiba! Vocea lui Cameron răsună încordată ca un arc întins. Deschide uşa!

Sophie orbecăi pe la zăvoare şi deschise până la urmă încuietoarea.

El întredeschise uşa atât cât să se strecoare înăuntru şi o închise iute la loc.

— Doamne Sfinte, Sophie, de ce te-ai hazarda să vii… cuvintele lui se stinseră când ridică privirea. Doamne Sfinte, repetă el.

Abia în clipa aceea se întrezări Sophie în oglinda mare de pe măsuţa de toaletă. „Părul revărsat peste umeri, corsetul deschis, faţa pictată care rivaliza cu Jezebel, prinţesa feniciană…”

— Doamne Sfinte, repetă ea.

— Ce ţi s-a întâmplat? o întrebă el. Ţi-ai pierdut până şi ultimul dram de minte pe care l-ai avut vreodată?

„TU eşti ceea ce mi s-a întâmplat. Te-ai întors şi ai adus la viaţă doruri sălbatice”.

— Nu mi s-a părut nimic rău în a experimenta un pic, spuse Sophie în apărarea ei. M-ai lăsat să aştept aici o veşnicie.

— Dacă ştiam că eşti aici, mormăi el, o puneam pe Sara să îţi ceară să pleci. Asta nu e o afurisită de joacă, Sophie.

— Ştiu asta. Poate că arăt ca o nebună în clipa asta, dar nu mi-am pierdut minţile cu totul. Există un motiv foarte important pentru care am venit aici, îi răspunse ea. Lord Wolcott a murit. Trebuia să afli asta înainte să te adânceşti prea tare în primejdie.

Era greu de zis, în umbrele întunecoase de acolo, dar expresia lui păru să se îmblânzească.

— Ţi-ai făcut griji pentru siguranţa mea?

— Da, prostănacule! Nu eram sigură c-ai să afli veştile, răspunse Sophie cu înflăcărare.

— Adevărul fie spus, le-am aflat noaptea trecută, spuse el.

Sophie începu să se simtă stânjenită.

— Iartă-mă că am dat buzna aici ca să-ţi salvez pielea ţâfnoasă, mormăi ea.

Cameron făcu un pas în cameră.

— Cum ai ajuns aici?

— Cu diligenţa. Ea se retrase înspre pat, nesigură de ceea ce însemna strălucirea stranie din ochii lui. Şi apoi, cu o birjă închiriată. Am avut o mantie cu glugă care mă acoperea cu totul, aşa că să nu îndrăzneşti să mă acuzi că sunt o nătângă. O privire în oglinda mare o făcu să adauge: Chiar dacă arăt ca o femeie uşoară, cu mintea de găină.

Ghetele lui alunecară fără zgomot pe covor.

— Asta nu e chiar descrierea pe care aş face-o eu.

Sophie simţi cum trupul începu să i se înfioare atunci când Cameron veni mai aproape. Sigur coniacul o făcea să

se simtă atât de ameţită. Sau, poate, parfumul puternic.

— Tu…

Indiferent de ce era pe cale să spună, Cameron fu întrerupt de un bufnet strident în uşa încăperii.

Cameron se răsuci pe călcâie.

Se auzi un nou bufnet, urmat de un zgâlţâit al zăvorului.

— Nenorocita asta de cameră trebuia să fie liberă, se auzi o voce beată. Sally şi-a verificat registrul mai devreme.

Spre groaza ei, Sophie îşi dădu seama că încuietoarea rămăsese deschisă.

Tronc.

Printr-o mişcare rapidă, se simţi ridicată în braţe şi lipită de perete.

— Nu scoate un cuvânt, o avertiză Cameron. Şi apoi îi acoperi gura cu un sărut apăsat.

Capitolul 16

Tronc. Uşa cedă loviturii puternice a unui umăr.

— Ar trebui unse balamalele, mormăi vocea mâhnită a unui bărbat.

Răspunsul veni sub forma unor chicoteli stridente.

— O, nu-ţi face griji, drăguţule! Aici la Vizuină ţinem unse toate lucrurile cu adevărat importante.

— Ha, ha, ha… Râsul se stinse repede. A, ceri asta? Nu-mi amintesc să fi solicitat un *ménage à quatre...* a, nu că m-aş opune să încerc ceva nou, dar îmi imaginez că ar costa un bănuţ în plus.

— Nu, nu, nu e pe listă, spuse cocota şi păru oarecum amuzată. Tu tre’ să fii fata nouă, drăguţă, zise ea spre umbrele de pe perete. Tre’ să te asiguri că Sal îţi repartizează o cameră, ca să nu aibă loc vreo întâlnire stânjenitoare.

Rămânând cu spatele la intruşi, Cameron le făcu

semn să plece cu un mârâit fără cuvinte.

— Vezi, unii tipi preferă intimitatea, explică cocota. Ai să înveţi tu cât de curând. Urmă un târşâit de paşi când ea îl întoarse pe clientul ei beat. Hai, drăguţule! Găsim noi un locşor frumos şi liniştit doar pentru noi.

Şi uşa se închise cu un bufnet.

Sophie îşi eliberă buzele din sărutarea lui.

— C… cred că au plecat, şopti ea.

Cameron îşi păstră trupul lipit de al ei pentru încă o clipă, vrând să se asigure. „O mică greşeală – o mică alunecare”. Se lăsase distras de ochii întunecaţi ca noaptea şi de buzele păcătoase. Data viitoare, putea să fie vorba despre ceva mai mult decât o întâlnire stânjenitoare. Putea să fie vorba despre diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Teama imprimă sprinteneală mişcărilor lui, iar Cameron se retrase şi se avântă grăbit să răsucească zăvorul încuietorii.

— Ei bine, nu s-a întâmplat nimic, murmură Sophie şi păru mult prea veselă pentru situaţia întâmpinată.

— Am scăpat ca prin urechile acului, răspunse el.

— Mmm, ai urechi frumoase, murmură ea. Şi îmi place că gura ta are gust de fum şi de foc. Mă face să mă simt delicios de înfierbântată peste tot.

„Fir-ar să fie!” O căldură involuntară şi nedorită se ivi deodată în părţile lui intime.

Cameron îşi trecu limba pe interiorul obrazului.

— Ai băut coniac, murmură el şi îşi dădu seama cu o tresărire de ce dulceaţa gustului ei picant era uşor diferită.

Râsul scăzut şi catifelat era atipic pentru Sophie.

— Doar un pic, recunoscu ea. E puţin cam tare, dar poate că gustul se cultivă.

— Nu de către tine, spuse el răguşit şi încercă să îşi stăpânească asprimea din glas.

Doamne sfinte – faţeta asta de nimfă a plăcerii era puţin îngrijorătoare. Şi extrem de excitantă.

„Uşurel acum”, se avertiză în gând. Numai o bestie de ultimă speţă ar fi avut gânduri necurate cu o Inocentă între

pereţii unui bordel.

„Dar ea nu este Inocentă, mulţumită ţie”, râse răutăcios unul dintre demonii dinăuntrul lui.

Un motiv în plus ca să îşi ţină sub control emoţiile.

— Hai, Sophie, spuse el un pic mai calm. Trebuie să te scot de aici cât se poate de repede. Din doi paşi iuţi, el reveni lângă ea. Unde este mantia ta?

Sophie făcu un semn înspre pat.

— Am lăsat-o acolo.

Îşi abătu privirea de la pernele tentant de pufoase şi o luă de mână.

— Hai. Să. O. Găsim, spuse el sacadat printre dinţi.

— Ştiu, ştiu. Cu un oftat, Sophie se prăbuşi spre el. Arăt caraghios. Eu, o Domniţă a Dorinţelor? Îşi ţuguie buzele înroşite de poftă. Ha… şi porcii pot să zboare.

— Nu arăţi caraghios, mormăi Cameron. Dacă vrei să ştii, arăţi fermecător.

— D… da? Flutură din gene. Îmi place cum arată ochii mei când sunt aşa pictaţi.

— Da, încuviinţă el. Sunt… seducători precum păcatul. Zarva mare iscată pe coridor dincolo de uşă îi distrase atenţia de la nuanţele fascinant de întunecate. Îşi întoarse brusc capul într-o parte şi ascultă câteva momente, apoi rosti şoptit o înjurătură. La naiba, ar fi mai bine să mai aşteptăm un pic înainte să pleci.

Mai multe voci suspecte de bărbaţi se învălmăşeau într-un cor indecent, eforturile fiindu-le încurajate de chicoteli de femeie şi de solicitarea unui alt refren. După câte se părea, spectacolul putea să mai dureze o vreme.

Sophie se lăsă pe spate pe salteaua acoperită cu catifea şi ridică privirea spre felinarele de alamă care se legănau uşor.

— E chiar plăcut aici.

— Da, păi, aşa trebuie să fie.

— Şi patul este extraordinar de confortabil. Se bâţâi pe marginea lui. L-ai încercat?

Dacă ar fi venit de la oricine altcineva decât Sophie,

comentariul ar fi sunat ca o invitaţie grosolană. Însă ea nu putea fi conştientă de ceea ce spunea.

Sau era?

Flutură o mână peste decolteul adânc al corsajului şi se întinse ca o pisicuţă.

— Nu-ţi este cald în haina aia? De ce nu o scoţi de pe tine?

— Pentru că plecăm de aici în câteva clipe, răspunse Cameron şi încercă să nu urmărească alunecarea muselinei care se strângea pe sânii ei.

El traversă covorul şi o luă de braţ.

— De ce atâta grabă? întrebă ea şi se smuci din strânsoarea lui. M-am tot gândit şi, dacă apar la uşa unchiului meu la ora asta târzie din noapte, m-ar asalta cu întrebări nedorite. Poate ar trebui să stăm aici peste noapte şi să plec dimineaţă.

„Sigur Dumnezeu mă pedepseşte pentru nenumăratele mele ticăloşii”.

— Sophie, ăsta nu este un han, ci un bordel.

Mâinile ei se aşezară pe umerii lui şi alunecară uşor spre interior.

— Da, la drept vorbind, mi se pare chiar incitant. Un oftat gâdilă gâtul lui Cameron. Am făcut atât de rar ceva nesăbuit, ceva necuviincios.

Cameron inspiră adânc şi furios când ea îşi afundă degetele în părul lui. Era pe punctul de aşi pierde stăpânirea de sine.

— În vreme ce eu, pe de altă parte, mi-am petrecut toată viaţa încălcând cele mai multe reguli.

— Păi, mai încalcă una, şopti Sophie.

Îi întâlni privirea şi văzu dorinţa care dansa în albastrul ochilor ei, nuanţa lor fiind accentuată de o altă emoţie pe care Cameron nu o putea numi.

— Te rog! În curând am să revin la viaţa mea drept Sophie cea serioasă şi prudentă, aşa că mi-ar plăcea să am câteva amintiri care să mă aline. Un zâmbet nesigur. La urma urmei, ai spus că vei face dragoste cu mine pe un pat

adevărat, iar trupurile noastre vor fi scăldate în lumina lumânărilor. M... mă îndoiesc că vom avea vreodată o şansă mai bună ca asta.

Flăcările de culoarea chihlimbarului se unduiră într-un dans senzual şi seducător pe chipul ei.

— Sophie... O dâră de parfum, excitant şi transformat în lichid de dorinţă, îi gâdilă nările.

„Lucifer, aruncă-mă în flăcări!” Licărirea se descătuşă într-o învolburare de scântei.

— Dumnezeu să mă ajute, ar trebui să fiu mai puternic, scrâşni el şi îşi atinse buzele de fruntea ei. Dar sunt un Cerber egoist, lacom şi lipsit de voinţă.

— Mmm. Sophie lăsă capul pe spate, iar gura ei alunecă uşor de pe vârful bărbiei lui spre rotunjimea buzei de jos. Atunci e bine... îl muşcă uşor... că am o afinitate pentru câini.

— Cred că am dezlănţuit demonul dinăuntrul tău, murmură Cameron. O atingere uşoară a limbii lui îi provocă lui Sophie un zâmbet uşor. Încă un păcat întunecat ca iadul pe sufletul meu.

Ea îşi coborî mâinile spre nodul lavalierei lui şi începu să-l desfacă.

— Hai să nu vorbim despre întuneric, Cam! Aş prefera să umplem acest moment trecător doar cu lumină sclipitoare.

„Întuneric şi lumină”. Trăise atât de mult în umbră, că tentaţia era mult prea mare ca să o lase să scape.

— Foarte bine, Rază de Soare. Hai să ne aruncăm în flăcări!

*

Sophie se înfioră când limba lui Cameron dezmierdă linia maxilarului ei. Ciudat, nu se gândise la bărbia ei ca la un loc deosebit de sensibil, dar atingerea lui părea să îi facă până şi cea mai banală parte din trupul ei să se simtă erotică.

Trase cu degetele de lavaliera lui, teribil de conştientă de faptul că materialul delicat dezvăluia pielea de pe gâtul lui acoperit de o brumă de păr. Dornică să exploreze interesantele texturi masculine, Sophie se grăbi să îi descheie cămaşa şi îşi strecură mâinile înăuntru.

Muşchi netezi, cârlionţi aspri de păr…

— Uşurel, scumpo, murmură el. De data asta, nu grăbim lucrurile. Decât să ne bem plăcerea dintr-o sorbitură mare, hai să savurăm fiecare înghiţitură, ca la cel mai bun vin.

Ideea era… îmbătătoare.

— Mai întâi, ţi-am promis şampanie, nu-i aşa?

— Din păcate, nu avem decât un strop de coniac pe tava cu băuturi…

Un râs gâlgâi în gâtul lui Cameron.

— N-avea grijă. Aceste camere ale plăcerii rămân rareori pe uscat. Îşi scoase iute cămaşa, se îndreptă spre un dulăpior mic şi lăcuit aşezat în colţul camerei şi deschise uşa de culoarea scorţişoarei.

— A, excelent! Se întoarse şi ridică o frapieră din argint lucrată cu migală. Strălucirea felinarelor dezvăluiau gâtul subţire al unei sticle de un verde-închis, care ieşea din scânteieri de gheaţă. Sara serveşte şampanie franţuzească *à la russe.* Rece ca tundra siberiană.

Un trosnet efervescent punctă cuvintele lui.

Cameron turnă iute vinul spumant în două pahare din cristal şi le aduse la pat. Împreună cu sticla.

— Când Dom Perignon, călugărul care a descoperit secretul bulelor din şampanie, a gustat pentru prima oară din noul lui vin, se presupune că ar fi zis: „Cred că beau stele”. Aşa că hai să facem un toast pentru Soare şi pentru Lună!

Ea sorbi prelung şi simţi cum efervescenţa dansa asemenea unor pumnale pe limba ei. Senzaţia trimise fiori care i se prelinseră pe şira spinării.

Cameron se apropie mai mult. Pieptul lui gol căpătă culoarea bronzului în umbrele tremurătoare. Îşi linse o

aşchie de gheaţă de pe degete, apoi umplu din nou paharul şi îl ridică în lumină.

— Şi cupa de şampanie are o poveste interesantă Se spune că forma ei a fost modelată după sânul stâng la Dianei de Poitiers – deşi unii spun că era doamna de Pompadour, amanta lui Ludovic al XV-lea, sau poate era Maria Antoaneta.

— Pari un expert desăvârşit al vinului.

O sclipire a dinţilor, licărirea sidefie a unui cercel

— Sunt expert la mult mai multe capitole, scumpo.

— Şi femeile, printre ele? întrebă ea, încurajată de vin.

— Am trăit o viaţă în focurile iadului – şi să nu-mi tăgăduieşti experienţele, Rază de Soare. Dar nu au fost decât fantezii trecătoare.

„Aşa cum sunt şi eu”. Sophie îşi reprimă o tresărire de gelozie şi se forţă să zâmbească. Urma să aibă destul timp în viitor pentru meditaţii sentimentale. Nu avea să permită ca astfel de gânduri să strice magia acelui moment.

Cameron roti piciorul paharului între degetele lui lungi şi subţiri. Bulele micuţe erau asemenea unor scântei lichide înăuntrul paharului, o explozie şoptită de lumină albă-aurie.

— Părerea mea este că sânul tău stâng are o formă mult mai plăcută – puţin mai plin, puţin mai rotund.

Ea începu să simtă furnicături prin tot corpul când el se întinse şi desfăcu nasturii de la corsajul ei.

— Să supunem părerea mea la un test?

Era necuviincios, era desfrânat… şi totuşi, Sophie simţi un fior de fierbinţeală când rochia căzu de pe ea.

Cameron îşi bău vinul şi puse paharul jos.

— Asta, murmură el, cere o atingere delicată. Un corsaj este groaznic de complicat. Panglicile de sus se desfăcură. Cam ca o încuietoare.

Mângâierea aerului rece dezmierdă adâncitura dintre sânii ei.

— Vezi tu, de îndată ce înţelegi mecanismul, e uşor să îl deschizi.

Sophie simţi cum corsetul alunecă în jos.

— Foarte inteligent, glumi ea.

Cameron împinse corsetul la o parte.

— O, nici măcar nu am început să fiu cu adevărat deştept. Asta vine un pic mai târziu. Flutură uşor arătătorul. Acum dăm jos şi cămaşa de corp.

„Să rămân goală ca o nimfă, doar cu jartierele şi ciorapii pe mine?”

Ridică privirea spre felinare şi se întrebă dacă nu cumva imaginaţia ei le făcea să se rotească încet pe lanţurile lor.

— Pot s-o fac eu pentru tine dacă vrei. Dar aş prefera să îţi dezvălui singură splendoarea glorioasă a corpului.

„Glorioasă? Splendoare?” Cuvintele erau asemenea mierii pe pielea ei, şi cumva bumbacul subţire păru să se îndepărteze de bunăvoie.

Aerul ieşi precipitat printre buzele lui Cameron.

— Eşti atât de frumoasă, Rază de Soare! Imaginea pură şi perfectă a bunătăţii aurite.

Întregul corp îi fu cuprins de îmbujorare, fierbinte şi fremătătoare în toate locurile intime.

— Te rog, vreau şi eu să te văd gol!

— Ce-i corect e corect. Ghetele, pantalonii, lenjeria, ciorapii – toate zburară într-o clipită. Se întoarse cu faţa spre ea, dezbrăcat până la esenţa masculină a muşchilor netezi, a tendoanelor sculpturale, a părului cârlionţat şi…

Nu se putea abţine să nu se holbeze.

În pâlpâirile flăcărilor de la lumânări, excitaţia lui căpătă o strălucire roşiatică şi rumenă când se ridică dintre cârlionţii aspri.

— Şi tu, Cam, eşti uluitor. Un corsar orbitor şi nepăsător. Un prinţ al piraţilor.

„Sălbatic. Liber” Navigând oriunde în cele patru zări.

— Mă preocupă unele lucruri, scumpo, spuse el pe un ton misterios şi gutural. Cu multă patimă, chiar.

Sophie voia să întrebe de ce, dar, în secunda următoare, Cameron îşi răsturnă paharul de vin şi marginea

rece şi netedă luă forma sânului ei… şi orice gând raţional se risipi pur şi simplu.

— A, da, exact cum mă gândeam. Afişă un rânjet diabolic. Eşti mult mai frumos proporţionată decât orice franţuzoaică.

O ultimă picătură de şampanie rece ca gheaţa ateriză pe vârful sfârcului ei şi îi provocă un geamăt şoptit.

— E rece? Lăsă paharul să cadă pe covor. Uite, lasă-mă să văd dacă pot să îţi încălzesc trupul.

Îşi coborî capul, apoi prinse mugurele roz între dinţi şi trase delicat de el.

— Cam!

Supse carnea sensibilă, din nou, din nou şi din nou.

Sângele lui Sophie fierbea, clocotea prin trupul ei – o, sigur avea să îi topească pielea.

Cameron scoase un chicot răguşit şi se întinse după sticlă. Câţiva stropi de şampanie se prelinseră pe areola ei, senzaţia de rece îmblânzind înflăcărarea când el linse lichidul de un auriu pal.

Sophie suspină din nou, dar vocea părea să sune de foarte departe. Senzaţiile – foc şi gheaţă, foc şi gheaţă – erau insuportabil de senzuale. Într-o clipă, se temu că avea să se destrame în mii de cioburi cristaline.

El îşi ridică gura, doar ca să treacă la sânul drept.

Deodată, îşi simţi trupul fără oase şi, cu un suspin, Sophie simţi cum începu să alunece. Cameron o prinse şi se poziţiona între picioarele ei larg depărtate, apoi o aşeză uşor pe cuvertura de catifea.

„Tare, moale, aspru, lin” – o multitudine de senzaţii diferite îi învăluiră trupul. Gura lui făcea nişte lucruri atât de încântătoare, dar mădularul lui…

Căldura izbucni în centrul ei când mădularul lui sărută pliurile feminităţii ei. Sophie se arcui în sus şi se deschise mai mult.

— Da, strigă ea. O, da!

— Da, repetă el, venind mai aproape pentru ca vârful bărbăţiei lui să se împingă un pic mai adânc.

„Atât de aproape, atât de aproape”, Sophie îşi ridică mai sus şoldurile.

Cu un strigăt răguşit, Cameron se avântă înainte şi se împinse mai adânc înăuntrul ei.

Se învârtea – întreaga ei fiinţă se învârtea, se învârtea. Se roti şi se roti în vreme ce trupurile lor se contopiră într-unul singur.

„Tunet” – sau nu era decât bătaia nebunească a inimii ei când simţi că îşi luă zborul.

Propria lui eliberare stropi catifeaua întunecată, apoi trupul lui îl acoperi pe al ei, cu pielea calda şi sărutată de sudoare, cu pulsul vibrând într-o armonie nebună alături de al ei.

— Asta, murmură ea după câteva momente prelungi şi molatice, a fost minunat – prea grozav ca să fie descris în cuvinte.

— Atunci, nu vorbi, şopti Cameron. Îşi schimbă poziţia astfel încât trupurile lor obosite să se întindă pe toată lungimea patului. Pin şi simplu simte.

O cuprinse în braţe şi o trase mai aproape. Sophie îşi cuibări capul pe umărul lui.

— Mmm, data viitoare… „O, te rog să fie o dată viitoare”. Mi-ar plăcea să te simt, să te explorez şi să descopăr mai multe dintre secretele trupului tău.

Buzele lui se apăsară uşor ca o adiere pe ceafa ei.

— Mai sunt multe ore până în zori. Mai mult decât de-ajuns ca să mai dezvăluim alte câteva dintre misterele dorinţei.

*

Cameron deschise un ochi şi trase adânc în piept un parfum cu note picante. Parfumul pasiunii lor se simţea încă puternic, luminând întunericul cu amintirile nopţii.

Un zâmbet trecător, apoi simţi un junghi în pântece când vina se răfui cu exaltarea. „Era mult prea al naibii de periculos…”

Sophie se foi şi se întinse.

— E dimineaţă? întrebă ea şi păru ameţită de somn şi de pasiune. E greu să ţii seama de timp când nu poţi să vezi nicio frântură din lumea reală.

— Ăsta e şi scopul, spuse el tărăgănat. După ce o sărută pe frunte, îşi descolăci picioarele şi se ridică. E devreme, murmură el după ce se uită la ceasul micuţ care era ascuns discret în sertarul mesei de toaletă. Dar ar fi bine să ne pregătim de plecare.

— Chiar trebuie? întrebă ea căscând, apoi afişă un zâmbet leneş.

„O, nu mă tenta”.

— O pun pe una dintre fete să-ţi aducă cufărul sus, răspunse Cameron, în vreme ce îşi strânse la repezeală hainele şi se îmbrăcă. Şi o rog pe Sara să ne pregătească o cadă cu apă caldă, dacă vrei.

— O baie ar fi minunată, murmură Sophie.

— Foarte bine. Te las să te îmbraci liniştită.

Închise uşa şi se îndreptă spre scări, unde zorii roşietici ai zilei încheiaseră în cele din urmă orgiile nopţii. Coridoarele erau liniştite, iar el îşi croi drum spre biroul Sarei.

— Poate că s-a retras, murmură ca pentru el, şi-o să rezolv treaba cu McTavish.

Nu avu însă un asemenea noroc.

După cum se temea, ea îl aştepta şi nu părea deloc încântată de ce se întâmpla.

— Ar trebui să îţi fie ruşine, îi zise printre dinţii încleştaţi. Să aduci o Inocentă aici şi să o tratezi ca pe o cocotă.

— Nu am adus-o eu aici, sublinie el.

Sara flutură un deget în semn de avertizare.

— Nu încerca să glumeşti cu asta, altfel îţi tai… limba.

— Nu clarific situaţia. Nu am avut de ales decât să petrecem noaptea aici. În apărarea mea, lucrurile au fost cam animate sus. Ar fi fost periculos să încerc să o fac nevăzută pe domnişoara Lawrance. Dacă se întâmpla ca

Dudley sau Morton să o descopere, ar fi ieşit un mare circ.

Sara se încruntă.

— Asta nu te scuteşte de toată vina. Lucrez în afacerea asta de suficientă vreme cât să citesc pe faţa unei fete la fel de uşor pe cât prietenul nostru Haddan citeşte în cărţile lui dichisite. Şi e scris limpede în trăsăturile domnişoarei Lawrance că sunteţi amanţi.

Cameron nu voi să insulte prietenia lor şi să nege. În speranţa că îi distrăgea atenţia de la greşelile lui, se grăbi să întrebe:

— Eşti drăguţă să trimiţi sus hainele şi să pregăteşti o baie? Cu cât îşi face toaleta mai repede, cu atât mai iute pot să o scot de aici.

— Lucy se ocupă deja de asta. Sara îşi încrucişă braţele la piept, refuzând să renunţe la discuţia lor. Şi, mă rog, care anume îţi sunt intenţiile? Un domn…

— Uiţi că nu sunt un domn… „La naiba, ba chiar sunt”, îşi dădu Cameron seama cu întârziere. Orice s-ar întâmpla, se repezi el, poţi să fii sigură că voi avea grijă ca domnişoara Lawrance să nu sufere în niciun fel de pe urma acestei seri.

— Ai de gând să te însori cu ea?

O clipă de tăcere.

— Ce te face să crezi că ar zice da dacă aş întreba-o?

— Ticălos nebun ce eşti! Pentru că e îndrăgostită de tine – deşi numai Dumnezeu ştie de ce. Nu ai nevoie de ochelari ca să citeşti pe chipul ei ca într-o carte deschisă.

Cameron refuză să îi întâlnească privirea.

— Şi tu – tu nu eşti aşa dârz pe cât vrei să pari, continuă Sara, Poate că a venit vremea să îţi laşi partea mai bună să iasă din ascunzătoare.

— Nu fi aşa sigură că am una.

Până şi pentru el zeflemeaua lui cinică sună cam deplasat.

Sara scoase un sunet grosolan.

— Latră tu cât vrei, dar eşti un prost de zile mari dacă permiţi ca mândria să stea în calea fericirii.

„Pot să o fac fericită pe Sophie?”

Cameron şi-ar fi dorit să fie sigur. Dar, înainte ca măcar să ia în calcul o asemenea chestiune spinoasă, trebuia să rezolve problema moştenirii lui – şi ameninţarea la adresa familiei Lawrance.

— Nu e o chestiune de mândrie, Sara. Este mult mai complicat de atât. Răsuflă adânc. Nu pot să-ţi spun decât asta pentru moment.

— Ptiu! Privirea ei sfredelitoare se îmbună. Am să încetez să te iau la rost. Dar te previn că, dacă nu iei aminte la sfatul meu, ai să fii izgonit din Vizuină.

— Doamne fereşte, soarta asta ar fi mai rea ca moartea. Unde altundeva aş mai bea eu pe degeaba?

— Afară. Sara luă cuţitul de deschis scrisori şi făcu un semn de concediere cu lama de oţel. Du-te în salonul domnilor şi fă-te prezentabil. Dar te previn că îi pun pe Lup şi pe Haddan să te jupoaie de viu dacă nu faci ce trebuie cu domnişoara Lawrance.

Cameron plecă, fericit că scăpase, nefiind însă convins că o confruntare cu propria lui imagine în oglindă n-ar fi fost un chin şi mai mare.

„Să faci ce trebuie cu domnişoara Lawrance”.

Ar fi vrut el să ştie ce trebuia să facă. Până de curând, nu existase vreo îndoială – vechea lui viaţă ar fi înăbuşit toată lumina din Sophie.

Dar acum?

Îşi atinse cercelul şi îşi lăsă degetele să zăbovească pe perla catifelată. Acum se simţea de parcă plutea undeva între iad şi rai.

Urmărit de trecut şi de viitor.

Putea un om să îşi schimbe firea? Cameron se uită în oglindă şi studie vreme îndelungată reflexia tulbure.

— Griggs pare să creadă că sunt în stare să fiu… mai mult decât sunt acum, murmură Cameron.

„Deci poate că răspunsul depinde de mine”.

Capitolul 17

O baie bine-venită şi o ceaşcă de ciocolată caldă reuşiră să îndepărteze din mintea lui Sophie ceaţa seducătoare a şampaniei şi a sexului. Nu că o minte atât de limpede era prea bine-venită. În vreme ce coborî scările din spate, purtând mantia cu glugă astfel încât să îi ascundă identitatea, deveni stânjenitor de conştientă de cât de mult trecuse peste limitele decenţei.

„Sunt probabil la jumătatea drumului spre iad”, glumi în sinea ei. „Poate pe la trei sferturi”.

Totuşi, Sophie nu regreta aventura ei pe Tărâmul Păcatului.

— După cum zice Cam, „virginitatea este supraevaluată”. Oftă, dar nu putu să îşi reţină un zâmbet. „E foarte posibil să-mi trăiesc restul vieţii ca o fată bătrână şi virtuoasă, aşa că sunt fericită că am noaptea asta pe care să o păstrez cu drag în amintire”.

Cameron o aştepta la parter, vegheat de Sara, care stătea în pragul uşii de la biroul ei. Expresia de pe chipul acesteia o făcu pe Sophie să se simtă şi mai nesigură.

„Sunt undeva între ciocan şi nicovală”.

— M… mulţumesc pentru ospitalitate, spuse ea şovăitoare, conştientă deodată de cât de ridicole părură acele cuvinte.

Sara strânse buzele într-un soi de zâmbet trecător.

— Sunteţi o tânără domnişoară foarte drăguţă şi îndrăzneaţă, domnişoară Lawrance. Aşa că nu mi-o luaţi în nume de rău dacă vă spun că sper să nu vă mai văd niciodată noaptea pe aici. Îi aruncă lui Cameron o privire tăioasă. Unii indivizi ar trebui să dea dovadă de mai multă raţiune.

El îşi drese glasul.

— Că tot veni vorba despre raţiune, am decis o

schimbare de planuri, Sophie. M-am gândit *şi* cred că ar fi cel mai bine să te întorci direct la Norfolk. Mătuşa şi unchiul tău n-au de ce să afle de vizita ta aici.

— Dar…

Ea îşi muşcă buza. Dacă nu revenea acasă cu trăsura unchiului ei, întoarcerea ei nu prea avea cum să nu ridice întrebări nedorite.

— Eu şi Sara am pus la punct un plan care ar trebui să satisfacă absolut toate restricţiile înaltei societăţi. Am angajat o trăsură de încredere şi un vizitiu, iar Lucy te va însoţi. Nu trebuie decât să spui că trăsurii unchiului tău i-a crăpat o osie şi ai amânat vizita la Londra. Din moment ce reparaţia ar dura mai multe zile, te-a trimis acasă cu un vizitiu de prin locurile alea şi cu o slujitoare de la cârciumă.

— Da, ar trebui să meargă, recunoscu Sophie, uşurată că nu era nevoită să născocească o poveste pentru mătuşa Hermione. Dar încă nu am vorbit despre…

Din nou, Cameron îi anticipă îngrijorarea.

— Am să călătoresc cu tine pentru o scurtă vreme, ca să putem discuta despre întreaga situaţie.

Sara scoase un sunet gâtuit.

„Un mârâit de avertizare?” Indiferent de mesaj, Cameron alese să nu îl ia în seamă.

— Trăsura aşteaptă afară. Hai să mergem!

De îndată ce se aşează pe bancheta capitonată, Sophie îşi aranjă cu grijă pliurile fustei. Lucy se aşezase pe bancheta vizitiului, aşa că intimitatea nu era o problemă. Totuşi, se simţi uşor nervoasă când văzu distanţa care despărţea cele două banchete.

— P… Presupun că trebuia să ne ocupăm de treburi mai înainte de a face orice azi-noapte, dar mintea nu-mi funcţiona prea bine.

— Nici eu nu pot să spun că gândeam prea limpede, zise el încet. Sophie, înainte să vorbim despre Dudley, Morton şi Wolcott, ar fi mai bine să ne ocupăm de propria noastră problemă.

— Aşa o vezi – *ca pe o problemă?* întrebă ea şi încercă

să-şi mascheze tresărirea de spaimă din voce.

— Da. Una gravă, răspunse el. Nu mai putem să continuăm cu întâlnirile astea în secret. E prea riscant. Iau măsuri de precauţie, dar există mereu pericolul unei greşeli. Şi, dacă te arunc într-un scandal şi în dizgraţie, toate eforturile noastre de a ne opune lui Dudley şi lui Morton vor fi în van. Mă îndoiesc că părinţii lui Anthony i-ar permite să se însoare cu Georgiana.

Sophie simţi un nod dureros în gât. Avea dreptate – până când căsătoria surorii ei nu era un fapt împlinit, erau nevoiţi să evite dezastrul. Dar după aceea… în mintea ei, hotărâse deja că era dispusă să rişte totul din dragoste. Totuşi, pentru moment, cu atâtea lucruri încă nerezolvate, nu îndrăznea să îşi exprime sentimentele cu voce tare. În schimb, răspunse distantă:

— Lasă asta, înţeleg ce vrei să spui. Am să mă străduiesc să judec mai bine.

Dacă Cameron observase nota tăioasă din vocea ei, nu se trădă în niciun fel.

— Eu ar trebui să judec mai bine. De acum înainte, am să-mi ţin pofta în frâu.

Sophie simţi un fior de dezamăgire în piept.

— Da, bineînţeles. Ăsta ar fi cel mai înţelept lucru de făcut. Geamul trăsurii se zgudui când trăsura hurducăi pe caldarâm şi înăuntru se strecură o adiere de vânt care îi răcori obrajii. Păi, acum, că am rezolvat-o cu problemele personale, hai să trecem la adevărata ameninţare!

În semiîntuneric, expresia de pe chipul lui era imposibil de descifrat. Ca o reacţie la cuvintele ei el ridică uşor din umeri. Chiar şi aşa, urmă un moment de tăcere, de parcă şi-ar fi adunat gândurile.

Sau poate exila amintirea nopţii ce trecuse într-un cotlon al minţii.

„O, nu fi tristă”, îşi spuse. „El a fost mereu sincer în privinţa naturii trecătoare pe care o au sentimentele lui”. Piraţii călătoreau spre locurile în care îi purtau vântul şi valul. Dacă renunţa la orice prudenţă şi pleca pe urmele lor,

trebuia să fie pregătită ca propria corabie să se poticnească pe tărâmuri neexplorate.

— După cum ţi-am spus, murmură Cameron când începu, în cele din urmă, să vorbească, am fost informat de moartea lui Wolcott de la una dintre sursele mele. Am aflat şi că Morton este cel care ar moşteni totul, în cazul în care, desigur, eu aş fi ori fiu ilegitim, ori mort.

Sophie nu reuşi să îşi înăbuşe tresărirea.

— O, sigur nu este atât de corupt încât să se gândească la crimă.

— Am motive întemeiate să cred contrariul, răspunse Cameron. Potrivit sursei mele, există dovezi convingătoare care sugerează că iahtul lui Wolcott a fost sabotat.

Dezvăluirea o lăsă fără grai.

— Şi, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât are mai mult sens, continuă Cameron. Am săpat puţin. După cum se ştie, Morton este un bărbat inteligent care simte că o naştere accidentală şi injustă l-a deposedat de banii şi de poziţia în societate care vin la pachet cu titlul Wolcott. A pus la cale un plan inteligent – apoi a descoperit zvonurile despre mine. Cameron îşi încrucişă picioarele şi scutură un fir de praf de pe gheata lui. A fost un detaliu minor, pe care i la pasat prietenului său, Dudley.

— Pare imposibil, protestă ea. În primul rând, Morton ar fi trebuit să afle când anume plănuia Wolcott o croazieră cu iahtul alături de familia lui.

Albul dinţilor lui licări în întuneric.

— O, dar ştia. Mai ţii minte corespondenţa pe care am văzut-o pe biroul lui Wolcott? Chiar dacă nu am înţeles semnificaţia pe moment, în mai multe scrisori se vorbea despre itinerar. Vezi tu, se pare că Morton este un marinar priceput şi cunoaşte Marea Nordului mult prea bine. Wolcott i-a cerut sfaturi despre locurile de ancorare.

— Doamne Sfinte! exclamă Sophie, de parcă ar fi fost pătrunsă de semnificaţia spuselor lui Cameron. Vrei să spui că Morton…

— Ştie cum să procedeze ca un iaht să se scufunde pe

vreme rea? încheie el pentru ea. Da, fără îndoială.

Sophie răsuflă întretăiat şi încercă să îşi stăpânească freamătul din stomac.

— Asta înseamnă că eşti în mare pericol.

— Ba dimpotrivă, îi răspunse el. Pentru Morton şi Dudley, eu sunt pur şi simplu Daggett, un Cerber cu o morală mai mult decât discutabilă şi despre care se ştie că îşi murdăreşte ghearele în tot felul de acţiuni neplăcute. De fapt… O urmă de amuzament îi nuanţă vocea. Am fost angajat de cei doi ca să elimin supărătoarea problemă a fratelui de mult pierdut al lui Wolcott.

— Cam…

O reduse la tăcere când îi atinse genunchiul.

— Nu îţi face griji, Rază de Soare! Trebuie să ai încredere că ştiu ce fac. Le-am dat de înţeles că ştiu unde se află actul de căsătorie, lucru care are să îl ţină pe Dudley la distanţă de tine.

Sophie îşi strânse pumnii atât de tare, că unghiile i se înfipseră în piele.

— Ba, mai mult, am aranjat o întâlnire săptămâna asta acasă la Morton, pe coastă lângă Fens – şi cred că e foarte posibil să găsesc ascunse pe acolo hârtiile care îl incriminează pe tatăl tău şi poate vreo dovadă a trădării fratelui meu vitreg.

— Cum de s-au întâmplat toate astea? întrebă ea.

— I-am întâlnit noaptea trecută la Vizuină. De aceea am venit cu întârziere la tine.

Sophie se încruntă şi încercă să găsească o modalitate prin care să îl convingă să renunţe la un plan atât de periculos.

— Tu singur cu ticăloşii ăia doi? E prea riscant. Trebuie să existe o soluţie mai bună. Nu poţi pur şi simplu să te strecori în reşedinţa lui Morton şi să furi dovezile împotriva tatălui meu?

— Aş putea, admise el. Dar nu rezolv şi cealaltă infracţiune a lor.

— Şi dacă te duci la autorităţi? insistă Sophie.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu există nicio dovadă în acest moment, doar presupuneri. Şi fii sigură că orice afirmaţie din partea mea n-o să fie prea tare băgată în seamă de aşa-zisele puteri. Nu suntem, fără să exagerez, în cei mai prietenoşi termeni.

— Cum pot să te ajut? întrebă Sophie, simţindu-se jalnic pentru că îl atrăsese într-o mocirlă mai groaznică decât orice şi-ar fi imaginat.

Nu mai părea amuzat.

— Promite-mi că ai să rămâi acasă în Norfolk pentru moment. Am un plan în minte, dar, dacă trebuie să îmi fac griji pentru siguranţa ta, n-am să mă pot concentra cum trebuie.

Învinsă, Sophie se lăsă pe spate.

— Ce aş putea replica în situaţia asta? spuse ea pe un ton jos. Ai cuvântul meu. Totuşi, în schimb, trebuie să juri că nu îţi vei asuma riscuri exagerate. Gândul pierderii lui îi strângea inima că într-o menghină. Nimic – nici titlul, nici averile, nici evitarea unui scandal de familie – nu valorează cât viaţa ta, Cam.

Genele lui fluturară şi stârniră o scânteie ciudată, care fu iute înghiţită de umbre.

— Încă n-am de gând să dau ortul popii, Rază de Soare. Am mereu grijă, aşa că nu trebuie să te neliniştești.

Cuvintele lui nu potoliră în niciun fel grijile lui Sophie, îşi muşcă buza, apoi întoarse privirea spre clădirile învăluite în ceaţă.

— Trebuie să te las aici, spuse el şi ciocăni uşor în trapă ca să îi facă semn vizitiului. Mai sunt lucruri de făcut ca să aranjez capcana.

Sophie încuviinţă din cap şi clipi ca să oprească înţepătura lacrimilor.

— Ai să mă ţii la curent?

— Locul de refugiu al lui Morton nu este departe de Terrington. Voi veni la tine după vizita mea acolo…

„Presupunând că vei mai fi în viaţă”, se gândi ea.

— … Când nu va mai exista vreun pericol pentru

familia ta.

O lacrimă se prelinse pe obrazul ei când Cameron o mângâie uşor pe spate.

— Dar dacă… dacă… Nu reuşea să se adune ca să îşi rostească adevărata teamă. Dacă trebuie să îţi scriu?

Cameron rămase tăcut mai multă vreme.

— Dacă este ceva urgent, lasă-mi un semn la colibă. Nu un bileţel – trebuie să avem mare grijă. Pur şi simplu, pune o piatră în centrul mesei. Am să verific locul în drum spre Terrington şi, dacă ai nevoie de mine, am să te găsesc eu.

— C… cum?

El râse încetişor.

— Dacă ţii tu minte, mă pricepeam de minune când te trezeam din somn ca să mi te alături în vreo aventură nocturnă dezlănţuită.

— Da, îmi amintesc.

Ea nu îndrăzni să se întoarcă. Reflexia neclară a chipului său avea să fie ultima imagine imprimată în amintire.

— Drum bun, Cam!

— Drum bun şi ţie, Sophie! El şovăi. Nu îţi face griji! Oi fi un Cerber, dar, întocmai ca o pisică, am nouă vieţi şi îndrăznesc să spun că mai am vreo câteva din ele.

O pală de aer rece flutură în spatele ei, şi uşa se închise.

*

Era trecut cu mult de miezul nopţii, dar o lumină încă licărea prin ferestrele faţetate ale bibliotecii de la etajul trei. Cameron deschise uşor poarta din spate a grădinii îngrădite şi trecu de tufişurile ornamentale, apoi intră pe uşa negustorilor. Scările din spate de lângă cămară dădeau într-un coridor care ducea la bibliotecă.

— Să ştii că uşa din faţă e în perfectă stare de funcţionare. Gryff ridică privirea de la scrierile lui ca

răspuns la salutul discret. Ai putea să încerci să baţi.

— Şi să îl trezesc pe majordom? E deja îmbufnat pe mine pentru că am sustras câteva dintre cărţile tale rare, răspunse Cameron. Apropo, chiar ar trebui să îţi schimbi încuietorile.

— Aş face-o dacă aş şti că asta te descurajează.

Se duse la bufet şi îşi turnă un pahar de coniac. Dar nu bău, ci pur şi simplu învârti în palme paharul de cristal.

— De ce te-ai întors la oraş? întrebă el deodată şi lăsă pe mai târziu adevăratul motiv pentru care venise.

Nu îi era uşor să ceară o favoare.

Gryff puse peniţa jos şi se lăsă pe spate în scaunul său.

— Încă vreo câteva revizuiri la versiunea finală, apoi cartea va fi în sfârşit gata pentru tipar.

— Eliza nu a venit cu tine?

— Nu. Nu s-a simţit prea bine în ultima vreme, şi am hotărât că e mai înţelept să nu plece la drum.

Cameron îl privi atent şi insistent pe prietenul lui.

— Intenţionezi să îţi deschizi o creşă?

— E prea devreme ca să ştim sigur. Dar da, cred că da. Pe chipul lui Gryff înflori un zâmbet larg. Şi, dacă mai faci una dintre remarcile alea răutăcioase despre câinii domesticiţi, în următoarele două săptămâni ai să-ţi scoţi din gâtlej cioburile de cristal de la paharul ăla.

Cum, mai nou, obişnuitele lui replici tăioase nu-i mai veneau cu uşurinţă, Cameron îşi ridică pur şi simplu paharul ca pentru a toasta.

— Felicitări!

Picioarele scaunului loviră covorul cu un zgomot surd.

— Eşti cumva bolnav?

— Pur şi simplu, îngrijorat. Îşi atinse cercelul cu degetele. Adevărul este că speram să îmi dai un sfat.

Gryff ridică din sprâncene.

— Despre?

— Despre aristocraţi şi toate regulile şi regulamentele lor încâlcite, răspunse Cameron.

— Este un subiect destul de vast. Mă tem că va trebui să fii un pic mai specific.

Păşi spre vatră, îşi puse o mână pe poliţă şi începu să pună un şuvoi neîntrerupt de întrebări.

— Nu mai mormăi înspre cărbuni, îl întrerupse prietenul lui. Ai spus „marchiz”? Dacă da, sper să nu fi fost vreun comentariu necuviincios la adresa mea. Am trudit ore întregi la eseurile astea, şi umorul meu nu e în cea mai bună formă.

„Mă simt dezbrăcat cu totul”, se gândi Cameron. Era al naibii de greu să scape de solzii pe care îi purtase o viaţă şi să-şi expună pielea sensibilă de sub ei. „Şi vulnerabil”.

Cameron îşi stăpâni nevoia de a se face nevăzut şi de a găsi refugiu în singurătate, apoi răsuflă măsurat şi reuşi să scoată o explicaţie clară despre întâlnirea lui cu Griggs şi despre adevărul legat de moştenirea lui.

— Ca să vezi! Gryff îşi ţuguie buzele şi păru gânditor. Tu, un domn? Următorul lucru pe care ai să mi-l spui este că luna e făcută din brânză verde. Miji ochii. Asta nu e o glumă, nu? Pentru că, în clipa asta, nu am timp de farse puerile.

Cameron scutură din cap.

— Nu e nicio glumă. Am la mine câteva documente privind treaba asta de la avocatul răposatului meu tată. Scoase un pachet din haină şi îl aruncă pe birou. Mă asigură că a strâns documentele necesare şi, chiar dacă actele căsătoriei nu au fost încă găsite, cu declaraţiile lui, crede că petiţia ar fi semnată. Totuşi, date fiind circumstanţele, rezolvarea chestiunilor legale necesare se anunţă mai degrabă Complicată. Pentru început, habar n-am de unde să încep. Dar, şi mai important…

— Da? îl încurajă prietenul lui când văzu că şovăiala se prelungea.

— Mai important, Sophie – adică domnişoara Lawrance – este prinsă într-o treabă urâtă de şantaj, în principal din cauza prieteniei noastre din copilărie. Trebuie să mă ocup de asta, şi, oricât de abile mi-ar fi degetele, mi

se pare că nu pot să jonglez cu ambele bile în acelaşi timp.

— Dacă aş fi un măgar, spuse uşor Gryff, aş face un comentariu sarcastic despre cum colţii propriilor cuvinte meschine despre iubire ale unui Cerber s-au întors să muşte din el. Gryff flutură tăcut din degete, mimând un câine ce muşcă. Totuşi, oricât m-ar amuza să ştiu că ai un punct sensibil ascuns sub blana ta râioasă, am să mă abţin să-mi înfig colţii acolo.

Cameron acceptă tachinarea tăioasă cu graţie.

— Bănuiesc că merit ca tu şi Connor să vă arătaţi puţin colţii. De îndată ce Sophie este în siguranţă, puteţi să vă repeziţi asupra mea.

Rânjetul prietenului său se transformă într-o linie sumbră.

— Ce vrei să fac?

— Să îl ajuţi pe Griggs să treacă prin orice proces ar fi necesar. Sper să ai ceva influenţă în Camera Lorzilor. Este important să primesc cât mai repede confirmarea titlului. Dar şi mai important este ca pe la cluburile domnilor să înceapă să circule zvonuri cum că a fost găsit moştenitorul de mult pierdut al lui Wolcott şi că se pregăteşte să facă un pas înainte. Vreau ca ticăloşii să fie nervoşi când îi întâlnesc data viitoare – frica aduce adesea cu sine greşeli neglijente.

— Să înţeleg că Dudley este bărbatul care o ameninţă pe domnişoara Lawrance a ta? întrebă Gryff. Şi de aceea l-ai rugat pe Connor să câştige la cărţi şi să te lase pe tine să te descurci mai departe.

Cameron şovăi! În trecut, ar fi ignorat întrebarea, căci nimănui, nici măcar celor mai apropiaţi tovarăşi, nu îi era îngăduit să îi afle gândurile sau sentimentele lăuntrice. Dar în ultima vreme ajunsese să îşi dea seama că adevărul nu era o slăbiciune, ci o forţă.

— Da, răspunse el încet. Faptul că îl ştiu dator mi-a permis să concep un plan. Dar principalul vinovat este prietenul lui apropiat, Frederick Morton. Şi se dovedeşte că, dacă îl înfrâng pe el, nu doar că Sophie va fi în siguranţă, dar şi eu voi reuşi să mă răzbun. Să fiu recunoscut ca

marchiz legitim este o asigurare în plus că nu vor avea nicio putere să le facă rău lui Sophie şi familiei ei. Dacă sunt respectabil… Cameron nu putu să recunoască ideea care i se înfiripase în minte.

„Trebuie să mă ocup de prezent înainte să mă gândesc la viitor”.

În schimb, încheie printr-o explicaţie scurtă despre perfidia lui Dudley şi a lui Morton.

— Nu îmi cere să-ţi dau mai multe detalii acum, căci trebuie să ajung la Norfolk în seara asta.

Gryff îi făcu semn să îşi vadă de drum.

— Lasă Camera Lorzilor în seama mea. Câţiva dintre nobili au să-mi întoarcă nişte favoruri. Cât despre bârfe, poţi să fii sigur că au să se împrăştie ca focul prin cluburile private.

— Mulţumesc. Legătura cu Sophie deblocase probabil cu abilitate toate încuietorile apărării sale interioare, căci deodată nu i se mai păru atât de al naibii de greu să îşi arate recunoştinţa pentru prietenia neclintită a tovarăşului său.

— Dumnezeule, aş fi crezut că suferi de vreo boală a creierului dacă nu aş şti că suferi de altă nenorocire, spuse Gryff în glumă. Dar gata cu gluma! Presupun că pleci să te ocupi singur de neaveniţii ăia, nu?

Cameron încuviinţă din cap.

— Morton are o moşie la ţară, pe coasta de nord a Holbeach-ului. Mă întâlnesc cu ei ca să îmi pun la cale propriul deces. Un lucru pe care umorul meu cinic îl găseşte extrem de amuzant.

Prietenul lui nu schiţă niciun zâmbet.

— Dacă bărbaţii ăştia au ucis o dată, n-au să ezite să o facă din nou. Eşti sigur că nu vrei să îţi ţină cineva spatele? Connor s-a întors în oraş în după-amiaza asta. Ne-am putea întâlni cu tine în apropierea coastei.

— Poftim? Şi să vă îndepărtez pe amândoi de la cărţile şi treburile voastre? Alungă sugestia cu o fluturare bruscă a mâinii. Apreciez propunerea. Totuşi, singur lucrez cel mai

bine. Cameron văzu că Gryff era gata să deschidă gura ca să se opună şi adăugă iute: În plus, minunata ta soţie are în continuare sentimente contradictorii în ceea ce mă priveşte. Dacă dau peste cap publicarea, am să fiu *persona nongrata* pentru totdeauna.

Remarca zeflemitoare aduse o grimasă înciudată pe chipul prietenului său.

— Atunci, bat în retragere. Dar doar pentru că se pare că ai un talent nemaivăzut de a ieşi nevătămat din cele mai infernale primejdii, care i-ar face părul măciucă diavolului însuşi.

— Ai încredere în mine, cele două odrasle ale Satanei au să se rumenească pe tăciunii propriilor intrigi.

— Un ultim lucru, Cam.

Se opri în prag şi se uită înapoi, prin lumina pâlpâitoare a lămpii şi prin umbre.

— Succes! Flacăra pâlpâi o clipă, îmblânzind zâmbetul lui Gryff. Şi nu mai părea aşa de al naibii de îngrozit. Noi, dulăii bătrâni, putem să învăţăm trucuri noi – cum ar fi să le permitem altora să intre în inimile noastre. Să fii îndrăgostit nu e un lucru aşa rău.

„Îndrăgostit?”

Cuvântul şoptit, uşor ca paşii lui sprinteni, îl urmări de-a lungul coridorului.

— Îndrăgostit, murmură Cameron şi coborî treptele întunecate două câte două.

În mod destul de ciudat, cuvântul devenea din ce în ce mai uşor de zis. Şi, tot în mod destul de ciudat, părea că, în sfârşit, reducea la tăcere şuierul şi pufnetul micilor demoni care îi sălăşluiseră în minte atâta vreme.

„Fără furci care împung, fără miros greu şi sulfuros, fără rânjete cinice”.

Poate că Gryff avea dreptate. Poate că unui Cerber îi era cu putinţă să deprindă mişcări noi.

„Atâta vreme cât prima mişcare când îi voi întâlni pe Morton şi pe Dudley nu va fi să mă întind pe spate şi să fac pe mortul”.

Capitolul 18

Încuietoarea scoase un geamăt ruginit când cheia se răsuci…

După cină, tatăl lor se retrase, iar Penelope îşi deschise cartea şi începu să citească tare un nou capitol din *Groaznicul secret al lui Lady Avery.*

Sophie zăbovi în umbră, ascultând cu jumătate de ureche povestea gotică despre temniţe subterane, secrete păcătoase şi ticăloşi nelegiuiţi.

O grimasă i se desenă pe buze. „În clipa asta, propria mea viaţă este cu mult mai sinistră”.

Mai aşteptă câteva pagini, apoi se strecură afară din salon, nerăbdătoare să petreacă măcar câteva clipe de una singură. Acoperi flacăra de la lumânare, merse tiptil pe coridorul întunecat şi îşi căută refugiu în biroul pustiu al tatălui ei.

Trebuia să îşi pună în ordine gândurile învolburate. Măcar călătoria înapoi spre casă – inclusiv petrecerea nopţii la un han respectabil – avusese loc fără incidente, iar explicaţia ei despre schimbarea de planuri fusese acceptată fără probleme de vecinii ei.

— Sunt obişnuiţi să fiu Sophie Lawrance, cea cinstită şi cu capul pe umeri, mormăi ea în şoaptă. Presupun că ar trebui să îi fiu recunoscătoare Celui de Sus că nu mi-a tatuat pe frunte, cu litere mari şi roşii, cuvântul „MINCINOASĂ”. Un oftat. Nu pot să existe semne exterioare că m-am schimbat iremediabil. Dar…

— Vorbeşti singură? Georgiana se ivi în încăperea slab luminată şi se uită în jur. Sau e cineva aici cu tine?

— Doar diavolul, glumi Sophie. Dar eram pe cale să-i cer să plece.

— Eşti într-o stare ciudată.

Sophie evită intenţionat privirea surorii ei. Era pentru

prima dată de la sosirea ei înapoi când aveau posibilitatea să discute între patru ochi. Şi era hotărâtă ca acest moment să dureze cât mai puţin posibil.

— Lucrurile n-au mers bine la Londra? întrebă Georgiana. Nu l-ai găsit pe Cameron?

— Ba da, ne-am întâlnit, şi fusese informat despre moartea lui Wolcott. Deci nu era nevoie să mă deranjez – afurisitul pare să aibă o capacitate nefirească de a adulmeca probleme singur-singurel.

— Există vreun motiv pentru care să fii atât de îngrozitor de supărată din pricina asta?

„Nu sunt îngrozitor de supărată. Sunt îngrozitor de confuză – în privinţa atâtor lucruri”.

— Niciunul despre care să vreau să vorbesc, zise Sophie, în speranţa că răspunsul ei acru avea să o facă pe Georgiana să se retragă.

Totuşi, sora ei refuză să se supună. Georgiana se aşează pe fotoliul din faţă şi îşi împreună degetele.

— Asta îmi pare de rău augur – cam ca ultimul capitol din *Groaznicul secret al lui Lady Avery.*

Sophie scoase un chicot chinuit.

— Mi-e teamă că adevărul poate să fie uneori mai ciudat decât romanele tale odioase.

— Şi mai groaznic?

Lacrimile i se iviră în colţurile ochilor. Se uită pieziş în întuneric şi se prefăcu pierdută în gânduri. Nu era greu – dintr-odată, evenimentele din ultimele câteva săptămâni parcă se rostogoliră şi se învârtejiră în mintea ei.

— Sophie? insistă Georgiana după o clipă de tăcere. Sophie?

Ochii i se îngustară, şi vocea surorii ei se stinse într-un fel de bâzâit de fundal.

— Sophie?

— Doamne Sfinte, izbucni Sophie şi se ridică de pe scaun. De ce nu m-am gândit la asta până acum?

— La ce? Alarmată, Georgiana o apucă de mânecă. Aşează-te! Trimit să îl cheme pe spiţer.

— Nu, nu, nu sunt bolnavă sau nebună. Făcu un gest spre colţul opus al camerei, unde un dulăpior din lemn de stejar, înnegrit de timp, era aşezat sub rafturile de pe perete, pe jumătate ascuns de draperii. Amintirile de familie ale lui *papa!*

Sora ei păru derutată.

— Spanielul de Staffordshire?

— Nu, dulăpiorul!

— Chestia aia veche şi prăfuită? Dar n-a mai fost deschisă de ani în şir, sublinie Georgiana.

— Exact!

— Lasă-mă să îţi fac o infuzie, murmură sora ei. Sau poate o băuturică pentru nervi. Cred că eşti extenuată.

Ea se smuci din mâna surorii ei.

— Georgie, e posibil ca dulăpiorul să conţină un document esenţial. După cum ai spus şi tu, n-a mai fost deschis de ani în şir, iar bucata de hârtie a fost probabil pusă din greşeală acolo, cu ani în urmă, apoi s-a uitat de existenţa ei. Nu doar că are să-l ajute pe Cameron să înlăture ameninţarea îndreptată asupra familiei noastre, dar va şi dezvălui un secret foarte important, care va influenţa viaţa multora de aici.

— Acum vorbeşti şi mai afectat ca într-un roman.

— Ştiu, ştiu. Încântarea îi umplu pieptul. Dar jur că e adevărat.

Dacă reuşea să găsească o dovadă cum că dragul de Cameron era moştenitorul de drept al titlului Wolcott…

„Ştii că asta are să-l îndepărteze, la mare distanţă de atingerea ta”, şopti o voce în mintea ei.

Un pirat putea să mai fure câteva momente de plăcere cu o fată bătrână de la ţară. Dar un aristocrat cu titlu? Desigur, se va aştepta de la Cameron să se însoare cu o femeie de rangul lui. O bijuterie lustruită de la Londra, unul dintre diamantele acelea strălucitoare de primă mână, mai degrabă decât cu o bucată necioplită de granit…

— Dar cheia a dispărut de mult, spuse Georgiana, şi sprâncenele i se încruntară de spaimă.

Sophie alungă gândurile acelea descurajante şi îşi puse degetele în mişcare.

— Du-te degrabă la bucătărie şi caută nişte beţe de frigărui.

— De ce?

Sophie se afla deja la biroul tatălui ei şi scotocea prin sertare după un briceag.

— Te rog, Georgie, fă-o pur şi simplu.

După scurtă vreme, cu uneltele frumos aşezate pe o tavă de cositor, Sophie îngenunche pe covor şi trase draperiile scoţând la iveală lemnul încastrat în fier. Se gândise să o trimită la plimbare pe Georgiana, dar hotărî să nu o facă. Sora ei se dovedise un aliat curajos şi ferm şi îi câştigase încrederea. Adevărat, exista încă un secret care nu putea fi dezvăluit, dar numai pentru că nu era dreptul ei să îl împărtăşească.

— Adu lumânarea un pic mai aproape, murmură ea şi se uită la gaura cheii.

Ghemuită, Georgiana aduse aproape flacăra.

— Hmm!

Examină pentru un moment diferitele instrumente de oţel. Se hotărî să îl aleagă pe cel mai subţire şi îl introduse cu atenţie în deschizătură, apoi mişcă uşor. Nimic. Îl ţinu pe loc, luă un al doilea băţ şi îl băgă mai sus.

De data aceasta, tremurul fii recompensat de un zgomot discret.

Sora ei scoase un fluierat uşor.

— De unde ai învăţat să faci asta?

— De la Cam. Sophie se apucă să lucreze şi la al doilea zăvor. Are nişte mâini teribil de iscusite.

— Pun pariu că aşa este, murmură sec Georgiana, cu o scânteie de răutate în ochi.

— Şşştt, nu-mi distrage atenţia.

Bătăile nebuneşti ale inimii ei răsunau în urechi mai tare ca salvele de tunuri.

Georgiana se aplecă nerăbdătoare.

Poc!

— O, bravo! exclamă sora ei când Sophie întoarse încet mânerul şi uşa se deschise.

Înăuntru erau mai multe teancuri groase de hârtii, care miroseau a praf şi a mucegai. Le duse la birou.

— Ştii ce cauţi? întrebă Georgiana.

— Da.

Suflă norul de pânze de păianjen şi păianjenii morţi de pe primul dosar şi îi frunzări conţinutul. *„Predici vechi, programe de cor, liste cu cărţile de la prezbiteriu…”*

Îl puse deoparte şi îl luă pe următorul. Dar conţinutul său se dovedi la fel de neimportant.

— La naiba! Sophie simţi un junghi de dezamăgire când văzu că primele câteva documente din ultimul dosar nu reprezentau decât inventarul cu veşmintele bisericeşti.

„Gata şi cu inspiraţia divină”.

Descurajată, frunzări repede prin noianul de hârtii şi fu cât pe ce să le arunce deoparte, când atinse cu degetele o bucată mai groasă şi mai netedă de hârtie. Ţinându-şi respiraţia, o scoase şi o ridică la lumină.

— Deci? întrebă Georgiana. Ăsta este *secretul*?

— Da. Cu mare grijă, Sophie îl aşeză pe marginea biroului. Şi, pentru moment, tu nu trebuie să sufli nimănui o vorbă despre ce am descoperit. Ar putea să fie o chestiune de viaţa şi de moarte.

Sora ei făcu ochii mari.

— Vorbesc foarte serios, Georgie, nicio vorbă. Adună dosarele şi le puse la loc în dulăpior. După ce încuie la loc uşiţa şi trase draperia la locul ei, Sophie luă tava. Te rog să te duci înapoi la bucătărie. Din instinct, luă cel mai subţire băţ şi îl lăsă să alunece în buzunarul de la şorţ. Dacă Pen întreabă ceva, spune-i că zăvorul de la geam era blocat, dar am reuşit să-l reparăm.

— Nu o să-mi spui care este *secretul*?

— Pentru siguranţa ta, cel mai bine este să nu ştii. Văzând încruntarea lui Georgie, adăugă în grabă: Nu trebuie să spun eu secretul ăsta. Dar îţi promit că vei afla toate detaliile foarte curând. Ea împături documentul şi îl

ascunse în corsaj. Într-o săptămână, dacă totul merge bine.

„Dacă totul merge bine”. Oare doar faptul că avea nervii întinşi făcuse ca foşnetul slab al hârtiei să pară un râs batjocoritor?

Ridică lumânarea, inspiră întretăiat şi adânc de câteva ori, apoi o luă pe urmele surorii ei de-a lungul coridorului.

*

Cameron trase de frâu ca să se oprească în vârful dealului. Ţinând cu putere pălăria împotriva rafalei aspre şi încărcate de sare, privi marea. În lumina difuză a zilei, valurile învolburate erau lipsite de culoare, griul lor posac fiind accentuat de norii întunecaţi şi clocotitori care se desenau în orizontul îndepărtat.

„Ca loviturile violente”. O metaforă potrivită, decise el şi ascultă zgomotul surd pe care îl scoteau valurile pe prundişul pietros. Moartea şi înşelătoriile se învolburau în curenţii de dedesubt. Nu simţise niciun fel de iubire pentru extraordinar de arogantul lui frate vitreg, dar niciun om nu merita o astfel de soartă: să se scufunde împreună cu familia lui într-un mormânt de ape. Indiferent de cât de rele fuseseră păcatele lui Wolcott, ale lui Morton şi ale lui Dudley erau cu mult mai groaznice.

— Şi am să-i opresc, jură el. Deşi gândul ca eu – un tip care şi-a trăit o mare parte din viaţă de partea întunecată – să devin un cavaler al luptei Binelui împotrivă Răului este chiar ironic, îşi feri ochii de muşcătura aprigă a vântului şi mai cercetă ţărmul pentru o vreme, apoi, cum înserarea se lăsa peste împrejurimi, Cameron o porni pe drumul care ducea în jos spre coastă.

Nu găsise niciun semn de la Sophie în coliba de piatră. O uşurare, recunoscu el, cel puţin pentru moment. Probabil că el călătorise mult mai repede decât ea, aşa că avea să verifice din nou mai târziu, dacă situaţia i-o permitea. Dar, dacă Sophie se ţinuse de promisiune – iar ea

era mai mult decât corectă –, nu trebuia să aibă nevoie urgentă de ajutorul lui.

Adevărat, aveau multe de discutat. Multe de rezolvat. Dar, la fel ca apele oceanului, şi între ei exista un amalgam de griuri. Era mai bine să aştepte până când anumite lucruri se făceau ori albe, ori negre.

Chiar dacă propriile lui gânduri erau încă atât de tulburi.

„Dacă spune din nou nu?”

Cameron îşi simţi măruntaiele încleştându-se. Un titlu elegant nu avea să ascundă multele sale defecte. Nu de Sophie, care îl cunoştea mult prea bine. Oare putea ea avea încredere că inima lui – despre care el pretindea că era tare ca piatra – revenise la viaţă? Avea să îl creadă că primejdiile nechibzuite nu îl mai ademeneau în niciun fel?

— Lasă-mă, mai întâi, să înving doi criminali vicleni şi ticăloşi, murmură el şi schiţă un zâmbet pieziş. Asta se poate să fie cea mai uşoară din cele două provocări.

Drept înainte, abia vizibil prin crângul cu copaci subţiratici, Cameron reperă contururile întunecate ale unui debarcader care se întrezărea în negura nopţii ce se apropia. Descăleca, dezlegă un săculeţ cu unelte de la şa şi se apropie pe jos de clădire.

Nu se vedea nicio licărire de lumină în interior, iar uşile duble erau încuiate. O examinare rapidă îi dădu de înţeles că docul era pustiu, cu excepţia unei pisici tigrate care ţâşni dinspre trestii. Legat de stâlpii de alamă se afla un iaht mare, graţios, ale cărui funii de ancorare vibrau scârţâind în acelaşi ritm cu legănarea blândă a valurilor. Lângă el se afla o ambarcaţiune de curse, ceva mai mică, un vas elegant destinat pentru viteză şi o manevrare uşoară.

„O imagine frumoasă”. Refugiul de pe coastă al lui Frederick Morton era un loc idilic. Dar ascundea oare şi adevăruri neplăcute?

— În ciuda reputaţiei mele de om nesăbuit, chiar sunt un tip foarte precaut, murmură Cameron când se retrase

spre debarcader şi se plimbă agale de-a lungul lui, ca să se asigure că era singur.

Două grajduri din spatele clădirii adăposteau bobine de cânepă şi mai multe ancore ruginite, dar nici aici nu era nimeni.

Satisfăcut, reveni spre intrare. Zăvorul era mai complicat decât se aşteptase, dar îl dădu iute gata.

Odată ajuns înăuntru, Cameron aprinse o lampă micuţă după ce trase obloanele şi se uită rapid prin toate colţurile întunecate la lumina ei discretă. Un suport mare de lemn domina interiorul clădirii, picioarele lui înclinate fiind menite să suporte carena unui vas adus pentru reparaţii. Nimic ieşit din comun acolo, constată el, apoi îşi îndreptă repede atenţia spre bancurile de lucru aliniate de-a lungul peretelui îndepărtat.

Paşii lui agili peste podeaua de pământ foşneau pe aşchiile de lemn, impregnate cu parfumul de stejar şi cu mirosurile mai înţepătoare de gudron de pin şi de ulei de in în lumina pâlpâitoare a lămpii, o multitudine de instrumente agăţate deasupra bancurilor de lucru aruncau siluete ameninţătoare pe perete căptuşit cu scânduri – ciocane cu vârful spintecat, topoare ascuţite şi fierăstraie cu zimţii mari ca dinţii de dragon.

— Atelierul Diavolului, mormăi Cameron şi începu să verifice metodic crăpăturile şi fisurile.

Soarta fu potrivnică găsirii vreunei dovezi legate de implicarea lui Morton în moartea lui Wolcott, dar experienţa îl învăţase să nu treacă nimic cu vederea atunci când încerca să descopere slăbiciunea unui adversar.

Indiferent de cât erau de vicleni, cei mai mulţi oameni erau suficient de neatenţi cât să lase vreun indiciu care să îi dea de gol şi care putea să fie folosit împotriva lor.

Încet, încet, ajunse la porţiunea de sertare şi unghere ascunse.

„Fără noroc”.

Ajuns la capătul bancurilor de lucru, Cameron se opri şi mai cercetă o dată locul la lumina lămpii. Un raft cu vergi

proaspăt lăcuite şi cu pânze stricate de intemperii se afla într-o nişă îngustă. Hotărî că merita să arunce o privire, se strecură în spaţiul înghesuit şi căută rapid prin pânzele grele.

„Doar dâre nisipoase de sare de mare”.

Nici bucăţile netede de molid nu trădară nimic.

Abia când se ridică din poziţia lui ghemuită lumina ateriză pe o bucată de hârtie mototolită care zăcea în spaţiul îngust dintre vergi. Se întinse în întuneric, luă hârtia şi îi netezi cutele.

— Ca să vezi…

Erau două schiţe făcute în creion – cea de sus detalia cârma unei ambarcaţiuni şi sistemele de fixare, cea de jos reda schema de prindere a bolţurilor în carenă.

— Interesant. Poate că nu era o dovadă clară pentru o instanţă de judecată, ci doar o frântură de dovadă. Cameron puse în buzunar schiţele, nefiind nici el sigur dacă fratele lui vitreg chiar fusese ucis.

A doua zi dimineaţă, avea să se ducă la întâlnirea cu Morton şi Dudley, care se avântaseră într-un nechibzuit joc de noroc şi credeau că aveau mâna câştigătoare.

„Dar cărţile finale încă nu fuseseră jucate”.

*

După micul dejun, Sophie îşi luă în grabă mantia şi boneta, recunoscătoare că Georgiana acceptase să îi distragă atenţia lui Penelope asaltând-o cu treburi. Cu toate problemele sale, era bucuroasă să evite întrebările incomode despre motivul pentru care pleca la plimbare atât de devreme dimineaţa.

— Nu lipsesc mult, murmură ea şi se furişă în cămară pentru a mai discuta puţin cu confidenta ei de intrigi înainte să plece.

— Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine? întrebă Georgiana.

— Nu este nevoie. Nu fac decât să îi las lui Cam un

semn la coliba fostului cioban.

Hotărâse să îi povestească surorii ei câteva dintre detaliile planului pe care îl avea. Aşa părea cinstit. Georgiana chiar se dovedise un aliat curajos.

„Va trebui să încetez să o văd ca pe copil”, se gândi Sophie. „La urma urmei, la vârsta ei eu eram deja obligată să fac alegeri importante de viaţă…”

— Ai grijă!

Atenţionarea tăioasă a surorii ei îi întrerupse gândurile.

— Am mers pe jos pe dealuri aproape în fiecare zi. Ştiu unde sunt porţiunile surpate din potecă.

Georgiana nu zâmbi.

— Vorbesc serios.

— Nu lua fleacul ăsta prea în serios, Georgie, murmură ea. Cam este în pericol. Nu pot decât să îi ţin pumnii şi să mă rog să nu i se întâmple nimic rău.

— Am impresia că poate să aibă grijă singur de el, răspunse Georgiana. Un zâmbet îi încolţi pe buze. Nu e nevoie să-l salvezi din peşteri pline cu lilieci sau din mlaştini urât mirositoare.

— O, la naiba, noroiul ăla chiar mirosea urât. Sophie îşi permise un zâmbet trecător la amintirea întâmplării. Ai avut dreptate – am avut nevoie de o săptămână ca să spălăm duhoarea.

— Ba chiar două. Georgiana strâmbă din nas şi luă nişte cârpe de praf şi o sticlă cu ulei de lămâie. Mai bine mă duc să o pun pe Pen la treabă.

Sophie aşteptă câteva momente înainte să meargă în direcţia opusă şi să iasă pe uşa de la spălătorie. Picăturile de rouă sclipeau în soarele dimineţii, strălucitoare ca diamantele în iarba verde. Se uită în treacăt la micile scântei, apoi se grăbi peste peluza laterală şi îşi făcu drum spre pajişte, dorindu-şi ca şi starea ei de spirit să absoarbă un pic din lumina scânteietoare.

„Măcar dacă gândurile mele n-ar fi atât de întunecate de îndoieli. „Nu putea să nu se întrebe dacă Cameron ar

considera noua lui poziţie în societate o binecuvântare sau un blestem, în tinereţe, el fusese revoltat de nedreptatea făcută mamei sale. Dar acum? Îşi înjghebase un refugiu – desigur, plin cu umbre întunecate şi cu coridoare întortocheate, dar îl făcuse totuşi cu mâna lui. Pentru sufletul lui.

„Poate că e greşit să intervin în destinul lui”. La urma urmei, e şi o zicală din bătrâni despre câinii pe care nu trebuie să îi trezeşti dacă dorm…

Un marchiz avea responsabilităţi. Cum urma să se comporte Cameron în privinţa asta? Dacă lăsa totul de izbelişte ori de câte ori îşi dorea să pornească într-o nouă aventură, putea să afecteze pământurile vaste ale proprietăţii şi pe numeroşii lor arendaşi.

Încetini mersul în vreme ce se întreba dacă nu cumva trebuia să se întoarcă şi să se gândească mai bine la întreaga situaţie. Dar şovăiala nu dură decât o clipă, apoi propria ei viziune despre bine şi rău o împinse înainte.

Cameron trăise prea multă vreme în infernul minciunilor. Adevărul, oricât era de provocator, trebuia să iasă la lumină.

— Nu eu trebuie să iau decizia asta, îşi spuse ea. Cam trebuie să se acomodeze singur cu noua situaţie.

Sophie ridică privirea şi văzu că se apropia deja de căsuţa lui Neddy. Imaginea fumului care se înălţa de la forja lui o făcu să simtă o remuşcare. Se considera un pic vinovată pentru că abuzase de bunăvoinţa lui. Lacătul cu cifru fusese restituit, fără ca el să fi descoperit şiretlicul ei. Totuşi, faptul că îşi înşelase un prieten îi lăsase un gust neplăcut. Mai ales că se părea că Neddy tot ţinea la ea, în ciuda eforturilor ei blânde cu care încercase să descurajeze atenţia lui în ultimii ani.

Înghiţi în sec şi înteţi pasul. Cărarea care ducea spre vârfurile dealurilor era chiar după colţ…

Tufişurile dese şi încărcate cu păducel şi trandafiri sălbatici de un roz pal se agitau în vânt, iar foşnetul frunzelor elibera un parfum dulce în aer. Sophie îşi umplu

plămânii cu parfum şi căută să îşi liniştească nervii încordaţi, aşa că îi luă ceva până să îşi dea seama că sunetul ramurilor care se legănau în vânt începea să se audă din ce în ce mai tare.

Trezită din reverie, văzu că o trăsură huruia de-a lungul drumului. Îşi umbri ochii, o urmări apropiindu-se şi încercă să descopere vreun semn distinctiv. Caii negri şi tâmplăria întunecată îi erau necunoscute, la fel şi vizitiul. Cu pălăria trasă bine peste ochi şi cu gulerul hainei ridicat, în ciuda zilei senine, stătea ghemuit pe capra trăsurii fără să salute.

Sophie păşi dincolo de marginea drumului, în porţiunea acoperită cu iarbă ca să lase trăsura să treacă.

Totuşi, caii se opriră cu o smucitură bruscă.

— Aveţi nevoie de indicaţii? întrebă ea.

Fără doar şi poate, individul se pierduse, şi astfel se explica starea lui morocănoasă.

O lovitură iute de bici veni în semn de răspuns, pielea tăbăcită arătă spre una din părţile laterale ale trăsurii.

„Ce ciudat!” Şi teribil de nepoliticos. Sophie îşi înăbuşi un răspuns aspru şi ocoli caii care pufneau şi loveau din copite.

Zăvorul de alamă se mişcă uşor şi uşa se întredeschise.

— Aveţi nevoie de indicaţii? repetă ea şi se uită prelung în beznă.

Draperiile erau trase la ferestre, ceea ce făcea ca întunericul dinăuntrul trăsurii să fie mai adânc ca noaptea. Nu putea decât să ghicească o siluetă – cizme de călărie, haină cu capă, o pălărie cu borul lat.

„Un domn”. Deşi era unul ale cărui maniere lăsau de dorit, constată Sophie în vreme ce el veni mai aproape şi scoase un mârâit înăbuşit de eşarfa înfăşurată în jurul părţii de jos a feţei.

— Îmi pare rău, domnule, dar va trebui să vorbiţi mai clar. Poate că suferea de guturai. Dacă sunteţi în căutarea drumului principal spre Lynn Regis, aţi ratat curba. Era uşor

să ratezi bifurcaţia drumului de lângă râu. Dacă vă întoarceţi la moară…

O mişcare bruscă în umbrele de un cenuşiu apăsător îi transformă cuvintele într-un geamăt înăbuşit. Clipind neîncrezătoare, Sophie se pomeni cu privirea aţintită la ţeava unui pistol.

— Intră în trăsură, domnişoară Lawrance. Cuvintele nu mai erau slabe sau neclare. Acum!

— N… nu înţeleg, se bâlbâi ea.

— O, ba eu cred că înţelegi. Eşarfa alunecă uşor şi dezvălui chipul sumbru al lui Lord Dudley. Poate te crezi tare isteaţă, dar te-am văzut cu canalia aia nenorocită de Daggett la Vizuina Lupului, El scoase un rânjet chinuit. Cu toată imaginea ta îngrijită şi cuviincioasă, se pare că nu eşti decât o curvă banală.

— Dar…

Cu mintea năucită, Sophie nu reuşi să găsească nimic de spus.

— Urcă, îi ordonă Dudley. Sau ai prefera să mă duc la surorile tale şi să le cer să ni se alăture? Cea mai mare e o bucăţică tare frumuşică.

Sophie se urcă în trăsură, Inima îi bătea atât de tare, că se temea că avea să îi spargă pieptul.

— Lasă-le în pace sau…

— Sau ce? pufni el. O lovitură în trapă îi semnală vizitiului că putea să o ia din loc.

— Sau are să-ţi pară rău. Era, recunoscu în gând, o ameninţare destul de ridicolă, dar o ajută să-şi adune curajul.

— Ţie are să-ţi pară rău dacă nu începi să vorbeşti… şi rapid. Nu ştiu ce jocuri faceţi tu şi Daggett, declară Dudley. Dar am de gând să aflu.

— N-am nimic nou să-ţi spun, domnule. Mai bine să nu încerce să joace la cacealma, hotărî ea. Nu avea mare lucru de pierdut. Ştiu ce vrei, dar nu e la mine. Şi n-am nici cea mai vagă idee unde poate să fie.

Pistolul era acum la doar câţiva centimetri depărtare

de pieptul ei.

— Atunci de ce erai cu Daggett?

— Pentru că şi el încearcă să mă şantajeze ca să-i spun unde este afurisita aia de hârtie! îi servi ea iute o minciună. M-a văzut cu tine la prima mea vizită la Vizuină şi m-a obligat să-i spun de ce. Pare să creadă că, dacă obţine hârtia înaintea ta, ar putea să o vândă domnului Morton pentru o sumă frumoasă.

— Minţi.

Dar o pâlpâire de îndoială îi tulbură privirea întunecată.

Sophie păstră cu încăpăţânare tăcerea. „Nu te clinti, nu te clinti”, Gândul la Cameron şi la stăpânirea de sine de care dădea dovadă în situaţii complicate o întări.

— Dacă nu eşti în cârdăşie cu el, cum îmi explici ce făceaţi împreună acum câteva nopţi în aripa plăcerilor de la Vizuină?

— Foarte simplu, răspunse Sophie, cu un râs sumbru. Din cauza ta, nu am cu ce să plătesc cererea unui şantajist – poate exceptând corpul meu.

Dudley se încruntă, dar, înainte să răspundă, trăsura se clătină şi se opri brusc.

— De ce ne oprim? întrebă ea.

— Ai să vezi într-o clipă.

Ea auzi paşi afară şi bufnitura unui sac care era aruncat în compartimentul pentru bagaje. Apoi, zăvorul făcu clic şi uşa se deschise.

Un suspin adânc scăpă printre buzele ei când o rază de soare căzu pe chipul familiar.

— Fă-te comodă, domnişoară Lawrance, spuse apăsat Dudley. Noi trei mergem la o mică plimbare.

Capitolul 19

— Un pahar de coniac, Daggett? Morton ridică o

carafă de cristal. Sau ai prefera nişte bere scoţiană?

Cameron privi licărirea razelor de soare prin tăria ca de chihlimbar.

— Coniac, răspunse el şi îşi atinse cercelul cu degetele. Alesese replica după perla lui Sophie ca un simbol ai dreptăţii poetice. „După faptă, şi răsplată”. Este mult mai civilizat, nu crezi?

Morton privi lung spre lavaliera de mătase de un verde jad prinsă cu un nod impecabil la gâtul lui Cameron şi ridică dintr-o sprânceană cu dispreţ.

— Şi, rogu-te, ce ştii tu despre purtarea civilizată? Sursele mele mi-au spus că nu te mişti prin cercurile înaltei societăţi, asta dacă nu cumva cei doi prieteni ai tăi cu titlu nu ţi-au pus o lesă şi nu te-au invitat să te plimbi la pas cu ei.

Cameron scoase un râs răguşit.

— Adevărat. Nu emit vreo pretenţie că aş fi un domn. Sunt cine sunt. Se opri ca să accepte băutura. Şi, spre deosebire de tine, eu nu poftesc aşa mult la pielea altui om încât să-l omor pentru ea.

O roşeaţă întunecată se desenă în obrajii lui Morton.

— Ce vrei să spui?

— *Moi?* Cameron sorbi o înghiţitură lungă de coniac, apoi ridică nepăsător din umeri. Numai că eu am grijă să ascult şoaptele care plutesc prin oraş. Îşi coborî vocea. Şi, crede-mă, auzi lucruri mult mai interesante în mahalale decât în cluburile fandosite ale domnilor. Acolo sălăşluiesc secretele.

Privirea lui Morton trădă o tresărire de panică.

— Nu că aş da eu o ceapă degerată pe ce ai făcut – sau pe ce nu. Banii sunt moneda moralităţii mele. Avem o afacere care promite să mă răsplătească generos. El îşi înclină capul. Deci să bem pentru tovărăşia noastră. Aştept cu nerăbdare ca amândoi să ne primim recompensele.

— Chiar aşa. Masca de aroganţă a lui Morton reveni. Să sperăm că reputaţia ta de hoţ iscusit nu este supraevaluată, Daggett, Aş fi groaznic de dezamăgit dacă

te-ai întoarce cu mâinile goale.

— După cum aş fi şi eu. Răspunsul îi fu cu intenţie criptic. Cameron trecu pe lângă gazda lui şi se plimbă spre balustrada terasei, apoi îşi propti şoldul de piatra netedă. Ce privelişte frumoasă, spuse el, cu privirea aţintită spre mare. În ziua aceea, apa era de un albastru strălucitor presărat cu vârfuri albe. Şi oceanul mi se pare atractiv. Este atât de imprevizibil, lucru pe care îl găsesc interesant.

Clinchetul de cristal dădu de înţeles că Morton îşi umplea din nou paharul.

— Cunoaşte-ţi picturile domnului Turner? continuă Cameron, văzând că trăncăneala lui enerva gazda. Se pricepe să surprindă stările mereu schimbătoare ale mării.

— Nu te-am invitat aici ca să vorbim despre artă, Daggett, îl întrerupse tăios Morton. Nu-mi pasă decât de o singură bucată de hârtie, şi nu e stropită cu vopsea. Luă grăbit o înghiţitură de băutură. Din moment ce tu ai sugerat să ne întâlnim, bănuiesc că ai ceva care merită spus despre asta. Fii sigur că altfel nu te-aş fi primit.

Cameron scutură un fir de praf de pe mânecă, şi buzele i se arcuiră în sus. Să petreacă o noapte la reşedinţa de la ţară a lui Morton fusese parte din planul lui – o parte poate nesăbuită, recunoscu el în vreme ce urmărea cum gazda lui se îndreaptă spre uşile de la terasă şi îi ordonă ceva unuia dintre servitorii săi. După cum sugerase Sophie, o cercetare amănunţită a locului, pe cont propriu, era uşor de făcut, „înăuntru şi afară, cu documentul incriminator al tatălui ei aflat la adăpost în buzunarul lui”.

Totuşi, în cazul acela, nu îşi dorea să folosească doar furtul ca armă. În războiul peninsular, el şi tovarăşii lui Cerberi învăţaseră din experienţe brutale că, pentru eliminarea celor mai periculoşi duşmani, cel mai bine era să mergi *mano a mano*. Lupta corp la corp. „O, n-am să înfig un pumnal în inimile lor negre, dar am să mă bucur teribil să îi manevrez astfel încât să facă o greşeală fatală”. De îndată ce afla toate detaliile despre sabotarea iahtului lui Wolcott, avea să găsească o modalitate prin care să

transmită informaţiile autorităţilor.

— Dar bineînţeles că am informaţii, răspunse el, după ce Morton reveni pe terasă. Nu câştig nimic dacă-mi irosesc timpul.

Morton păru oarecum domolit.

— Bun.

— Dar, vorbind de câştig, mă văd nevoit să solicit un semn de bună-credinţă înainte să mă supun primejdiilor ducerii la bun sfârşit a cererii tale. Să zicem, un sfert din sumă înainte. Nu că n-aş avea încredere în tine. Dar, în lumea mea, spre deosebire de a ta, care este dominată de codul onoarei, preferăm să discutăm despre lucruri palpabile, nu de promisiuni abstracte.

— La naiba cu tine! scuipă Morton. N-ai zis că ai să ai nevoie de bani în avans.

— M-am răzgândit. Cameron întinse paharul gol. Apropo, coniacul este excelent.

Cu mâinile tremurând de furie, Morton îi umplu din nou paharul.

— Să nu te joci cu mine, Daggett! Nu ştii cu cine ai de-a face.

„O, ba da. Ştiu. Dar nu se poate spune acelaşi lucru şi despre tine”.

— Asta-i bună, asta-i bună! Este o ameninţare? întrebă Cameron, pe un ton moale ca de mătase. Ai putea, desigur, să refuzi cererile mele. Cu toate acestea, ai rămâne dependent de priceperea prietenului tău Dudley. Şi, până acum, nu s-a arătat prea priceput la a găsi ce vrei.

O expiraţie ascuţită.

— Javră ordinară de Cerber ce eşti!

— Da, dar am un nas numai bun pentru mirosit obiectele de valoare, în timp ce Dudley e pe urme greşite.

Morton se răsuci pe călcâie şi începu să se plimbe de-a lungul terasei.

Cameron sorbi indiferent din coniac, pe moment mulţumit să îl lase pe nenorocit să fiarbă în suc propriu. Avea să lase lucrurile să clocotească după aceea.

— De unde te aştepţi să fac rost de fonduri aici, în Norfolk? întrebă Morton în cele din urmă. Pentru asta, trebuie să mă întorc la Londra. Târşâitul cizmelor lui pe dale deveni din ce în ce mai agitat. Are să dureze, şi, cu fiecare întârziere, pierdem din avantaj. După încă vreo câţiva paşi, adăugă: Chiar înainte să plec din oraş, am auzit zvonuri cum că un rival la titlul Wolcott stă să iasă din umbră. Aş prefera să înlăturăm o astfel de pacoste, înainte să facă vreun rău.

Flux şi reflux – ca marea, subterfugiul avea un ritm firesc de a se împinge înainte.

— Da, înţeleg cum asta ar fi în avantajul nostru, încuviinţă Cameron. Poate că putem să aranjăm un troc, mai degrabă decât un schimb de bani.

Morton se opri din mers.

— La ce te gândeşti?

— Am aflat că Dudley are o ascunzătoare cu bijuterii valoroase, răspunse Cameron. Pe care le-a câştigat de curând la un joc de cărţi. Lăsă ca informaţia să îşi facă efectul pentru un moment înainte să adauge un alt neadevăr; Vizuina Lupului nu este singurul loc prin care bântuie pe la mesele de joc. Nu ştii că el joacă pentru mize mari în Seven Dials, la Cazanul Satanei?

Morton strânse din dinţi auzind minciuna.

— Nu mi-a spus nimic despre asta.

— Deloc surprinzător, zise tărăgănat Cameron. La fel ca majoritatea oportuniştilor, doreşte să se înfrupte din generozitatea ta, dar nu este dispus să îşi împartă propriile câştiguri necinstite.

O înjurătură mormăită.

— Din moment ce datoria lui la joc m-a atras în afacerea asta, mi se pare corect ca el să plătească şansa de a face parte din succesul tău. Cameron se îndreptă spre masa din fier forjat şi se servi cu o ţigară de foi indiană din cutia din lemn de cedru. Acum, că semănase sământa discordiei, poate că putea să culeagă câteva informaţii utile. La urma urmei, ce a făcut el până acum pentru tine?

— A fost de-ajutor, mormăi Morton, părând cumva să se apere. Nimănui nu îi plăcea să arate ca un prost. A găsit un document care i-a permis să şantajeze familia Lawrance…

Cameron îl întrerupse cu un sunet nepoliticos.

— Şi ce a investit în treaba asta? Câteva mărunţişuri?

— A mai găsit şi un om isteţ care să facă o serie de mici modificări la iahtul lui Wolcott, spuse Morton cu voce joasă.

— Asta este, îţi garantez, o ispravă de toată lauda. Scoase un cerc perfect de fum şi îl privi cum pluteşte şi dispare încet în vânt. Cu toate astea, ar trebui să fie dispus să investească mai mult decât vorbe goale ca să se asigure de îndeplinirea planurilor tale. De ce să îţi asumi tu toate riscurile?

Gazda lui îşi miji ochii gânditor.

— Ştii, dacă aş fi în locul tău, m-aş asigura că am dovezi despre implicarea lui Dudley în povestea cu iahtul, „Continuă să vorbeşti, continuă să vorbeşti – lasă-ţi cuvintele să se înfăşoare în jurul gâtului ca un laţ de spânzurătoare”. În felul ăsta, ai să ai mâna câştigătoare dacă el caută vreodată să te tragă pe sfoară.

— Ştiu numele complicelui său. Asta ar trebui să asigure cooperarea lui Dudley.

— Poate, zise Cameron cu scepticism. Să vedem dacă este suficient pentru a stoarce ceva informaţii preţioase de la prietenul tău prins la cotitură.

— Dudley trebuie să ajungă aici în scurt timp, mormăi Morton.

— Ştii, dacă îmi împărtăşeşti numele individului, l-ai putea presa cât să-l faci să se dea de gol, sugeră el.

Cu un martor, autorităţile ar fi avut mai mult decât simple suspiciuni vagi ca să continue ancheta.

— Da, înţeleg ce vrei să spui. Morton păru să se gândească la propunerea lui.

Cameron păstră nepăsător tăcerea şi pufăi din ţigara lui de foi în vreme ce se uita la rotocoalele pe care le

desenau deasupra lor pescăruşii de mare.

— Da, repetă Morton şi scoase un râs sec. Să vedem cum are să se simtă dacă e prins într-o menghină a viciilor, ha, ha, ha!

— Ha, ha, ha, repetă Cameron şi îşi ciuli urechea ca să audă numele esenţial.

— Individul este…

O bătaie în uşa cu geamuri de sticlă îl făcu pe Morton să se oprească.

— Ce este? strigă el şi îi făcu semn servitorului să li se alăture.

— Iertaţi-mă, domnule! Lordul Dudley a sosit. Bărbatul îşi drese glasul. Şi nu este singur.

*

Pe măsură ce orele se scurgeau, Sophie rămase ghemuită într-un colţ al trăsurii, afundată într-un somn tulburat. Pe primii câţiva kilometri, Dudley încercase să scoată informaţii de la ea, dar fata refuzase să vorbească. Nu era exclus să fi recurs la forţă fizică dacă al treilea pasager nu l-ar fi îndemnat din vorbe să se oprească.

„N-are decât să ameninţe, să facă scandal sau să mă lovească – n-am să mă mai las intimidată de el”, îşi spusese ea în gând.

Dudley renunţă în cele din urmă şi se cufundă într-o tăcere morocănoasă, întreruptă din când în când de un mârâit ameninţător şi de lovirea pumnului în palmă. Şi însoţitorul lui abandonase încercarea de a o atrage într-o conversaţie, iar acum stătea sprijinit pe perne şi sforăia încet.

Ea îşi închise strâns ochii şi încercă să îndepărteze vălul de panică din mintea ei. „Trebuie să judec limpede trebuie să existe o cale de ieşire din buclucul ăsta…”

Dar inspiraţia refuză să apară. Cu huruitul batjocoritor al roţilor răsunându-i în urechi, alunecase într-o moţăială intermitentă.

Ordinul tăios al lui Dudley o trezi.

— Scoală! Am ajuns.

Picioarele îi erau amorţite, o durea capul, iar Sophie se împiedică atunci când coborî din trăsură.

O mână se întinse ca să o ţină în picioare.

— Ai grijă, Sophie! Când Dudley se duse să discute cu vizitiul său, vocea coborî în şoaptă: Nu complica lucrurile pentru tine sau pentru familia ta. Dă-i ce vrea el şi…

— Şi ce, Neddy? Îşi fixă vechiul prieten cu o privire scrutătoare. Are să mă trimită acasă cu o mângâiere pe creştet şi o pungă de bomboane pe care să le împart cu surorile mele?

Neddy avu cuviinţa de-a roşi.

— Dudley mi-a promis că, dacă ai să cooperezi, nimeni n-o să mai aibă de suferit. Îl ajută pe un prieten să se asigure că ceea ce i se cuvine de drept nu îi este furat de sub nas.

— Ce i se cuvine? repetă Sophie, înspăimântată de raţionamentul lui Neddy. Iartă-mă că analizez în detaliu, dar mi se pare că dreptul lui Lord Wolcott la titlu n-a fost niciodată pus în discuţie.

În momentul acela, înfăţişarea lui Neddy se înăspri.

— Wolcott era fiul arogant şi scârbos al unei scroafe.

— Adevărat. Dar asta nu înseamnă că avem dreptul să omorâm pe oricine ni se pare neplăcut.

— Era un pungaş ieftin şi un mincinos, răspunse prietenul ei. Am muncit pe rupte şi am montat încuietori scumpe şi imposibil de spart la conac, şi ştii ce-a făcut? Vocea lui căpătă o notă stridentă. A refuzat să-mi plătească mai mult decât un fleac, spunând că marfa era de proastă calitate, chiar dacă eu aveam toate chitanţele. Şi nu doar mie are să-mi fie mai bine fără el – o groază de oameni din Terrington o să aibă o viaţă mai bună cu un nou marchiz care să se îngrijească de pământuri.

„Unul care este un criminal conspirator?”

Sophie îşi înghiţi replica sarcastică şi hotărî că era mai bine să afle tot ce putea despre planul lor meschin.

— Spune-mi, zise ea încet, cum de-ai ajuns să fii atras în povestea asta?

— Dudley şi Morton erau în vizită la conac când eu lucram acolo. Mi-au complimentat abilităţile, spuse el, şi mi-au apreciat talentele… mult mai mult decât fandositul de marchiz. Chiar m-au adus la Londra şi au aranjat să montez încuietori la reşedinţa din oraş a ducelui de Linonia, pentru care am fost plătit foarte generos.

Sophie scoase un oftat discret, dându-şi seama cât de uşor fusese pentru cei doi domni din înalta societate să îl momească pe vechiul ei prieten. El trudise neştiut de nimeni, un om simplu, obişnuit, înzestrat cu prea puţine la capitolul înfăţişare, farmec sau imaginaţie ca să se evidenţieze.

„Of, până şi eu l-am refuzat”.

Dar remuşcarea ei se stinse repede atunci când îşi aminti că şase oameni – marchizul şi familia lui, împreună cu trei membri ai echipajului – fuseseră înghiţiţi de mormântul de ape pentru că Neddy se lăsase manipulat.

— M-au dus şi la Cafe Royal, unde am stat la masă cu spuma societăţii şi am băut şampanie, continuă Neddy. Şi mă plătesc generos. Suficient cât să-mi iau o nevastă şi să trăiesc liniştit.

Milă şi dezgust, în egală măsură, clocotiră înăuntrul ei. Sophie îl cunoştea de o viaţă întreagă, şi totuşi bărbatul din faţa ei era un necunoscut.

— Sophie… Vocea lui deveni mai stăruitoare când zgomotul scos de pietriş dădu de înţeles că Morton se întorcea. Eu pot să te ajut, dar numai dacă asculţi de sfatul meu şi faci cum îţi cere Dudley.

— Nu pot, şopti ea şi nu avu remuşcări când minţi printre dinţi: Pentru că n-am ce vrea el.

Neddy nu avu şansa să răspundă, căci Dudley ocoli partea din spate a trăsurii, cu pistolul încă în mână, şi o apucă brutal de braţ.

— Hai! Să vedem dacă Morton poate să-ţi descoasă limba.

„Sunt la casa de la ţară a lui Morton?” Fu cutremurată de un fior.

Un servitor îi conduse prin coridorul întunecat de la intrare, dominat de lambriuri din lemn de culoare închisă şi de picturi cu rame de aur ce reprezentau scene de vânătoare. Sophie îşi întoarse privirea de la cerbul însângerat şi căută să îşi ţină în frâu pulsul care o luase la goană. Dacă şi Cameron se afla acolo…

„Atunci am dat de naiba”.

Slavă Domnului că mai avea câteva momente de răgaz ca să se gândească… să se gândească…

— Mişcă! Dudley îşi sublinie ordinul mârâit prin apăsarea armei de oţel în spatele lui Sophie.

Drept înainte, la capătul coridorului, ea văzu lucirea razelor de soare prin uşile franceze întredeschise. Sunetul mării – sau erau doar bătăile pulsului ei – se ridica în valuri şi îi umplea urechile, înecând totul într-un bâzâit slab de voci.

Sophie închise ochii pentru o clipă, dornică să îşi păstreze calmul.

— Ce naiba înseamnă asta? O voce necunoscută, cel mai probabil Morton. La dracu’, explică-te, Dudley!

— De fapt, de ce să nu-i lăsăm pe haimanaua de Daggett şi pe curva lui să vorbească?

„Improvizează, improvizează!” Era important să îi transmită cumva lui Cameron cât mai mult posibil din ce ştia despre Dudley.

Se întoarse cu faţa spre Dudley şi făcu apel la talentul actoricesc pentru a se arăta tulburată.

— Eu nu sunt, aşa cum spui tu, curva lui. Da, am fost obligată să îi suport avansurile la Vizuina Lupului, dar doar pentru că şi el mă şantaja. Aruncă o privire repezită spre Cameron, care pufăia cu nonşalanţă din ţigara de foi urât mirositoare, apoi adăugă: Bărbaţii! Să vă ia naiba pe toţi! Sunt hărţuită şi ameninţată pentru informaţii pe care nu le deţin. Şi despre care nici măcar nu se ştie sigur că ar exista.

Neddy vorbi cel dintâi.

— Eu o cred! spuse el şi îi sări în apărare. Sophie nu este o curvă.

— Taci din gură, îi porunci tăios Dudley. Pistolul se îndreptă pentru un moment spre pieptul lui Neddy, apoi desenă un şirag de mărgele spre Cameron.

— Deci tu ce ai de spus, Daggett?

— Despre ce? întrebă tărăgănat Cameron, deşi gura i se uscase cu totul când o văzuse pe Sophie împinsă pe terasă.

— Ne trag pe sfoară, Morton, mârâi Dudley. După ce ai plecat de la Vizuina Lupului, m-am dus sus ca să gust puţină plăcere, şi pe cine crezi că am zărit într-una din camere? Pistolul desenă un gest obscen. Cerberu' ăsta şi căţeaua lui care se giugiuleau un pic. Deci nu pot să nu mă întreb ce joc joacă ei aici.

Morton strânse din dinţi.

— Ei bine, Daggett?

— Lord Dudley nu este singurul căruia îi place să tragă cu ochiul la întâlnirile private de la Vizuină, răspunse el. Am spionat o întâlnire anterioară între el şi domnişoara Lawrance, aşa că am decis că erau bani de scos din indiferent ce se întâmpla acolo. El scutură un pic de scrum din vârful strălucitor al ţigării lui. Din păcate, domnişoara Lawrance nu avea nimic de valoare de dat la schimb, cu excepţia fermecătorului ei trup. Şi, cum nu sunt potrivnic plăcerilor cărnii – mai ales atunci când sunt oferite de bunăvoie mi-am luat porţia mea de plăcere, ca să spunem aşa.

Un mârâit vui din gâtul lui Neddy.

— Trebuie să spun că e destul de excitant să deflorezi o inocentă într-un bordel. Cameron aruncă un zâmbet lacom spre Sophie. Şi, din moment ce părea să te fi bucurat de experienţă, poate că putem să o facem din nou…

Scoţând un urlet incoerent, Neddy îşi repezi corpul musculos înainte, iar mâinile lui uriaşe îi căutară gâtul lui Cameron.

Însă Cameron îl evită printr-o răsucire iute şi îşi înfipse genunchiul în vintrele lui Neddy.

— Se pare că mai aveţi un admirator, domnişoară Lawrance, observă el când fierarul se prăbuşi la podea, cu vocea transformată într-un geamăt plângăreţ. Dar se pare că el a fost mult mai domn ca mine.

Chipul lui Morton se relaxa uşor.

— Eşti un ticălos corect, nu-i aşa, Daggett?

— Un fapt ce ar trebui să te încânte, răspunse Cameron indiferent. Îi întinse o mână lui Neddy, care încă gemea. Fără resentimente, Wadsworth. Dacă ştiam că ţii la fată, mi-aş fi stăpânit limba.

— Nemernicule, şuieră Neddy printre dinţi când acceptă ajutorul oferit şi se ridică în picioare.

Cei doi rămaseră faţă în faţă timp îndelungat.

„O greşeală tactică”, îşi dădu Cameron seama şi privi cum ochii celuilalt om se îngustară într-o linie severă.

— Nemernicule, repetă Neddy, şi recunoaşterea se oglindi pe trăsăturile lui grosolane. Dar, vai, este Cam Fanning – cel pe care l-am bănuit cu toţii că era bastardul răposatului Wolcott. Scoase un rânjet sumbru, apoi se întoarse spre Morton şi Dudley, Numele lui nu e Daggett, ci Fanning. Este iubitul de demult al lui Sophie… şi omul pe care îl vânaţi.

Cameron nu aşteptă reacţia celor doi. Îl împinse tare pe Neddy în Dudley, se repezi înainte şi, cu un pumn puternic în falcă, îl puse la pământ pe Morton.

Văzându-i pe cei trei bărbaţi ameţiţi şi prăbuşiţi, el o prinse pe Sophie de mână şi o înghionti spre balustrada terasei.

— Ţine-te bine, Rază de Soare, murmură el şi o luă în braţe. Este timpul să ne luăm zborul.

Capitolul 20

Sophie se agăţă de umerii lui Cameron şi, pentru o clipă, trupul solid şi puterea lui topiră groaza rece ca gheaţa pe care o simţea în oase.

Era viu şi teafăr – nu mai conta nimic altceva, se gândi ea când loviră pământul cu o bufnitură discordantă.

Cameron se ridică, apoi o apucă de mână şi porni într-o fugă nebună.

Siguranţa… siguranţa se afla la doar câţiva paşi rapizi şi fermi mai încolo.

Dar, o clipă mai târziu, iluzia fu spulberată de pocnetul unui foc de pistol.

— Cam! Sophie ţipă când el se împiedică şi aproape se dezechilibra pe cărarea abruptă care ducea în jos, de-a lungul pantei împădurite. Ea se aplecă, crengile biciuindu-i obrajii, şi reperă o rană adâncă şi urâtă în piciorul drept, chiar sub genunchi; pielea sfâşiată a pantalonilor era pătată de un roşu-aprins. Cam!

— E doar o zgârietură, iubito, spuse el printre dinţi. Continuă să o strângă tare de mână şi se avântă spre pâlcul de copaci. Pe aici… Dacă reuşim să ajungem în vârful dealului, putem să ne întoarcem la grajduri.

Mărăcinii se agăţau de fustele ei, rădăcinile se încolăceau de pantofii ei grei. Gâfâind, Sophie încercă să se elibereze din strânsoare. Nu mai mâncase din zori şi, cu picioarele încă amorţite după călătoria cu trăsura, descoperi că puterea îi scădea cu repeziciune.

— Du-te! imploră ea. Du-te fără mine!

El răspunse cu o înjurătură.

— Te rog, Cam! Au să te omoare dacă te prind. Dar mie… mie n-are să mi se întâmple nimic.

— Să te las la mila lor? Scoase un râs trist când o trase peste un copac prăbuşit la pământ. Ai o părere mult prea bună despre natura umană, Sophie. Oamenii ăştia sunt extrem de nemiloşi şi nu se vor opri de la nimic – *nimic* – ca să îşi atingă scopurile.

Răsună un alt foc de armă.

— Continuă să te mişti, îi ceru Cameron şi îşi încetini

ritmul ca să o tragă prin tufişurile dese.

Sophie se chinui să ţină pasul cu el. Plămânii îi ardeau, picioarele o dureau.

— Cam…

Oricât încerca, părea incapabilă să se mişte mai repede.

El se întoarse cu faţa spre ea şi murmură o altă încurajare.

— Aşa, Rază de Soare. Te ţin de mână şi nu-ţi dau drumul.

Cu răsuflarea întreruptă de suspine neregulate, Sophie ridică privirea ca să riposteze.

— Cam!

Strigătul ei de avertizare veni o secundă prea târziu.

Ramura de stejar îl lovi pe Cameron în cap cu un zgomot îngrozitor.

— Aşa îi trebuie nemernicului! Neddy aruncă arma improvizată şi se uită cu o satisfacţie sumbră la trupul încovoiat al lui Cameron. Javra neobrăzată! Chiar şi atunci când eram puştani, Fanning se ţinea mereu după fustele tale şi căuta să îşi depăşească statutul. Ridicând privirea, prietenul ei de odinioară zâmbi. Sigur acum îţi dai seama că nu e decât o nevăstuică ticăloasă. Te-a folosit! Ţi-a distrus reputaţia!

Sophie se prăbuşi în genunchi şi aşeză cu blândeţe capul lui Cameron în poală.

— Doamne, fii milostiv!

— O, nu dispera, Sophie… căderea ta în dizgraţie nu mi-a schimbat cu nimic sentimentele! o asigură Neddy. Am să te accept oricum şi, cu banii pe care îi câştig aici, o să avem destul ca să ducem o viaţă liniştită împreună.

Oare dorinţa lui zadarnică îi sucise complet minţile?

— Domnul să aibă milă nu de sufletul meu, Neddy, ci de al tău! răspunse ea tăios. Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Am crezut că îmi eşti prieten, dar, în realitate, te-ai transformat într-un monstru.

— Sophie!

Sophie ignoră rugămintea şi atinse rana vineţie, apoi scoase un oftat când simţi cum Cameron se agită sub degetele ei tremurânde.

— O, slavă Domnului! Trăieşte.

— Dar nu pentru mult timp. Cu frunzele moarte trosnindu-i sub cizme, Morton coborî povârnişul dinspre scurtătura ascunsă de copaci. Bravo, Wadsworth! Ridică-l şi du-l înapoi în casă! El îşi afundă brutal degetele în părul despletit al lui Sophie. În vreme ce tu… vii cu mine.

— C… ce-ai de gând să faci? întrebă Neddy.

— Să îmi dau seama care este cea mai bună cale pentru a scăpa de scandalagiii ăştia doi. Un zâmbet batjocoritor. De fapt, îi datorez scuze lui Dudley. A fost o idee strălucită s-o aducă aici pe domnişoara Lawrance. Împuşti doi iepuri dintr-un singur foc, aşa se zice, nu?

— Dar şi cel care râde la urmă râde mai bine, nu? şopti Sophie.

El o strânse mai tare şi o trase înapoi, gest care ei îi provocă o durere de cap.

— Tacă-ţi fleanca!

— N-am să-ţi permit să îi faci vreun rău lui Sophie, declară Neddy şi îl privi ameninţător pe Morton. Lord Dudley a promis că n-are să i se întâmple nimic rău.

Dudley, care dispăruse de pe terasă, apăru dintre tufişuri şi se opri fără suflu.

— Aşa am promis, aşa am promis. Şi poţi fi sigur că prietenul meu îmi va respecta cuvântul dat.

Pentru o clipă, Morton se uită ţintă la oamenii lui, apoi ridică din umeri.

— Da, desigur, ai dreptate. O promisiune este o promisiune.

Domolit, Neddy îl ridică pe Cameron şi se avântă înainte.

„Promisiuni, promisiuni”.

Sophie nu se lăsa atât de uşor înşelată. Întrezărise un rânjet încolţind pe buzele lui Morton înainte să îi fi vorbit. Ei bine, ticăloşii ăştia nu erau singurii care puteau face

promisiuni false. Cameron susţinea că singura cheie a supravieţuirii era să rămâi singur şi distant. *Fiecare om pentru el.* Totuşi, ea avea o strategie diferită intenţiona să lupte cu fiecare armă pe care o avea ca să îl ţină în viaţă.

„Mă rog Domnului ca noua dibăcie a mâinilor mele să îmi molipsească şi limba”.

— Ştii, Cameron nu este lipsit de prieteni în lumea bună. Lord Killingworth şi Lord Haddan sunt la curent cu planurile lui de a veni aici, îi avertiză ea. Şi, fără doar şi poate, nu vor permite ca asasinarea lui să fie trecută cu vederea.

Morton o sili să se ridice, îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Vor fi nevoiţi să dovedească faptul că a fost crimă, i-o întoarse el, dar spasmul abia perceptibil din surâsul său dispreţuitor nu se potrivea cu bravada lui.

— Are să fie destul de greu de justificat trei cadavre, răspunse ea, convinsă că intenţionau să îl arunce pe Neddy alături de ei în mormânt. Mai ales după ce s-a întâmplat cu marchizul şi cu familia lui.

— Poate, contracară Dudley. Dar, date fiind mizele, merită cu vârf şi îndesat să-ţi încerci norocul.

— Şi totuşi, spuse Sophie cu răceală, Cameron mi-a spus că nu eşti foarte bun la jocurile de noroc.

Dudley ridică mâna ca să o lovească, dar Morton îl împiedică.

— Nici Daggett, nici Fanning nu şi-au jucat cărţile foarte bine. Nu pot să nu mă întreb de ce s-a deranjat să vină până aici. Pericolele sunt evidente, şi nu pot să înţeleg ce spera să câştige.

— Răspunsul este simplu. A venit să caute hârtia pe care o ai, aceea care sugerează ca tatăl meu a fost implicat într-o nelegiuire, spuse Sophie.

— Te aştepţi să credem că acţionează din prea multă generozitate? replică Dudley. Ha! N-ai bani.

— Nu. Ea zâmbi. Dar am avut un document foarte valoros pe care să i-l ofer la schimb.

Pistolul lui Dudley reapăru dinăuntrul buzunarului de la haină.

— Unde…

— Nu vă obosiţi cu ameninţările! Sophie trase iute aer în piept şi se avântă în cacealmaua ei. E prea târziu pentru asta. I-am dat deja documentul, iar el i l-a dat prietenului său, Lord Haddan, ca să îl păstreze în siguranţă până când ne încheiem afacerea.

Replica ei îi făcu pe cei doi bărbaţi să se privească fix în ochi.

— E posibil să spună adevărul, mormăi Dudley. S-au auzit zvonuri prin cluburile private cum că moştenitorul lui Wolcott stă să iasă la lumină.

Sophie se grăbi să profite de avantajul obţinut.

— Eşti un om deştept, Morton… Sigur îţi dai seama că nu poţi să câştigi, spuse ea. De ce să nu iei lucrurile aşa cum sunt şi să-ţi salvezi pielea? Dă-ne drumul şi pleacă pe continent înainte să apară întrebări despre moartea lui Wolcott. Dată fiind lipsa dovezilor, cel mai probabil ai să scapi nepedepsit. Se opri ca să îşi lase sugestia să îşi facă efectul. Însă, dacă şi actualul marchiz este găsit mort, chiar crezi că poţi scăpa de justiţie?

Sophie observă cum sprâncenele lui Dudley se încruntară pentru o clipă.

— Poate…

— Linişte!

Expresia lui Morton se înăspri, cu pometii ascuţiţi ca nişte lame de cuţit pe sub pielea palidă.

Sophie aşteptă, simţind cum tensiunea trosnea în aer.

— Mişcă, spuse el brusc şi îi dădu cu putere un brânci. Apoi adăugă spre Dudley: Au fost deştepţi. Dar nu este totul pierdut. Am o idee.

*

— Au!

Cameron se strâmbă când Sophie apăsă bucata de

pânză pe tâmpla lui zdrelită.

— Nu te mişca! Trebuie să îţi curăţ rana. Ea rupse altă fâşie din fustele ei. Apoi trebuie să îţi îngrijesc piciorul. Slavă Domnului că nu este decât o tăietură. După ce o bandajez, ar trebui să te simţi mai bine.

— Da, păi de ce nu comandăm nişte chiftele de homar şi şampanie ca să ne simţim cu adevărat bine? glumi el.

Sophie coborî privirea spre încheieturile lui prinse în cătuşele de fier şi scoase un oftat.

— Măcar i-am convins să nu îţi pună şi gleznele în cătuşe.

— Ai fost tare convingătoare, recunoscu el.

— Aş fi fost aşa dacă te convingeam să mă asculţi. Trebuia să fugi când ai avut ocazia.

— Şi să las o domniţă la mila ticăloşilor ăstora josnici, a lanţurilor lor zornăitoare şi a temniţelor întunecate? Erau, de fapt, închişi într-o pivniţă rece, luminată doar de o singură făclie prinsă de jgheaburi. Doamne fereşte! Georgiana şi Penelope nu m-ar fi lăsat să scap prea uşor. Se strâmbă din nou. Nu că încercarea mea de a face bine ar fi fost de vreun folos. Neddy Wadsworth a fost întotdeauna o brută diformă, dar acum e mai degrabă ca un taur – un creier cât o nucă şi o lovitură straşnică.

— Asta nu este o chestie de râs, Cam, spuse Sophie.

— Ştiu, Rază de Soare. Avea noduri în stomac încă de când o văzuse în ghearele lui Dudley. Dar, de îndată ce ajungi la cizma mea şi iei şperaclul, mă eliberez din fiarele astea şi deschid uşa închisorii noastre.

Ea atinse cu mare grijă pielea sfâşiată.

— Nu e aici… trebuie să fi căzut în timpul urmăririi.

— La naiba! Privirea lui cercetă podeaua de piatră şi pereţii. Nimic în afară de bălţi de apă sălcie făcute de picăturile ce cădeau constant din tavan.

— Dar nu face nimic. Sophie îşi ridică fustele şi începu să pipăie una dintre cusături. Am adus cu mine unul de rezervă.

Oscilând între amuzament şi vină, Cameron privi cum

ea începu să scoată o ţepuşă subţire de oţel dintr-un buzunar ascuns.

— Te-am iniţiat într-o serie şocantă de obiceiuri rele.

— Chiar aşa. Ai avut mereu o influenţă foarte proastă asupra mea, răspunse Sophie fără să ridice privirea de la ce făcea. În urmă cu doar câteva luni, nici n-aş fi visat să sărut un pirat misterios, să dau o spargere sau să beau coniac.

Cameron şi-ar fi dorit să îi vadă ochii.

— Şi niciodată, dar absolut niciodată, n-aş fi făcut dragoste pasional într-una dintre cele mai exotice încăperi ale plăcerii din cel mai cunoscut bordel din Londra.

„Încă un păcat pe lista mea”. Cameron se simţi cutremurat de o tresărire. „Atotputernicul sigur nu mai are unde să înregistreze litania nelegiuirii mele”.

— Asta nu e o chestie de râs, Sophie. Se trezi repetând dojana ei de mai devreme. Nu doar că te-am corupt, dar ţi-am pus şi viaţa în pericol. Vocea i se umplu de dezgust. Dacă eram cu adevărat un domn…

— De fapt, chiar eşti unul.

— Poftim? Piatra udă şi unghiurile inegale ale încăperii grosolane dădeau un ecou distorsionat cuvintelor lor.

— De fapt, chiar eşti unul, repetă Sophie. Un domn, adică. Umbrele fluturară şi se aşezară peste piatră brută. Am găsit dovada.

Cameron deschise gura, dar constată că nu putea să se gândească la o replică sarcastică potrivită.

— Oh!

Acesta păru să fie singurul sunet de care era în stare.

Se chinui să se ridice şi încercă să îi desluşească expresia printre modelele desenate de întuneric şi lumină.

— Era în dulapul vechi din biroul lui papa, continuă ea. Unul care n-a mai fost deschis de ani întregi pentru că i se pierduse cheia. Presupun că lecţia despre încuietori mi-a trezit o vagă amintire, şi s-a întâmplat ca seara trecută să mă aflu în cameră… Colţurile gurii ei se arcuiră în sus. Aşa că obiceiurile proaste recent deprinse au dat rezultate bune până la urmă.

Cameron tot nu reuşea să rostească vreun cuvânt. Ciudat, dar, cum trăise toată viaţa în dubiu, certitudinea bruscă păru straniu de irealĕ.

— Ataşată documentului era o notiţă destul de incoerentă adresată de tatăl tău tatălui meu. Sophie se opri să îşi clătească bucăţica de cârpă în castronul mic pe care îl lăsaseră răpitorii. Nu a explicat foarte clar detaliile căsătoriei lui cu mama ta, ci doar a menţionat că a avut loc pe insula Madeira.

— Chiar ai găsit dovada?

Cameron se simţi uşor ameţit de acea descoperire.

— Da. În mod ironic, mă duceam la colibă să îţi las un semn atunci când Dudley m-a răpit.

— Se pare că ironia a jucat un rol foarte important în viaţa mea. Trase adânc aer în piept. Sau poate să îi spun farsă.

Sophie clătină din cap.

— A fost o întorsătură nefericită a sorţii ca un astfel de schimb important să fi avut loc între doi bărbaţi cu minţi nu foarte ascuţite. Scoase un oftat. Îmi amintesc că mama spunea încă de pe atunci că mintea tatii o cam luase pe câmpii... era mereu cu capul în nori şi nu îşi aducea niciodată aminte lucrurile importante. Iar scrisoarea pe care i-a scris-o tatăl tău arată clar că boala îi întunecase judecata. Aparent, era preocupat de reacţia la căsătorie a fratelui tău vitreg şi îngrijorat de cum avea să primească mama ta vestea. Dar mă întreb de ce nu i-a trimis documentul domnului Griggs.

— Nu ştiu, spuse Cameron încet. Şi Griggs a fost la fel de nedumerit pentru că tata nu i-a spus niciodată nimic despre asta. Mi-a zis că s-a întrebat mereu dacă nu cumva tatăl tău primise vreo scrisoare. Se pare că erau prieteni şi se întâlneau adesea ca să discute despre arta şi filosofia greacă. Schiţă o grimasă. Dacă nu s-ar fi pierdut amândoi în idei abstracte.

— Dacă mama ar fi dat peste corespondenţa asta, ar fi ştiut să i-o transmită avocatului marchizului, cugetă

Sophie. În schimb, *papa* a pus-o deoparte în biroul său, alături de un teanc de registre contabile obişnuite… şi acolo a rămas uitat.

— În blestemata asta de poveste sunt atât de mulţi „dacă”, spuse Cameron. Dacă tatăl meu nu ar fi fost atât de bolnav. Dacă fratele meu vitreg nu ar fi fost atât de mândru. Dacă mama mea nu ar fi fost atât de timidă…

— Mărturisesc că m-am întrebat mereu de ce mama ta nu a vorbit răspicat şi nu a cerut să fii recunoscut ca fiul de drept al fostului marchiz.

— Ţi-o aminteşti pe mama – era extrem de blândă, dar îi era frică şi de umbra ei. O grimasă îi agită buzele. Uneori mă întreb dacă nu cumva ăsta e motivul pentru care m-am născut cu atâta îndrăzneală încât să ajungă pentru două persoane.

Sophie îşi permise să schiţeze un zâmbet.

— Bănuiesc că în mare parte trecutul ei a fost de vină. Provenea dintr-o familie săracă, reluă Cameron, explicând parcă mai mult pentru el decât pentru ea. Şi se temea că lumea bună nu avea să o creadă în veci. Părăsiseră vasul în Madeira şi îşi stabiliseră reşedinţa acolo, căci tata crezuse că clima îi putea alina boala de plămâni. Moartea lui a intervenit brusc, aşa că, atunci când mama a revenit în Anglia, singură şi însărcinată, a locuit împreună cu unchiul ei, care o avertizase că putea să fie urmărită în justiţie pentru afirmaţii false dacă făcea prea multă gălăgie. Aşa că a dus o viaţă liniştită, de văduvă cu un copil mic, mulţumită cu situaţia ei modestă, până când a murit unchiul ei şi ne-a lăsat lefteri.

Cameron îşi muşcă buzele pentru o clipă.

— Atunci când aveam şapte ani, ne-am mutat la Terrington, unde a rămas la mila fratelui meu vitreg. Se pare că el a vrut să o alunge cu coada între picioare, dar Griggs a intervenit şi l-a obligat să îi ofere o căsuţă şi o alocaţie mică. S-a spus că eram nişte rude sărace… lucru pe care l-am crezut şi eu. O fracţiune de secundă de pauză. După cum ştii, abia când aveam cincisprezece ani şi-a

permis să spună adevărul. Dacă ar fi…

— Hai să nu mai insistăm asupra tuturor greşelilor din trecut, spuse Sophie hotărâtă. Oricare ar fi vechile greşeli, le poţi îndrepta. Flacăra singuratică de la felinar surprinse o fluturare de emoţie trecătoare pe sub genele plecate. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Se putea oare să fie un indiciu indirect cum că nu era totul pierdut între ei? Nu îndrăzni să îşi lase speranţa să prindă viaţă. O privire piezişă în jur era îndeajuns ca să potolească orice tentativă de romantism.

Măcar nu apăruseră şobolani… deocamdată.

— De îndată ce înlăturăm cătuşele de la încheieturile tale şi deschidem uşa asta îngrozitoare, ai un plan de evadare?

Trezit brusc din gândurile lui, Cameron îşi roti umerii.

— În astfel de situaţii, este o pierdere de vreme să te oboseşti măcar să faci un plan. Lucrurile nu merg niciodată aşa cum te aştepţi, deci cel mai bine este să improvizezi pur şi simplu.

— Să improvizezi, spuse Sophie. Devin din ce în ce mai familiarizată cu acest verb.

— Îmi pare rău, murmură el. Am întors lumea ta liniştită şi raţională cu susul în jos.

— Sau o altă parte, mai intimă a anatomiei mele, răspunse ea, şi o îmbujorare rozalie îi coloră obrajii. Nu spune că îţi pare rău, Cam. Mie nu-mi pare. Da, viaţa mea e o succesiune de salturi nebuneşti în ultima vreme. Dar a fost extraordinar. Mă simt atât de vie.

— Aş vrea să rămâi aşa, spuse el, şi simţi cum pieptul i se strânse când flacăra felinarului lumină zâmbetul lui Sophie, „Sophie… Ea fusese întotdeauna lumina vieţii lui”. Uită de piciorul meu şi hai să ne apucăm de treabă la afurisitele astea de cătuşe. Modelul ăsta în special îţi cere să împingi tare în sus de îndată ce ai băgat vârful şperaclului între primele două pârghii.

Ea introduse vârful de oţel în gaura cheii şi zgâlţâi uşor.

— Pari teribil de familiarizat cu îngrădirile din metal.

— După ce am scăpat din închisorile a şase principate europene diferite, mă consider întrucâtva expert în domeniu… Da, da, ăsta e locul, Rază de Soare, dar trebuie să apeşi mai tare. Cameron îşi plecă o ureche. Mai tare.

În cele din urmă, cătuşa cedă cu un zăngănit şovăitor.

— Dă-mi şperaclul.

Sophie i-l întinse, dar, în loc să îşi deschidă şi cealaltă cătuşă, el ascunse unealta în cizma lui bună.

— De ce? întrebă ea.

— Opţiuni, Rază de Soare. Ne oferă opţiuni. A existat un chinez viclean care a scris o carte despre arta războiului, şi acolo subliniază că elementul-surpriză este o armă foarte eficientă.

Ecoul afirmaţiei lui fu amplificat de zgomotul de paşi care coborau scările înspre pivniţă.

Cameron puse iute cătuşa în jurul încheieturii când o cheie zăngăni în încuietoarea de la intrare.

— Dă-te înapoi, ordonă Morton, înainte să deschidă uşa cu o lovitură. Intră în încăpere, cu câte un pistol în fiecare mână, urmat de Dudley şi de Neddy.

„Trei adversari, două arme şi puţin spaţiu de manevră”. Cam hotărî să aştepte şi să vadă ce aveau de gând răpitorii. O mişcare uşoară a corpului său îi permise să îşi apese genunchiul în coapsa lui Sophie.

Ea încuviinţă discret din cap, recunoscându-i semnalul subtil.

— Ce tablou emoţionant, comentă ironic Dudley. Domniţa loială care alină ultimele ore de viaţă ale iubitului ei. Aruncă o privire răutăcioasă spre Neddy, apoi scoate un cotcodăcit urât. Vezi, ce ţi-am spus eu, Wadsworth? Femeile nu merită să plângi după ele. În adâncul lor, nu sunt decât nişte curve…

Neddy se răsuci, cu capul lui mare plecat, şi se foi de pe un picior pe altul, de parcă era un taur care tocmai fusese însemnat cu un fier încins.

— Sophie nu este o curvă.

— Ba bineînţeles că este, îl tachină Dudley. O curvă. O pupăză. O buleandră. Ha, ha, ha!

— Linişte… amândoi! le ordonă Morton.

Văzând cum colaborarea dintre conspiratori începea să se destrame, Cameron adăugă iute propriile cuvinte tăioase:

— Doar nu crezi că filfizonii ăştia doi chiar aveau de gând să te lase să trăieşti fericit până la adânci bătrâneţi cu Sophie, nu-i aşa, Neddy? Cel mai probabil nu fac decât să pună la cale un scenariu în care vei lua asupra ta vina pentru crimele lor.

— Taci din gură, Daggett! urlă Morton. Ridică-te! Cele două umbre ale pistoalelor dansară pe peretele pătat de apă. Şi dumneata, domnişoară Lawrance.

— De fapt, mă simt foarte bine aşa cum sunt, spuse tărăgănat Cameron. Deşi o pătură în plus sau două ar fi bine-venite. Şi, poate, o sticlă de şampanie, din moment ce apa are un gust cam neplăcut.

— Lasă-mă să-l împuşc acum, mârâi Dudley şi îşi mişcă mâna în buzunarul de la haină. Şi să terminăm odată.

— Linişte! urlă Morton şi îşi armă ambele pistoale. Primul care mai scoate un sunet primeşte un glonţ în creier.

Văzând că fluturarea ţevilor de la pistoale devenea chiar mai haotică, Cameron decise că îşi provocase suficient răpitorii. Plecă supus capul şi rămase tăcut.

Spre cinstea ei, Sophie nu intrase în panică în timpul schimbului de replici. Fără lacrimi, fără bocete. La fel ca în aventurile lor din copilărie, când fusese întotdeauna curajoasă şi descurcăreaţă. Cutezătoare până în măduva oaselor.

„Am să o scot din primejdia asta groaznică”, îşi promise el în gând. „Şi apoi…”

— Scoală, Daggett! Satisfăcut că redevenise stăpân pe situaţie, Morton slăbi strânsoarea mâinii pe pistoale. Încet. Faci o mişcare, şi domnişoara Lawrance are să fie cea care suferă.

Cameron se ridică în picioare şi încuviinţă supus din

cap.

— Docil ca un şoricel, aşa sunt eu.

— Acum, şi domnişoara Lawrance.

— Eu zic că ar trebui să tragem un glonţ în pielea lui râioasă, mormăi Dudley. Marea înghite un corp fără a lăsa urme.

— De aia trebuie să mă laşi pe mine să gândesc, i-o întoarse Morton. Nu câştigăm nimic dacă el dispare pur şi simplu… titlul Wolcott şi averea ar putea fi prinse în chestiuni birocratice ani în şir. Buzele lui palide se întinseră într-un zâmbet. Nu, nu, am un plan mai bun.

— Chiar aşa? murmură Cameron când trecu şchiopătând pe lângă el. Ai face bine să te rogi să fie aşa, Pentru că, până acum, eforturile tale n-au fost prea impresionante.

Un ghiont îl împinse pe uşă afară.

— Mişcă-te, mârâi Dudley.

— Du-i la trăsură, Wadsworth, ordonă Morton. Eu şi Dudley venim într-o clipă.

*

— Deci aici şi-a ascuţit dinţii tovarăşul nostru Cerber? Connor îşi umbri ochii în faţa soarelui strălucitor, îşi struni calul să se oprească şi studie încet dealurile abrupte şi pajiştile bătute de vânt, care se revărsau până la mare.

— Da, oraşul Terrington se află în spatele următoarei creste, răspunse Gryff.

— Mărturisesc că sunt un pic dezamăgit. Aş fi preferat să-l ştiu pe Cam drept un spiriduş din altă lume, un nor colorat de fum decât un reprezentant obişnuit în carne şi oase al rasei umane.

— Ha, ha, ha, chicoti Gryff. Îndrăznesc să spun că va fi obligat să facă foarte multe transformări în zilele următoare, deşi este îndoielnic că are să devină vreodată un tip banal.

— Cam, un lord? Încă îmi sună ciudat, spuse Connor.

Dumnezeu să ajute nobilimea!

— Ne-a supravieţuit nouă, aşa că îmi închipui că poate să tolereze excentricităţile lui Cam, în plus, cred că domnişoara Lawrance va avea o influenţă pozitivă asupra lui.

— Este greu să-mi imaginez că are să îşi pună laba în capcana parohului.

Un alt chicot.

— S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.

Connor îşi permise să schiţeze un zâmbet.

— De fapt, mă simt chiar ofensat. Metehnele lui Cam sunt cu mult mai ciudate decât ale mele.

— Hai să spunem că niciunul dintre noi nu poate să pretindă că este un model de decenţă.

Gryff se foi în şa.

— Potrivit hangiului de la ultima oprire, căsuţa familiei Lawrance se află într-un cătun micuţ, cam la o jumătate de kilometru de aici. Hai să le facem o vizită şi să vedem dacă se ştie ceva despre ce pune la cale prietenul nostru!

O plimbare scurtă îi aduse la un drum îngust, cu tufişuri înalte amestecate cu trandafiri sălbatici. O luară de-a lungul potecii unduitoare şi continuară agale la trap până când zăriră o căsuţă solitară vopsită în alb, ascunsă în spatele unui pâlc de meri.

— Bună ziua, domnişoară Georgiana, spuse Gryff, care o recunoscu imediat pe tânăra suplă care tocmai ieşea pe poarta grădinii şi se grăbea spre pajişte. Eram în trecere prin zonă…

Ajunseseră acum suficient de aproape cât să îi vadă chipul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el din scurt.

— Eu… Eu… Ea şovăi, cu ochii întunecaţi de nelinişte. Nu sunt sigură că ar trebui să spun ceva până când unchiul şi mătuşa mea nu ajung aici, milord. Buzele îi tremurară. Cu voia lui Dumnezeu, ar trebui să ajungă în această după-amiază.

Cuvintele ei provocară o încruntare pe chipul lui Gryff.

— Vă apreciez prudenţa, domnişoară Georgiana. Dar, dacă e vreo problemă, trebuie să fiţi sigură că putem fi de ajutor.

— Adevărul este că eram în trecere prin zonă pentru că avem impresia că domnul Daggett ar putea fi într-o situaţie primejdioasă, adaugă Connor. În cazul în care şi sora dumneavoastră este cumva implicată…

Auzind de sora ei, îndârjirea ei se spulberă.

— A fost răpită.

— Mai rar, domnişoară Georgiana, o sfătui Connor. Respiraţi adânc şi luaţi-o de la capăt!

Mai multe răsuflări rapide reuşiră să îi potolească nervii.

— Sophie a fost răpită.

— Când? întrebă Connor.

— I… ieri.

— Aţi văzut cine a făcut-o? întrebă la repezeală Gryff.

Georgiana îşi muşcă buza.

— Nu chiar. Adică am văzut că s-a oprit o trăsură mare – era neagră, cu roţi şi decoraţii vişinii – şi am zărit un bărbat cu un pistol care i-a ordonat să se urce în ea. Altă răsuflare furioasă. Am urmărit-o pentru că ştiam că voia să îi lase un semn lui Cam – am descoperit ceva important…

— Domnişoară Georgiana, începu Gryff.

— Dar asta nu e tot, continuă ea. Trăsura s-a oprit după aceea acasă la Neddy Wadsworth, şi Neddy a urcat în ea.

Connor se încruntă.

— Cine, mă rog, este Neddy?

— Este fierarul de aici şi… şi e îndrăgostit de Sophie de ani întregi, chiar dacă ea a refuzat cererea lui în căsătorie.

— Eu cred, îi spuse Gryff prietenului său, că ar fi cazul să plecăm ca vântul şi ca gândul înspre Holbeach. Ştiu…

Zgomotul unui tropăit de copite care se apropia iute îl obligă să se oprească. Coborî o mână la sacul legat în spatele şeii, scoase un pistol şi îl ascunse înăuntrul hainei.

Connor făcu asemenea.

— Mătuşa Hermione! Unchiul Edward! Georgiana scoase un oftat de uşurare când trăsura îşi făcu huruind apariţia. Le-am trimis imediat vorbă mătuşii şi unchiului despre ce s-a întâmplat, le explică ea. Dar, până soseau, m-am gândit că era cel mai bine să nu spun nimănui nimic. Sophie m-a avertizat să fiu prudentă.

— Aţi făcut foarte bine, domnişoară Georgiana, spuse Gryff.

El şi Connor rămaseră tăcuţi câtă vreme Georgiana făcu o primire cu lacrimi în ochi şi o prezentare mai detaliată a celor întâmplate. Doar atunci când unchiul ei privi în jur, cu chipul întunecat de griji, Gryff se prezentă şi îi oferi propria sa explicaţie.

— Am venit aici pentru că avem motive să bănuim că prietenul nostru Daggett ar putea avea probleme.

— Şi avem o idee unde să îi căutăm pe el şi pe nepoata dumneavoastră, adaugă Connor. Nu vă temeţi, îi găsim noi şi îi aducem teferi înapoi.

— În timp ce ne aşteptaţi aici, noi ne vom îndrepta spre Wash, începu Gryff.

— Cu tot respectul, domnule, dar venim cu dumneavoastră, îl întrerupse Hermione. Şi asta nu se discută.

— Chiar aşa, întări soţul ei.

Gryff se încruntă.

— Dar…

— Serios, domnule. Aţi putea avea nevoie de o trăsură, afirmă Georgiana. Sau de cineva care să se ocupe de… orice sarcini utile.

— Nu vă vom sta în cale, promise Edward. Sophie şi surorile ei îmi sunt dragi de parcă ar fi fiicele mele. Cu siguranţă înţelegeţi de ce ne simţim obligaţi să fim aproape de inima acţiunii.

— Este un han în apropiere de Holbeach, murmură Connor.

— Ah, bine – cu cât mai mulţi, cu atât mai bine,

presupun, glumi Gryff şi făcu o grimasă. Îmi dau seama că orice discuţie în contradictoriu n-are decât să consume timp preţios. Noi o luăm înainte şi ne întâlnim la han după ce vom avea ocazia să cercetăm împrejurimile. Cu puţin noroc, ne întoarcem cu domnişoara Lawrance. Strânse hăţurile şi îşi întoarse armăsarul spre drum. Hai, Connor să le arătăm acestor ticăloşi că Cerberii mai au încă vreo câţiva dinţi.

Capitolul 21

Sophie acceptă cu recunoştinţă de la Neddy o bucată de pâine şi nişte brânză, în timp ce aşteptau înăuntrul trăsurii.

— Ar fi trebuit să te las să mori de foame, ticălos nenorocit, murmură el înainte să îi întindă în silă lui Cameron o parte din mâncare.

— Îmi voi aminti de bunătatea ta când devin stăpân la conac, răspunse Cameron vesel. Asta dacă Morton te lasă să trăieşti. Metalul scrâşni atunci când ridică mâinile încătuşate ca să ia o muşcătură din caşcaval. Ceea ce este foarte puţin probabil. Acum, că i-ai ajutat cu treburile lor murdare, nu le mai eşti de niciun ajutor.

— Cam are dreptate, spuse Sophie. Oamenii ăştia sunt obişnuiţi cu cruzimea, Neddy, şi te-au făcut să te bagi într-un lucru îngrozitor. Văzu tresărirea de pe chipul lui şi insistă. O femeie nevinovată şi un copil inocent se aflau pe iahtul ăla.

— N… nu am ştiut, şopti el. Jur!

— Când autorităţile au să afle cum ai fost manipulat, se vor arăta indulgenţi, spuse ea. Nu-i aşa, Cam?

— Am să fac tot ce pot pentru tine, Wadsworth, răspunse el. Am şi nişte prieteni influenţi care ne vor ajuta. Îşi înghiţi ultima îmbucătură de mâncare. Şi, spre deosebire de ticăloşii cu care te-ai înhăitat, eu chiar îmi respect promisiunile.

Trăsura se zdruncină uşor când vizitiul urcă la locul lui.

— Gândeşte-te la asta, murmură Cameron printre scârţâitul hamurilor din piele şi tropăitul apăsat al copitelor.

Un moment mai târziu, Morton şi Dudley li se alăturară înăuntru. Îl împinseră pe Cameron la mijlocul banchetei, şi fiecare se aşeză de-o parte şi de alta.

— Poţi să stai lângă curva ta, îi spuse Dudley lui Neddy.

Încruntat, fierarul făcu întocmai.

— He, he, suntem un grup tare vesel, observă Cameron când o lovitură de bici puse caii în mişcare. Poate reuşim să ne oprim şi să ne bucurăm de un picnic cu vederea la mare?

— Numai dacă pot să mă înfrupt din capul tău de pe tavă, răspunse Dudley.

Sophie încercă să îi atragă atenţia lui Cameron, îngrijorată că sarcasmul lui putea să îl întărâte peste măsură pe vreunul dintre tâlhari. La cum stăteau lucrurile, el dansa pe o lamă de cuţit. O alunecare uşoară, şi putea să se trezească transformat în carne tocată.

Privirea ei nu reuşi să pătrundă bezna adâncă. Tot ce putea să vadă era părul lui întunecat şi încâlcit şi licărirea discretă a luminii sidefii. Cameron purta replica cercelului de la mama ei, îşi dădu Sophie seama. Un talisman? O flacără de speranţă, chiar dacă lucrurile păreau teribil de întunecate?

Se agăţă de căldura din zâmbetul lui Cameron atunci când îi spunea „Rază de Soare” şi se lăsă pe spate în pernuţe. „Răbdare, răbdare!” Şi perseverenţă. Sigur Cameron avea să treacă la acţiune atunci când ea se aştepta mai puţin şi trebuia să fie pregătită să ţină pasul cu el

Dar cu mişcarea legănată a trăsurii era greu să rămâi în alertă. Se regăsi plutind prin vise întrerupte… *Georgiana şi Penelope înnebunite de griji… Sara Hawkins de la Vizuina Lupului agitând dojenitor un deget… Diavolul jubilând şi*

făcându-i semn ei să i se alăture în flăcările veşnice ale iadului...

Se trezi cu o tresărire, când trăsura se opri brusc.

— Nu-i scăpaţi din ochi pe prizonieri, spuse Morton spre Dudley şi Neddy. Nu ne oprim mult. Trebuie să recuperez ceva de la debarcader, apoi o pornim iar la drum.

Ea văzu cum Cameron îşi întinse gâtul ca să arunce o privire prin crăpătura îngustă din draperiile de la geam.

— Apropo, adăugă Morton când ajunse la zăvorul uşii, vrei să ştii cum ai să-ţi întâlneşti moartea?

Dudley scoase un râs dezgustător.

— Să spunem că accidentele de trăsură sunt foarte des întâlnite pe drumurile nordice şi abrupte care duc spre Scoţia.

— Vizitiii buni sunt tare greu de găsit, spuse Cameron. De aceea, eu prefer alte mijloace de transport.

— Ce păcat pentru tine că alegerea nu ţine de tine! Cu acea ultimă înţepătură, Morton coborî şi închise uşa în urma lui.

Cameron mai aşteptă câteva clipe înainte să se răsucească uşor.

— De fapt, m-am hotărât că ţine de mine.

Cu o mişcare rapidă îşi eliberă încheietura din cătuşa deschisă. O a doua mişcare iute a celeilalte mâini trimise cu putere fierul atârnând în fruntea lui Dudley. Năucit, acesta se prăbuşi pe spate; pistolul îi căzu din mână şi alunecă pe podea.

Sophie îl azvârli departe din raza de acţiune a lui Neddy.

— Hai, Rază de Soare! E timpul să plecăm. Se uită la Neddy, care nu se clintise. Nu mă face să mă lupt şi cu tine, Wadsworth, Ţi-aş crăpa căpăţâna, dar aş prefera să nu pierd vremea.

Neddy coborî privirea în podea.

— Îţi mulţumesc, nu voi uita.

— Nici eu, adăugă Sophie şi se opri pentru a arunca o ultimă privire spre chipul posomorât al vechiului ei prieten,

apoi îl urmă pe Cameron afară pe uşă.

— Nu cred că putem să le-o luăm înainte, îl avertiză ea şi se poticni în pământul pietros.

— De acord. El se aplecă şi se adăposti în spatele uneia dintre magazii. Ia-o pe urmele mele!

Sophie trase brusc aer în piept când porniră în direcţia mării.

— Sper că nu plănuieşti să înotăm, mormăi ea. Sângele încă îmi îngheaţă în vene când îmi amintesc cum ne-am aruncat în râul Ouse ca să scăpăm de mânia moşierului Coxe.

— Merele furate au meritat efortul.

Cameron se opri ca să arunce o privire pe după colţul clădirii.

— Vorbeşte pentru tine, mormăi ea.

— Nu va fi nevoie să înotăm… decât în ultimă instanţă. Făcu un semn spre doc. Avem pur şi simplu să navigăm departe de necazuri.

Doi stâlpi tulburător de înalţi se ridicau pe cerul întunecat de nori.

— Ştii cum să mânuieşti o corabie aşa mare? întrebă ea şi se gândi la luntrele pe care le construiseră din pânzele vechi, pe vremea când erau copii.

Cameron îi făcu cu ochiul.

— Desigur. Sunt pirat, ai uitat? Ţinând-o de mână, se mişcară în zigzag printre copaci şi o luară de-a dreptul printre pilonii vărgaţi de sare. Iar tu, iubirea mea, eşti o comoară greu câştigată de care n-am de gând să mă despart.

„Iubirea mea?” Ţipătul pescăruşilor, zdrăngănitul pârghiilor, rafalele de vânt – semeţul sigur nu ieşise de pe buzele lui Cameron, se gândi Sophie când el o coborî în cabina unei mici ambarcaţiuni de curse. „Iubire?” Iubirea era un sentiment mult prea blând pentru un pirat neînfricat. Cu siguranţă se distrase cu prinţese exotice, dansase cu frumuseţi ademenitoare, cinase cu curtezane atrăgătoare.

Cum putea ea să se compare cu asemenea plăceri?

„Eu sunt pur şi simplu Sophie”.

— Sophie! O parâmă grea de Manila, lipicioasă şi urât mirositoare de la algele marine, ateriză în poala ei. Nu mai visa cu ochii deschişi şi dezleagă frânghia! strigă Cameron. Şi pregăteşte-te să ridici vela când îţi spun eu. După ce înjură ca un docher când cătuşele care atârnau îl loviră în falcă, adăugă: Iau eu cârma de îndată ce ne îndepărtăm de chei.

Pocnetul ascuţit al unui foc de armă împrăştie stolul de păsări marine. Sophie se crispa, dar continuă să dezlege funiile.

— Te rog, grăbeşte-te, îi strigă lui Cameron, temându-se că, în clipa imediat următoare, un tropăit de paşi avea să răsune de-a lungul aleii cu piloni.

Scoicile zgâriară partea laterală a micii ambarcaţiuni când Cameron îndreptă prova spre mareea în reflux. Un ultim avânt puternic, şi el sări pe vas chiar când acesta se îndepărta de stâlpi.

Prinse cârma şi îi făcu vesel cu mâna.

— Să ridicăm ancora, Rază de Soare, şi să ne lăsăm purtaţi încotro ne va duce vântul!

Cu valurile în creştere şi cu rafalele de vânt tot mai puternice, Sophie nu mai avu timp să se gândească, ci doar se repezi să execute ordinul urlat de Cameron. Un şir ameninţător de nori de furtună plutea la orizont, cenuşiul lor întunecat sufocând lumina apusului de soare.

— Se pare că o furtună vine înspre noi, strigă ea şi simţi cum o rafală de picături de apă sărată îi înţepă faţa când se întoarse.

Cameron încuviinţă mohorât din cap.

— Mai rău decât o furtună, mă tem. Aruncă o privire peste umăr. Dar nu îţi face griji! Nu glumeam când am spus că sunt pirat. După ce am plecat din Terrington, am petrecut ceva vreme explorând mările în lung şi în lat, alături de o bandă de contrabandişti, aşa că ştiu cum să manevrez un vas pe vreme de furtună.

Sophie se ţinu bine, apoi se ridică o clipă şi privi cu

coada ochiului prin beznă. Ceaţa plutea în cârcei subţiri peste apele pictate în alb şi estompa linia ţărmului care se îndepărta cu repeziciune. Măcar singurul inamic cu care se confruntau acum era vremea, se gândi ea.

— Am scăpat de urmărire... O pâlpâire palidă printre umbrele care goneau iute o făcu să ezite. Nu-i aşa?

El nu răspunse.

— Cam?

— Du-te jos, îi spuse calm, şi vezi dacă poţi găsi nişte hărţi. Probabil sunt stivuite pe undeva.

Sophie se grăbi să se conformeze. Găsi hărţile şi se întoarse repede la Cam.

— Poţi să găseşti una cu oraşul „Wrangle” marcat pe ea şi să o întinzi pe bancă?

Cameron fu nevoit să ridice vocea ca să fie auzit prin şuieratul vântului.

— Poftim! Sophie netezi harta. Se încumetă să arunce o privire dincolo de el şi zări silueta de neconfundat a unei vele care se desluşea prin ceaţă.

— Ei sunt? întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

— Să înceapă vânătoarea. Când îşi ridică braţul, cătuşele de fier se învârtiră într-un cerc sălbatic. Ajută-mă să scap de astea. Apoi am să-ţi arăt că un pirat are întotdeauna câteva trucuri în mânecă.

*

— Are să trăiască? întrebă Connor şi reveni din inspecţie în momentul când Gryff ieşi din debarcader.

— Nu. Glonţul i s-a împlântat prea aproape de inimă. A dat deja ortu’ popii. Gryff îşi şterse sângele de pe mâini cu o bucată de pânză veche de in apoi îşi întoarse privirea spre marea furioasă. Domnul Wadsworth a rămas conştient atât cât să-şi mărturisească rolul jucat în scufundarea iahtului lui Wolcott şi să spună că Morton şi Dudley au fost cei care au pus crima la cale.

— Nimic surprinzător, mormăi Connor.

— De acord. Cu toate acestea, a mai furnizat unele informaţii utile. Cameron şi domnişoara Lawrance se pare că au scăpat de răpitorii lor şi au fugit cu una dintre bărcile cu pânze ale lui Morton.

— Cam ştie să navigheze? întrebă Connor.

— Este foarte posibil ca prietenul nostru să poată conduce barca lui Charon peste râul Styx dacă este nevoie, răspunse sec Gryff. Numai Dumnezeu ştie unde a dobândit o asemenea abilitate, dar eu sper că nu într-un iaz. Se apropie vremea rea şi bănuiesc că are să fie şi mai rea în timpul nopţii.

— Fir-ar să fie, înjură Connor.

— Drăcia dracului s-ar potrivi mai bine, răspunse Gryff, pentru că Morton şi Dudley au plecat pe urmele lor.

— Şi acum ce se întâmplă?

— Se pare că domnişoara Georgiana avea dreptate când a zis că am putea avea nevoie de o trăsură. Vântul suflă ca naiba, aşa că, pe apele astea furtunoase, nu pot să se îndrepte decât spre nord. Picături de ploaie începură să răpăie printre frunze. Deci eu sugerez că ar trebui să ne îndreptăm spre han şi să ne pregătim să urmăm acelaşi curs de-a lungul coastei.

*

În lumina lunii care tot apărea şi dispărea, Cameron studie harta. Din experienţă ştia că era întotdeauna un avantaj în luptă să cunoşti bine zona. Deocamdată, valurile şi vântul nu le permiteau să caute refugiu într-unul dintre porturile care punctau linia de coastă. Dar forma suplă a ambarcaţiunii trebuia să le permită să se îndepărteze de urmăritorii lor. „Atâta timp cât vremea nu se înrăutăţea prea tare”. Pe mările învolburate, iahturile mai mari şi mai grele ieşeau în avantaj.

Ridică privirea spre norii care se mişcau cu repeziciune şi simţi prima picătură de ploaie.

— Am găsit nişte pelerine de ploaie jos, spuse Sophie, ieşind prin trapă şi dându-i unul dintre veşmintele cu capişon.

Ea se ghemui la adăpostul cabinei.

— Mi se pare mie sau se apropie de noi?

— Ne prind din urmă, îi confirmă Cameron. Trase iute de eche. Avem o ambarcaţiune mai uşoară şi mai rapidă, dar, pe furtună, iahtul e în avantaj. Din cauza greutăţii sale, poate să treacă prin valuri mai bine decât noi.

— Ce ne vor face dacă ne prind din urmă? Nu au tunuri, nu?

— Nu, n-au să tragă nicio salvă, dar cel mai probabil au muschete sau puşti de vânătoare, răspunse el. Părerea mea este că vor să ne ia la bord.

— Nu va fi mai greu, cu furtuna asta?

— Morton este un marinar priceput.

Sophie îşi coborî genele stropite de ploaie şi încercă să-şi ascundă îngrijorarea din ochi.

— Dar şi eu sunt, Rază de Soare.

— Nu te strădui să pui într-o lumină bună situaţia asta neagră, răspunse ea cu un zâmbet abia schiţat. Îmi dau seama că situaţia noastră nu este chiar bună.

— Crede-mă, am trecut prin situaţii mai rele. Îşi lovi uşor bărbia. A fost povestea din largul coastei de la Tripoli, când, împreună cu prietenii mei, am dat peste două corăbii de corsari, puternic înarmate, care navigau în căutarea prăzii. Noi transportam o încărcătură de mătăsuri de contrabandă, mirodenii şi uleiuri de la Veneţia spre coasta engleză.

— Dumnezeule, şi ce aţi făcut?

— Am folosit inteligenţa pe post de armă. Cu încărcătura noastră, nu puteam să le-o luăm înainte, şi, când s-au apropiat, au îndreptat tunurile spre noi.

Sophie făcu ochii mari.

— Şi?

— Şi apoi, m-am gândit să scurgem în apă tot uleiul pe care îl transportam.

— în speranţa că aveaţi să îi încetiniţi?

— Nu, în speranţa că aveam să îi trimitem direct în împărăţia Cerurilor. Cameron zâmbi, distrăgându-i intenţionat atenţia de la propriile probleme grave. Am aşteptat până când au ajuns chiar în mijloc, iar apoi Jem, şeful nostru de echipaj din Yorkshire şi fost braconier, a luat arcul şi, cu câteva săgeţi aprinse bine ţintite, a dat foc uleiului. Velele sau aprins şi mai multe dintre tunurile lor au explodat.

— Tu, spuse ea, eşti extraordinar de inventiv. Şi extraordinar de nebun.

— Sunt, încuviinţă el, încântat să vadă că Sophie nu mai arăta atât de groaznic de palidă. Asta nu este decât una dintre micile noastre aventuri îndrăzneţe. Şi trebuie să spun că o prefer de departe celei cu lilieci.

Râsul lui Sophie stârni un vârtej de căldură în pieptul lui.

— Eu îndrăznesc să spun că Georgiana şi Penelope vor găsi această poveste mult mai palpitantă, spuse Sophie. Poate că reuşeşti să îl convingi pe prietenul tău, Lord Haddan, să scrie un roman de groază, de îndată ce îşi încheie eseurile.

— Poate. Gryff este un tip foarte creativ. Când o rază subţire a lunii străpunse norii, Cameron mai aruncă o privire la hartă şi apoi la busola amplasată în mijlocul cabinei. Interesant, murmură el după un moment în care cercetă vântul şi curenţii.

Sophie se trase un pic mai aproape.

— Ce-i?

— Vezi asta? El îi arată o linie cu puncte negre care se răsucea spre oraşul Skegness. E un recif, situat la ceva distanţă de coastă. Conform notaţiei de aici, la maree înaltă, este bine acoperit de apă. Dar, cu marea în reflux, aşa cum este acum, rocile sunt un pericol pentru unele vase mai mari.

Ea se încruntă.

— Suntem în pericol?

Cameron se uită înapoi la iaht. Acum era destul de aproape încât să poată vedea mai multe siluete care se chinuiau să mai ridice o velă. „La naiba!” Unii membri din echipajul lui Morton lucrau probabil la debarcader, căci barca părea să aibă destui oameni la bord.

— Nu, nu noi. Avem o ambarcaţiune mică, dar urmăritorii noştri nu. El schimbă cursul de mers. Poţi să ţii cârma în echilibru câtă vreme strâng velele? Trebuie să ne mişcăm cu câteva noduri mai repede…

Apa întunecată spumega peste balustrade în vreme ce ambarcaţiunea se înclina şi prindea viteză. Vântul biciuia parâmele, ceaţa fină se răsucea în aerul rece, sarea şi ploaia îi înţepau chipul.

— Câştigă teren, strigă Sophie.

— Tot ce trebuie să facem este să trecem de recif înaintea lor. Dacă nu cumva sunt proşti făcuţi grămadă, vor fi nevoiţi să îl ocolească şi, cu vântul ăsta, le va lua ceva timp ca să evite pericolul. Până când vor reuşi, noi vom fi cu mult înaintea lor şi ne vom pierde în furtună.

O rafală de vânt o lovi din plin, dar ea se agăţă ferm de cârmă.

„Să îndrăznesc să mai trag de această ambarcaţiune?” Cameron aruncă o privire piezişă în sus. Catargul se înclina deja periculos.

— Ai intrat în horă, trebuie să joci, murmură el şi mai trase într-o jumătate de rotire frânghia. Lemnul lăcuit gemu, dar rezistă.

Cam reveni la cârmă.

Prin ceaţa învolburată, nu putea decât să ghicească o urmă din linia întunecată din mijlocul apei alburii care se întindea înaintea lor.

— Trebuie să ne îndreptăm spre centru, murmură el printre dinţii încleştaţi. Rugându-se ca instinctele lui de pirat să fi rămas ascuţite, înclină vasul pentru a se strecura printre valuri.

Lovite de contracturenţi, valurile se înălţară şi loviră corpul vasului, Ambarcaţiunea se cutremură, iar Cameron

văzu cum Sophie se încovoaie pe sub pelerina ei cu glugă, ca o ţestoasă care se retrage în carapace.

În ciuda propriei lui frământări interioare, el reuşi să schiţeze un zâmbet încurajator.

— Aminteşte-mi să-ţi spun despre fuga de pe insula Madagascar.

— Poate să aştepte până când ajungem pe pământ uscat? îi replică ea. Aş prefera…

Restul cuvintelor ei se înecară în bubuitul unui tunet.

O explozie strălucitoare de fulgere sfâşie cerul şi, pentru o clipă, cele două ambarcaţiuni cu vele care se întreceau pe marea învolburată fură luminate în culori aprinse. Când Cameron reveni să preia cârma, îl zări pe Morton pe puntea sfărâmată a iahtului, încercând să ţintească printr-o puşcă de vânătoare înainte ca întunericul să înghită din nou totul.

Braţele îl dureau îngrozitor de la lupta cu curenţii, dar reuşi cumva să ţină direcţia. Lovind din plin creasta unui val, ambarcaţiunea fu propulsată înainte şi trecu razant prin gaura dintre rocile înşelătoare. *Un scârţâit, o izbitură*, *un fior.* Şi apoi, dintr-odată, trecură de pericol şi reveniră în largul mării.

Sophie ţipă de bucurie.

— O, ai reuşit, Cam! Eşti însuşi Prinţul Piraţilor.

— Sunt doar un marchiz, răspunse el pe un ton sec.

Cu vânturile puternice care îl scoteau cu forţa din mare, Cameron fu nevoit să schimbe direcţia înainte de a arunca o privire înapoi.

— La naiba, nici măcar *eu* n-aş fi atât de nesăbuit, murmură el.

Cu velele şuierând în vânt şi carena ieşind la suprafaţă prin apele învolburate, iahtul o luă pe urmele ambarcaţiunii. Catargul său înalt şi închis la culoare tăie cu sălbăticie ceaţa, ca o sabie care aplica o lovitură mortală unui duşman.

Pentru un moment, Cameron se simţi descurajat. Fără arme şi în număr redus, el şi Sophie aveau puţine speranţe

să riposteze în faţa unui atac de la mică distanţă.

Şi apoi…

Şi apoi, cu un trosnet înfiorător, catargul iahtului se rupse. Într-un amestec de vele şi frânghii, se prăbuşi în mare făcând iahtul să se rotească în derivă. Scăpată de sub control, carena navei se sparse din cauza impactului cu o rocă scufundată, iar catargul fu spulberat în mii de fărâme. Şi carena începu să se scufunde într-o învălmăşeală de parâme chiar în momentul când un val mare se ridică şi se sparse peste punte.

Spuma zbură prin aer şi brăzdă întunericul cu stropi fantomatici. O clipă mai târziu, se scufundă şi ce mai rămăsese din iahtul sfărâmat.

— Dumnezeule! Sophie scoase un bolborosit îngrozit când epava dispăru sub apele învolburate.

— S-a făcut dreptate, presupun, murmură Cameron în timp ce se uita în întuneric. N-am minţit când am spus că am avut motive personale să te ajut în lupta împotriva acestor indivizi, adăugă el după un răstimp. Asta a fost a doua oară când Morton a încercat să mă distrugă. El era nemernicul care o bătea pe fata de la cârciumă – nenorocitul slugarnic căruia i-am luat punga şi care mai apoi a fugit la Wolcott ca să mă declare hoţ. Vârtejul apei negre precum cerneala nu contenea. Dacă navighezi prin viaţă folosind drept busolă lăcomia şi răutatea, meriţi să te scufunzi lovit de roci ascunse în mare.

Sophie încuviinţă din cap.

— Nu pot să-i plâng pe Dudley şi pe Morton, spuse cu vocea crispată. Dar, totuşi, ar trebui să ne uităm după supravieţuitori.

— Dacă aş putea, aş face-o, Rază de Soare. Dar pur şi simplu nu e posibil să navighezi pe furtuna asta, răspunse Cameron. Deja vântul s-a înteţit. Trebuie să ne lăsăm purtaţi de el şi, chiar şi aşa, va trebui să luptăm din răsputeri ca să ne menţinem pe linia de plutire. Văzând expresia ei îndurerată, adăugă: Şansele să găsim pe cineva în viaţă în vijelia asta sunt aproape nule.

— Bietul Neddy, murmură ea încet.

Cameron nu se simţea la fel de mărinimos.

— Cu toţii trebuie să trăim sau să murim – cu alegerile pe care le facem. Wadsworth ştia diferenţa dintre bine şi rău. Deci n-are decât să accepte consecinţele pentru acţiunile sale. Îşi scutură o şuviţă de păr ud de pe frunte. Aşa cum am spus, dacă trăieşti alegând să iei prin violenţă ce nu este de drept al tău, trebuie să fii pregătit să mori de sabie.

— Ştii, cu toată fanfaronada ta, eşti onoarea întruchipată. Ea se întoarse şi îşi încolăci braţele în jurul lui într-o îmbrăţişare teribilă. Un erou în adevăratul sens al cuvântului.

— Nu-mi exagera nobleţea, Sophie!

Şi totuşi, simţi cum cuvintele ei îi stârniră o căldură ciudată într-o anumită parte din piept.

„Devii un sentimental blajin”, îl luă în râs unul din demonii din mintea lui.

„Da, şi ce este atât de greşit în asta?” replică el.

Spre surprinderea lui, demonii şi diavolii nu răspunseră. Se furişară departe, iar furcile lor roşii şi fierbinţi se topiră încet, dispărând în cele mai întunecate colţuri ale minţii sale.

— Eşti nobil, spuse ea, şi îşi apăsă buzele pe obrazul lui neras, şi am hârtia care să o dovedească.

— N-am crezut niciodată c-am să trăiesc să văd ziua asta… Valurile se ridicară, şi cârma se lovi de el, mai să îi arunce pe amândoi peste bord. Şi e posibil să nu ajung să o trăiesc dacă nu ne concentrăm pe furtuna asta. Cameron depuse un sărut pe fruntea ei, apoi îi dădu drumul fără tragere de inimă. Mă tem că vijelia are să fie urâtă. Va trebui să ne folosim puterile ca să ne menţinem pe linia de plutire.

*

Bombănind, Gryff îşi croi drum peste grămezile de

scoici sparte şi se întoarse grăbit la trăsură.

— N-avem noroc nici aici? întrebă unchiul lui Sophie şi încercă să îşi ascundă dezamăgirea din voce.

— Pescarii din Lincolnshire şi din Yorkshire par cu toţii diabolic de încântaţi să-mi spună că nicio corabie nu ar putea să ajungă la ţărm pe furtuna asta, bombăni Gryff. Cu toţii erau obosiţi şi ţâfnoşi. Călătoriseră cu greu în ultimele două zile, urmăriseră linia de coastă, făcând doar câteva opriri preţioase pentru odihnă sau hrană. Potrivit tovarăşilor din acest port, oricine ar fi fost pe apă când a început furtuna a ajuns cel mai probabil în insulele Shetland – sau în portul îngheţat de la Spitzbergen.

— Trebuie să ne continuăm drumul spre nord, spuse hotărâtă Georgiana. Furtuna trebuie să se oprească la un moment dat, şi, când se opreşte, Sophie şi Cameron vor găsi un port sigur.

Hermione încercă să zâmbească, dar grijile îi erau gravate în jurul ochilor.

Gryff şi Connor făcură un schimb de priviri, fără care vreunul din ei să dea glas faptului tot mai evident că violenţa continuă a oceanului scufunda cu repeziciune orice şansă de supravieţuire.

— Hmm, domnul Daggett este un marinar iscusit? întrebă Edward.

— Are o serie întreagă de abilităţi diferite, răspunse răspicat Connor.

Tăcere.

— N-aţi spus că navigaţia e una dintre ele, sublinie Georgiana.

Gryff îşi drese glasul tuşind.

— Haideţi să poposim la un han de aici cât să aranjăm să luăm alţi cai. Apoi, dacă aş putea fi atât de îndrăzneţ încât să fac o sugestie…

— Vă rugăm, domnule, spuse Edward.

— Iată ce propun. Aruncă o privire piezişă spre cerul plumburiu, care nu dădea semne că s-ar limpezi. Ne îndreptăm cu toţii spre graniţa scoţiană. Dacă încă nu i-am

găsit pe domnişoara Lawrance şi pe Daggett până atunci, voi trei ar trebui să reveniţi la Terrington să aşteptaţi veşti, în vreme ce eu şi Connor continuăm căutarea călare în Ţinuturile Înalte. Drumurile de acolo abia dacă sunt potrivite pentru nişte căruţe, iar trăsura dumneavoastră ar avea de suferit.

Edward încuviinţă din cap fără prea mare tragere de inimă.

— Este un plan rezonabil, domnule, şi, oricât mă doare să mă dau deoparte, nu pot să nu recunosc că am fi mai mult un obstacol decât un ajutor.

Hermione scoase un oftat.

— Nu se poate altfel, draga mea, spuse soţul ei.

— Ei bine, eu, una, nu mi-am pierdut speranţa, anunţă Georgiana. Dacă aţi şti câteva dintre încercările prin care au trecut Sophie şi Cam, aţi avea mai multă încredere în şansa lor.

Gryff chicoti la spusele ei – primul semn de amuzament de când începuse călătoria.

— Destul de corect, domnişoară Georgiana. Fiind extrem de familiarizat cu abilitatea misterioasă a lui Daggett de a fi mereu cu un pas înaintea dezastrului, şi eu, la fel ca dumneavoastră, îmi păstrez optimismul.

*

Spre disperarea lui Cameron, predicţia lui cu privire la puterea furtunii se dovedi dureros de adevărată. În ziua şi noaptea ce urmară, el şi Sophie se luptară cu natura implacabilă: ploaia, vântul şi apele învolburate se amestecară într-o ceaţă de un cenuşiu metalic. Uzi, îngheţaţi, epuizaţi, se chinuiră să menţină velele pentru ca ambarcaţiunea să nu fie înghiţită de valuri, supravieţuiră cu biscuiţi vechi, brânză mucegăită şi cu un butoiaş de cidru pe care Sophie îl găsise într-unul dintre dulapuri.

„Gri, gri şi mai mult gri” – părea să nu existe sfârşit pentru furtuna violentă care se vedea la orizont.

Ameţit din cauza lipsei de somn, Cameron habar nu avea unde se aflau, ci doar urmărea acul busolei, care indica necontenit spre nord. Frecându-şi ochii înroşiţi de sare, simţi că era pe punctul de a adormi, în ciuda zgomotului făcut de vântul care lovea pânza întinsă.

— Du-te jos şi trage un pui de somn, insistă Sophie. Pot să rămân eu la cârmă pentru o vreme.

— Poate doar pentru puţin timp, mormăi el.

— Du-te! îi ceru ea, iar de data aceasta el nu se împotrivi.

Ar fi fost mult prea periculos să adoarmă la cârmă.

Cameron nu ştia cât timp dormise, dar se trezi brusc cu o tresărire, conştient că mişcarea ambarcaţiunii se modificase simţitor. Ridică trapa şi fu asaltat de o lumină strălucitoare ca diamantele. Vântul devenise o uşoară adiere, iar apa licărea în nuanţe de albastru.

— Priveşte… o, priveşte! Sophie arăta spre o linie slab vizibilă de stând cenuşii, undeva în depărtare. Pământ!

„Terra firma"

Vederea uscatului nu-l bucurase niciodată mai mult ca acum.

— Hai să mai tragem de pânzele astea şi să ne îndreptăm spre ţărm. Cameron îşi frecă mâinile dezmorţite, se îndreptă spre cârmă şi schimbă cursul ambarcaţiunii. Nu ştiu tu, dar pentru mine o cană de cafea, fierbinte şi tare ca focul iadului, ar fi de-a dreptul divină.

Capitolul 22

— Arăt ca un bizam murat. Sophie coborî privirea spre rochia ei zdrenţuită şi se strâmbă în vreme ce ambarcaţiunea alunecă pe apele liniştite ale golfului. Muselina acoperită de sare era presărată cu gudron de la velatură. Iar părul îmi e, pesemne, mai hidos decât un amestec de alge urât mirositoare.

Cameron îşi frecă barba nerasă.

— Sinceritatea mă obligă să recunosc că nu străluceşti cu lumina ta obişnuită, Rază de Soare.

Nici el nu era întruchiparea perfecţiunii, observă Sophie. Şi totuşi, înfăţişarea lui dezordonată – cu barba zbârlită, cămaşa ruptă, părul vâlvoi, cercelul îndrăzneţ – arăta mai curând păcătos de neînfricat decât teribil de monoton.

— Sper să nu-i speriem pe localnici, murmură ea. Ar putea să creadă că suntem nişte demoni ai mării alungaţi din împărăţia de sub ape de către Neptun ca să îşi verse răul aici, pe pământ.

— Sunt convins că au văzut lucruri mult mai groaznice de atât, glumi el. Ca, de exemplu, vikingi păroşi pe monstruoasele lor corăbii.

— Bănuiesc că nu suntem chiar atât de ameninţători. Îşi înăbuşi un căscat. Ai idee unde am ajuns?

— Nici cea mai vagă idee, răspunse Cameron. Ambarcaţiunea ajunsese la un debarcader decolorat, plin de plase de pescuit şi de capcane pentru anghile. În clipa asta, întrebarea ta nu este de o importanţă capitală. Din partea mea, atâta timp cât există un pat şi pături – de preferinţă lipsite de purici –, am putea să fim şi în Xanadu sau Hyderabad.

— Un pat, repetă Sophie cu un oftat melancolic. Sunt atât de obosită, că aş putea pur şi simplu să mă ghemuiesc pe sacii ăia de pânză groasă şi să dorm o zi… sau poate o săptămână. Mintea îi deveni alertă de îndată ce făcu acea menţiune. O, Doamne! Dar primul lucru pe care trebuie să îl fac este să îi scriu lui Georgie…

— Fii sigură că am să trimit un mesaj, dar nu înainte de-a te vedea în pat, îi spuse Cameron şi ridică trupul ei docil spre pasarela cu piloni.

— O, nu pot să mă gândesc la o propunere mai potrivită.

Şi, chiar dacă ar fi vrut, Sophie era prea obosită să se împotrivească.

— Nu? Sprâncenele lui se arcuiră sugestiv. Ar trebui să-ţi reîmprospătez memoria. Dar şi asta poate să aştepte până mai târziu. Termină de înfăşurat frânghiile în jurul unor piloni şi o luă de mână.

— Hai, mi s-a părut că văd un han peste drum.

Fericită să lase toate deciziile în seama lui, Sophie îl urmă alene, copleşită de oboseală şi complet nepăsătoare la privirile curioase ale oamenilor din oraş, care se adunaseră la tarabele din piaţa din port. Negocierile lui Cameron cu hangiul nu fură pentru urechile ei decât un zumzet vag… şi nu avea habar cum de reuşise să îşi mişte picioarele în sus pe scări. Nu ştia decât că cizmele ei fură îndepărtate şi o pătură moale de lână îi acoperi umerii.

Şi apoi, somnul – minunatul, prea minunatul somn – îi învălui trupul obosit.

Era imposibil de zis cât timp lenevise în dulcea uitare de sine. Nu ştia decât că încăperea era presărată de lumina răsăritului când se trezi.

— A, te-ai întors din braţele lui Morfeu? murmură Cameron şi o strânse la piept.

— Mmm. Se întinse un pic. Da, dar am visat aşa frumos!

— Da? Îi muşcă uşor lobul urechii. Despre?

— Ouă prăjite, o felie de şuncă, biscuiţi fierbinţi cu unt şi dulceaţă, murmură ea. Şi un ocean aburind de ceai fierbinte… deşi, ca să fiu sinceră, dacă nu mai văd niciodată un ocean, n-am să fiu dezamăgită.

— Şi eu care speram ca fanteziile tale să se abată spre alte pofte.

Sophie simţi cum faţa îi fu cuprinsă de flăcări, conştientă deodată de faptul că el era în pat cu ea şi că nu purta decât lenjeria de corp.

— Acum, că menţionezi asta… dădu ea să spună.

— Şşştt. O reduse la tăcere cu atingerea uşoară a buzelor lui. Oricât de mult mi-ar plăcea să te ispitesc la păcat, am o desfătare şi mai senzuală pentru tine. Aşteaptă aici!

El se ridică şi se îndreptă spre lavoarul aşezat în umbra unui dulap pictat.

Vesela zornăi şi eliberă arome dumnezeieşti. O clipă mai târziu, el reveni în pat cu o tavă mare pe care erau îngrămădite mâncare şi băutură.

— Cam! Cuvântul fu înăbuşit de îmbucătura de brioşă. Prietenii tăi au dreptate – eşti o creatură cu puteri supraomeneşti. Cine, dacă nu un vrăjitor, ar putea să facă să apară ca prin minune un ospăţ dintr-un urcior cu apă rece?

— Există o explicaţie mult mai lumească. Soţiei hangiului i s-a făcut milă de noi, copii amărâţi şi pierduţi! Îi întinse o farfurie cu ouă şi cu pâine prăjită. Apropo, am cerut să ni se pregătească şi baia. Bănuiesc că ţi-ar plăcea să-ţi cureţi sarea şi apa de mare de pe piele.

— Chiar eşti un vrăjitor. Sophie răsuflă uşor după ce sorbi din ceai. Acum, dacă ai putea să fluturi din baghetă şi să faci să apară din nimic şi o rochie proaspăt spălată.

— Scuze! Asta îmi depăşeşte sfera abilităţilor, răspunse Cameron. Dar te-ai mulţumi cu veşminte noi? Nu prea ai ce alege în magazinele de aici, dar am găsit o nuanţă de albastru mai închis care se va potrivi de minune cu ochii tăi. Scoase de sub pat un pachet învelit în hârtie. Am mai adăugat şi câteva lucruri esenţiale. Am estimat din ochi măsura.

Un zâmbet ştrengăresc. Pe care Sophie îl acoperi cu un sărut pudrat de scorţişoară.

— Nu sunt sigură ce e mai delicios, murmură ea. Tu sau biscuitul.

— Eu am să rămân pe aici multă vreme după ce vei fi înghiţit ultima stafidă.

„O, cât mi-aş dori să rămâi alături de mine… pentru totdeauna”.

I se puse un nod în gât, iar dulceaţa se transformă în cenuşă. Cameron o făcea să râdă. Şi în curând avea să o facă să plângă. Urma să se întoarcă la căsuţa familiei ei şi el avea să dispară spre… locul pe care un prinţ al piraţilor îl

numea acasă.

Se sili să îşi înghită amărăciunea şi ridică privirea.

— Mulţumesc pentru haine.

Sprâncenele lui se arcuiră, dar, înainte să apuce să spună ceva, se auzi o bătaie în uşă.

Cameron îşi trase pe el pantalonii şi cămaşa – îşi cumpărase şi lui haine noi –, apoi se duse să deschidă uşa.

Două slujitoare tinere aduseră găleţi cu apă caldă, şi, după câteva drumuri dus-întors la bucătărie, cada de cupru din spatele paravanului era plină. Fetele se retraseră îmbujorate şi chicotind după ce Cameron le făcu cu ochiul şi lăsară în urma lor un nor de abur dulce şi parfumat care se ridică spre tavan.

— Jur, ai putea să îl ademeneşti şi pe şarpele diavolului să iasă din pielea lui solzoasă, spuse Sophie privind cum foşnetul fustelor dispăru şi uşa se închise.

— Aş prefera să te conving pe tine să scapi de cârpa aia plină de sare pe care o porţi. Cred că te mănâncă îngrozitor.

Începea să o furnice pielea sub privirea lui leneşă. Trase adânc în piept aerul umed şi se bucură de parfumul subtil de rozmarin şi iarbă-neagră.

— N-ai să fii nevoit să o scoţi cu forţa.

— Ce păcat! Aşteptam cu nerăbdare să te ating.

— Mă îndoiesc că lupta cu o vrăjitoare a mării murdară toată ar fi prea plăcută. Uşor ruşinată, Sophie se ridică de pe pat şi strânse pătura la piept. Mirosul de apă sărată şi de solzi nu mi se pare un afrodiziac.

— Am cumpărat nişte săpun făcut din iarbă-neagră şi miere, murmură Cameron. Şi un burete moale. Sunt toate lângă cadă.

Un susur de dorinţă scăpă printre buzele ei.

— Dacă pare absurd de necuviincios să te dezbraci în faţa mea, poţi s-o faci după paravan. N-am să mă uit. Se opri. Ei bine, poate doar am să arunc o privire.

Sophie se afla deja la adăpostul paravanului.

— Cum Dumnezeu ai făcut rost de toate obiectele

astea de lux? întrebă ea în vreme ce-şi trăgea peste cap rochia zdrenţuită şi o arunca într-un colţ. Mi-am lăsat gentuţa de mână în trăsura lui Morton, iar punga ta cu bani s-a pierdut în mare. Urmă cămaşa de corp. În afară de bănuţul pe care l-ai găsit rătăcit în buzunarul tău, nu avem altceva.

— Sunt un tip foarte convingător, răspunse Cameron. Şi am un talent deosebit când vine vorba despre inventat poveşti. Odată, când eram în portul din Genova, n-aveam o leţcaie, dar am reuşit să-l conving pe unul dintre cei mai bogaţi negustori de acolo că eram fiul unui prinţ habsburg, răpit în copilărie de piraţii berberi. Fascinat de descrierea detaliată a fugii mele dintr-un palat din deşert şi a confiscării ulterioare a unei corăbii de corsari cu care mi-am înfrânt urmăritorii înainte să mă scufund în cele din urmă în apropiere de coasta italiană, mi-a împrumutat o sumă imensă ca să îmi continui călătoria înapoi spre casă, la Viena.

— Se pare că limba ta e la fel de abilă ca degetele tale când vine vorba de apăsat toate pârghiile şi rotiţele potrivite, spuse ea sec.

— Cu toată modestia din lume, pot să născocesc o poveste de necrezut – cu ticăloşi laşi, o aventură periculoasă şi un moştenitor căruia i s-a pierdut de mult urma – care să rivalizeze cu poveştile doamnei Radcliffe.

— Păcat că nu le-ai scris. Date fiind gusturile pentru lectură din acest moment, Georgie şi Pen ar fi captivate de o asemenea poveste. Sophie scoase un geamăt de plăcere când trupul ei gol se lăsă învăluit de apa aburindă. O, Doamne, că tot veni vorba despre surorile mele…

— Un mesaj a fost trimis spre Terrington.

— Mulţumesc, Cam. Sophie luă săpunul şi buretele, apoi făcu o spumă cu bule care mirosea delicios şi îl stoarse, lăsând ca o ploaie măruntă să i se prelingă printre sâni. „O, extaz!” Ce m-aş face fără tine? murmură ea coborând cu buretele pe gâtul graţios. Este dumnezeiesc – e posibil să stau aici ore întregi, pentru că am de gând să

curăţ fiecare părticică din pielea mea.

— Hmm, atunci mă văd nevoit să-mi ofer serviciile. Păşi în spatele paravanului. Nu poţi să ajungi prea bine la mijlocul spatelui.

Sophie se cufundă sub bule.

— Ce propunere obraznică, îl certă ea. Ştii, chiar n-ar trebui să vii aici. Ne-am întors în lumea reală acum şi trebuie să avem grijă să respectăm regulile stricte ale societăţii.

— N-ar trebui să fac multe lucruri, Rază de Soare. Dar ai aflat deja că sunt incorigibil.

— Păcătos de incorigibil, spuse Sophie.

Şi, oricum, se simţi şi ea puţin păcătoasă când zări sclipirea din ochii lui Cameron. La naiba cu decenţa! Regulile puteau să aştepte până se întorcea ea acasă. Pentru moment, putea să se prefacă a fi într-un ţinut exotic, unde obiceiurile şi regulile stricte erau altele decât în Anglia.

Ridică un picior şi plimbă uşor buretele de-a lungul lui.

— Tu, spuse el cu vocea uşor răguşită, inviţi Necazul să se ocupe de toaleta ta.

Da, şi Necazul nu a sunat niciodată atât de ademenitor.

— Păi, în cazul ăsta, ar putea Necazul să ajungă la locul ăla enervant de pe spatele meu? întrebă ea. Începe să mă mănânce.

— Hmm. Cameron îşi scoase cămaşa cea nouă. Asta ar putea necesita ceva manevre. Se duse în spatele ei, şi Sophie auzi sunetul pantalonilor lui alunecându-i peste coapse.

„Sunt o fată rea. Foarte rea”.

— Dă-mi buretele, Rază de Soare!

Ea îl întinse, cu pielea deja fremătând de nerăbdare.

Clăbucii săpunului declanşară un susur diafan.

— Va trebui să te ridici şi să te apleci în faţă, spuse Cameron şi îşi propti şoldul pe marginea căzii.

Sophie se simţi minunat de decadentă şi făcu exact

cum i se ceruse. Ştia – o, da, ştia – că era un păcat să savureze asemenea intimităţi. Dar…

„Dar nu regret. Nici măcar pentru o clipă”.

— Mâncărimea e aici? întrebă Cameron şi trecu buretele peste omoplatul ei stâng. Sau aici?

Atingerea lui o tachină de-a lungul coloanei.

— Mmm. Trupul ei vibra de plăcere. Nu-mi amintesc.

— Atunci, ar fi mai bine să mă asigur că ajung peste tot. Buzele lui, calde şi umede de la rotocoalele de abur, se apăsară pe ceafa ei. Ar fi bine să te mişti doar un pic, ca să ajung…

Sophie îşi ţinu răsuflarea când mâinile lui alunecară de-a lungul liniei umerilor înspumaţi şi o trase mai aproape. Zăbovi o clipă la braţele ei, apoi îi dezmierdă coastele ca să îi cuprindă sânii.

— N-ar trebui să neglijăm nici partea din faţă, murmură el. Şi apoi, să mă ocup de fiecare părticică din pielea ta, presupune să ajung inclusiv la degetele de la picioare.

Sunetul gutural se transformă într-un geamăt.

Cameron chicoti.

— Dar degetele pot aştepta. Îi dădu drumul atât cât să găsească săpunul. „Aspru şi fin”. Textura lui îi tachină sfârcul şi trimise fiori de foc în centrul feminităţii ei. Cameron trecu la celălalt sfârc şi repetă mişcarea.

— Gata cu algele şi cu sarea, şopti el. Miroşi a iarbă-neagră şi a miere. Inspiră adânc şi adăugă: Mă face să mă gândesc la dansul razelor de soare printre ierburile sălbatice din luncă.

Fuioarele de abur se încolăciră în şuviţele ondulate ale părului lui.

— Iar tu, răspunse ea, miroşi a loţiune de dafin şi… Simt cumva coniac în respiraţia ta?

— Whisky-ul local, o corectă Cameron cu un chicot răguşit. Hangiul a insistat să mă alături lui la un pahar din băutura lui specială, în vreme ce asculta povestea călătoriilor noastre. Cât despre colonia de dafin – care,

apropo, este de la Floris, faimosul parfumier din Londra a fost uitată de unul dintre oaspeţii de dinainte. Domnul McGregor a insistat să o folosesc atunci când mi-a aranjat baia mai devreme într-una dintre camerele libere de la han. N-am vrut să te trezesc.

— Există cineva care să nu poată fi fermecat de limba ta? întrebă Sophie şi lăsă capul pe spate ca să inspire încă o adiere din parfumul lui seducător.

Cameron îi prinse gura într-un sărut lung şi pasional.

— Limba mea, spuse el după o pauză foarte lungă, nu vrea să vrăjească decât o singură persoană. Reuşeşte?

Sophie îşi atinse buzele de ale lui.

— Întreabă-mă mai târziu.

După altă pauză destul de îndelungată, apa se agită într-un vârtej strălucitor când ea se răsuci în cada de cupru şi îşi trase genunchii sub ea ca să stea cu faţa la el. Pieptul lui strălucea de la umezeală, picăturile se agăţau de cârlionţii întunecaţi şi arătau ca nişte perle în lumina argintie. Sophie îşi apăsă palmele pe conturul sculptural al coastelor lui, se aplecă şi linse o mărgea de apă de pe pielea lui bronzată.

O voce profund masculină vui în pieptul lui.

— Îmi plac gemetele tale, spuse ea, şi îl linse din nou.

— Sophie! Cameron îi prinse chipul între mâini Dacă ai să continui aşa, am să încep să urlu la lună.

— Îmi plac şi urletele tale, răspunse ea. Căldura lui se simţea atât de bine. „Atât de bine”, Mâna îi alunecă pe abdomenul lui plat şi ea îi încercui buricul cu un deget. Chiar şi lătraturile tale.

Când el inspiră, răsună mai curând ceva ca un geamăt.

Cu un râs gutural, Sophie îşi coborî palma.

— Nu. Mă. Tenta. El se ridică şi o trase în sus cu el într-o spumă de stropi de apă şi bule multicolore.

— De ce nu? întrebă ea, căci ştia că interludiul acela fermecat avea să se termine în curând şi că Sophie-sirena urma să redevină Sophie-fata-bătrână.

— Pentru că… spuse el răguşit. Prinse repede un prosop şi începu să îi şteargă umerii uzi. Pentru că trebuie să ne întâlnim cu cineva. Şi, dacă nu ne grăbim şi nu ne îmbrăcăm, întârziem.

O *întâlnire?* Nu suna bine. Un avocat, poate? Sau poate o diligenţă care se îndrepta spre casă? Gândul ar fi trebuit să o bucure, dar nu reuşi decât să o facă să simtă un ghem în stomac.

— D… dar nu ştim pe nimeni aici în… în… Sophie îşi dădu seama că încă habar nu avea unde se găseau. În locul ăsta necunoscut.

— Suntem în Scoţia, Sophie, răspunse el.

„În Scoţia? Ca să vezi!” Scoase un râs tremurat şi se gândi la povestea lor.

— Ca să vezi! N-aş fi ghicit niciodată că am ajuns până la graniţa de nord.

— Da, vânturile furtunii au fost foarte puternice. Vocea lui era ciudat de monotonă când se apucă să îi şteargă gâtul. Dar pescarii de aici zic că nu este neobişnuit pentru perioada asta din an.

— Chiar aşa? Discuţia despre vreme nu făcea decât să întârzie întâlnirea stabilită. Trebuie să fi fost una dintre furtunile venite dinspre Marea Nordului şi pornită de pe coasta Danemarcei. Cred că există şi un nume pentru acest fenomen, dar nu mi-l amintesc. Ştia că bătea câmpii, dar nu îi păsa. Ar fi făcut orice ca să amâne revenirea în lumea reală. Indiferent de nume, e cert că ne-a purtat la mare distanţă de drumul nostru.

— Ba dimpotrivă, spuse Cameron uşor. Aş spune că soarta ne-a adus exact acolo unde trebuia să fim.

Scântei ciudate se adânceau şi dansau în privirea lui.

— Ai băut cumva prea multe înghiţituri din whisky-ul hangiului? întrebă Sophie. Nu are niciun sens ce zici.

Gura lui se arcui într-un zâmbet discret.

— Ba chiar are sens, Sophie. Prosopul căzu pe podea când o cuprinse în braţe. Te-am mai rugat o dată să fugi cu mine în Scoţia – şi ai avut dreptate când ai refuzat. Dar

acum sper că te vei răzgândi. Sunt mai în vârstă şi, chiar dacă nu pot să pretind că sunt mai înţelept, măcar am învăţat din greşelile impetuoase ale tinereţii mele.

„Îmi cere pentru a doua oară să mă mărit cu el?”

— Am vorbit cu preotul de aici azi, la prima oră. După cum ştii, nu e nevoie de un cleric pentru a te căsători şi nici nu trebuie să faci anunţul căsătoriei. Nu trebuie decât să ne declarăm intenţiile în faţa a doi martori şi se întocmeşte documentul. Dar bănuiesc că un certificat de la biserică ar fi bine văzut de familia ta.

Pământul parcă se mişca deodată sub picioarele ei, asemenea punţii ambarcaţiunii cu care se avântaseră în furtună.

— Ne aşteaptă în bisericuţa de după pajiştea satului. Domnul McGregor şi soţia lui au acceptat cu amabilitate să ne fie martori. Într-o jumătate de oră putem deveni soţ şi soţie.

Inima ei începu să cânte. Dar numai pentru o clipă. Un sunet mai adânc şi mai întunecat se ridică şi umbri bucuria ei iniţială.

— Nu poţi să te însori cu mine, Cam. Eşti un domn cu rang acum şi trebuie să alegi pe cineva pe măsura ta. O doamnă care să ştie cum să fie o marchiză.

— A, şi de când mă supun eu convenţiilor? răspunse Cameron cu un zâmbet strâmb. Remarca lui fu iute înlocuită de una mai serioasă: Viaţa care mă aşteaptă e şi aşa destul de înfricoşătoare. Nu mă pot imagina alături de o marchiză de mucava – cineva care a fost atent pregătită pentru a se descurca într-o asemenea poziţie, dar care să fie lipsită de inimă şi de substanţă. Se întinse ca să îi cuprindă chipul între mâini. Suntem suflete asemănătoare, Sophie, şi am îndrăznit să ne aruncăm împreună în câteva aventuri nebuneşti în trecut. Sper că ai să-mi fii alături şi în aventurile viitoare.

O, cât îşi dorea să spună da. *Şi totuşi*…

— N-am mai multă experienţă decât tine când vine vorba despre viaţa de aristocrat, continuă el. Ai însuşirile

perfecte – eşti bună, grijulie, plină de compasiune. Ca să nu mai spun că eşti cu capul pe umeri şi practică.

Sophie simţi o strângere de inimă. Desigur, complimentele o măguleau. Dar nu astea erau cuvintele pe care îşi dorea să le audă.

El şovăi şi folosi clipa de tăcere ca să tragă adânc aer în piept. Şi, printre genele-i întunecate, Sophie întrezări o pâlpâire de vulnerabilitate.

— Dar, mai presus de toate, te iubesc, Sophie. Am rătăcit printr-o lume a umbrelor de când te-am părăsit, am fost prea prost, prea mândru… prea speriat de eşecul altei încercări de a-ţi cuceri inima. Şi apoi hazardul ne-a adus împreună.

— N-a fost hazardul, şopti ea. N-a fost soarta, nici norocul.

— Ştiu, ştiu. Pentru un cinic e greu să o recunoască, răspunse el. Dar ai dreptate – iubirea a fost cea care m-a îndrumat prin labirintul întunericului.

O grimasă arcui buzele lui Cameron.

— Aşa c-am să mă obişnuiesc să o spun, Rază de Soare, chiar dacă tovarăşii mei Cerberi au să moară de râs când mă vor auzi. Nu că n-aş merita-o, pentru toate bătăile de cap pe care le-am provocat de-a lungul anilor.

— Iubirea, repetă Sophie şi savură ecoul acelui cuvânt.

— Iubirea. Cameron desfăcu uşor cercelul de aur cu perlă şi i-l puse în palmă. Nu am un inel de logodnă, aşa că vom folosi acest cercel ca simbol al legământului meu. Sper să nu te superi. Vom alege ceva mai potrivit de îndată ce revenim la Londra.

Sophie privi pâlpâirile aurii ale bijuteriei. „Aur de pirat”. O comoară mai valoroasă ca orice.

— Va fi o slujbă simplă. O pauză. Sper că nu-ţi doreai o ceremonie la St. George, în Hanover Square, cu toată lumea bună invitată.

— Doamne fereşte, nu! Asemenea extravaganţe nu sunt stilul meu. Sunt pur şi simplu…

— Pur şi simplu Sophie, zise Cameron şi o reduse la tăcere cu un sărut. Lumina vieţii mele. O rază de soare care este perfectă exact aşa cum e ea.

Un nou şirag de picături sărate îi alunecă pe obraji.

— Acum, te rog spune da, Sophie. Sau trebuie să plec cu tine pe o corabie spre vreo insulă pustie şi să te ţin prizonieră până te îndupleci?

— O, te rog, nu mai vreau călătorii pe mare. Oricât de ademenitor ar suna insula pustie, mai bine spun da, murmură ea. Da. Da. Da.

— O decizie foarte înţeleaptă, comentă Cameron. Următoarea ameninţare de pe lista mea era să te închid într-o vilă bântuită din Italia, împreună cu un călugăr nebun pe post de temnicer.

— Probabil că Georgie şi Pen n-au să mă ierte că ratează o asemenea aventură.

— Mă voi revanşa când le cumpăr toate romanele de groază de pe rafturile de la Hatchards. Zâmbetul lui deveni uşor nesigur. Nu mă tachinezi, nu-i aşa, Rază de Soare? Răspunsul tău chiar este da?

— Da, spuse Sophie. Adevărul este că te-am iubit de când mi-ai salvat ariciul din ghearele buldogului moşierului Mather.

— Au! El se strâmbă. Încă am cicatricile alea pe încheieturi.

— Ceea ce nu demonstrează decât că, în ciuda afirmaţiilor tale contrare, ai avut mereu un suflet nobil.

— Îmi acorzi prea mult credit. Un alt sărut. Dar am să încerc să nu te dezamăgesc.

— Niciodată, Cam. Sophie îi îndepărtă o şuviţă udă şi ondulată de pe frunte. Niciodată.

Pentru câteva clipe, singurul sunet din încăpere fu trilul unei păsări de afară amestecat cu susurul apei care picura de pe trupul încă umed al lui Sophie.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-ţi simt membrele dezgolite lipite de mine, murmură Cameron după ce desenă săruturi pe gâtul ei arcuit, tu tremuri – iar noi suntem în

întârziere. Chiar trebuie să ne îmbrăcăm. Îi întinse un prosop curat. Ar fi tare indolent din partea noastră să îi facem pe toţi să aştepte chiar la propria noastră nuntă. Dar fii sigură că vom relua această încântătoare discuţie între patru ochi când ne întoarcem.

„Nunta noastră”. Sophie se pregăti în continuare cufundată într-o ceaţă argintie.

— Gata? strigă Cameron şi îşi netezi nodul lavalierei lui cu dungi roşii şi albe.

Cumva, în ciuda ofertei limitate din acel sătuc, Cam reuşise să surprindă măcar puţin din esenţa lui de om rebel.

Sophie acceptă mâna întinsă şi zâmbi.

— N-am să aştept să mă întrebi de două ori.

*

— Aşteaptă aici o clipă. Ignorând privirea uluită a lui Sophie, Cameron se îndepărtă de cărare şi ocoli un petic de grozamă înţepătoare.

— Credeam că îţi faci griji că întârziem, strigă ea.

— Nu îmi ia mai mult de o secundă. Se întoarse spre locul în care se afla ea, făcu o plecăciune uşoară şi, cu o reverenţă, îi oferi un buchet de flori sălbatice. Fiecare mireasă trebuie să aibă un buchet de flori, nu?

— O, sunt frumoase! exclamă ea.

Lui Cameron i se tăie răsuflarea când ea ridică florile în lumină şi zâmbi. Rozul pal al trandafirilor se potrivea de minune cu culoarea obrajilor ei, iar albăstrelele aveau aceeaşi nuanţă ca ochii ei de safir.

— Frumuseţea lor păleşte în comparaţie cu splendoarea ta naturală, murmură el.

O pată de soare accentuă îmbujorarea rozalie de pe chipul ei.

— Poate că ar trebui să te apuci de scris poezii, precum şi poveşti cu aventuri periculoase.

— N-aş vrea să i-o iau înainte lui Gryff – el este liricul,

literarul Cerber, Ţuguie buzele când se opriră din mers. Hmm, Connor a devenit crescător de capre… Bănuiesc că ar trebui să îmi aleg şi eu vreo profesie respectabilă cu care să-mi ocup timpul. Ceea ce e mare păcat. Aş prefera să mă bucur de activităţile mele sub acoperire.

O spuse în glumă, dar Sophie deveni gânditoare.

— Şi eşti foarte bun la ce faci. Poate că există o cale prin care să-ţi pui talentele extraordinare în serviciul unei cauze mai bune.

— O cauză mai bună? Încă nu mi-ai văzut colecţia de opere de artă, glumi el. Înainte să spui vreun cuvânt, să ştii că n-am de gând să o returnez pe niciuna dintre ele.

— Nu la asta mă gândeam.

Cameron mai că reuşi să vadă cum rotiţele se învârteau în mintea ei. Îi plăcea enorm că Sophie considera enigmele o provocare interesantă.

— Mă gândeam, spuse ea încet, că poate Coroanei i s-ar părea utile serviciile tale.

— Vrei să spui… să lucrez cot la cot cu guvernul? Ideea era interesantă – şi nu se gândise niciodată la asta.

— Dată fiind pregătirea ta militară – presupun că nu glumeai despre priceperea ta cu sabia –, pare o legătură logică.

— Am impresia, spuse Cameron căzut pe gânduri, că ne aşteaptă ceva aventuri fascinante.

— Acum, că mă descurc bine cu încuietorile, mi-ar plăcea să învăţ cum să escaladez zidul unui conac.

— Vom vorbi noi despre asta… Ridică privirea şi zări bisericuţa de piatră chiar în faţa lor, aşezată în mijlocul unui pâlc de stejari falnici. Dar gata cu pălăvrăgeala despre activităţile noastre clandestine. Nu este chiar genul de discuţie pe care o doamnă şi-o doreşte în ziua nunţii ei.

— După cum bine ai subliniat, nu suntem un cuplu convenţional, spuse Sophie.

— Aşa să rămână. Amin!

Păşiră în afara cărării, apoi începură să se grăbească prin iarba proaspăt cosită.

— Preotul pare să aştepte la intrare, spuse ea oarecum îngrijorată. Sper că n-am întârziat prea tare.

Cameron o luă de mână şi, grăbind pasul, îşi întoarse capul şi îi făcu cu ochiul.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, Rază de Soare.

Capitolul 23

„Soţ şi soţie”. Cuvintele preotului încă răsunau în mintea ei, hârtia oficială ieşea uşor din buzunarul lui Connor şi totuşi totul continua să pară oarecum ireal. Poate, se gândi Sophie cu tristeţe, pentru că nu era încă destul de sigură de noul ei nume. Nu mai încăpea îndoială că soţul ei era fiul legitim al lui Rowland. Totuşi, legitimitatea nu fusese confirmată deocamdată. Cameron şovăise doar o fracţiune de secundă înainte să semneze certificatul.

Mâzgălitura lui fusese greu de descifrat.

— Ce nume să dau când sunt întrebată cine sunt? murmură ea pe drumul înapoi spre han.

— Lady Wolcott, răspunse el ferm.

— O, dar mă simt ca o impostoare.

— Nu eşti, o asigură Cameron. În plus, fetele de la cârciumă ar fi teribil de dezamăgite dacă nu ar putea să facă reverenţe şi să îţi spună „milady”. Le-am încântat cu pericolele prin care ai trecut înainte ca iubirea să le învingă pe toate şi doresc să sărbătorească alături de noi.

— Mă cutremur când îmi imaginez ce le-oi fi povestit.

El zâmbi larg.

— Poate c-am înfrumuseţat un pic lucrurile, dar trebuie să recunoşti că adevărul este în sine o poveste de necrezut.

— Poate chiar mai plin de suspans decât *Groaznicul secret al lui Lady Avery.* Sophie îl strânse un pic mai tare de braţ şi se bucură să îl simtă aproape. Deşi trebuie să spun că tocmai mi-am dat seama că ambele poveşti au în comun

un element-cheie.

— Şi care ar fi acesta?

— Ambele au un erou cutezător, răspunse Sophie cu un zâmbet larg.

— Cum poţi să fii sigură? N-ai auzit sfârşitul cărţii Georgianei, comentă Cameron.

— Ştim cu toţii că trebuie să se termine cu un „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi…”, deci trebuie să existe un erou. Îşi permise să facă o pauză răutăcioasă. Chiar dacă amândoi ştim că eroina e perfect capabilă să se salveze singură, e frumos să vezi cum un cavaler în armură strălucitoare vine călare pentru a o salva.

Cameron scoase un oftat chinuit.

— De ce doamnelor li se pare atractiv un costum de oţel? Îl face pe bărbat să pară… îndesat. Şi scârţâie mai rău decât corsetul prinţului regent.

— Prea bine, poţi să porţi în continuare ţinuta de pirat, spuse Sophie. La urma urmei, coiful ţi-ar ascunde cercelul. Ridică mâna şi simţi un tremur de bucurie când văzu sclipirea aurului şi a perlei pe deget. Şi exact licărirea asta de metal preţios mi-a atras mai întâi atenţia când m-ai găsit pe aleea întunecată.

— Şi eu care credeam că ai fost fascinată de inteligenţa mea sclipitoare şi de zâmbetul meu strălucitor.

— Şi de ele, recunoscu Sophie. De fapt, ador aproape totul la tine, Cam. Ea se uită la cămaşa lui. Mai puţin lavaliera asta bătătoare la ochi.

— Nu-ţi place? Alternativă era o nuanţă îngrozitoare de maro-roşcat. Şi albul părea o alegere mult prea comună. Zâmbetul lui indolent trimise fiori molcomi şi şerpuitori prin tot trupul ei. Totuşi, sunt mai mult decât dispus să o dau jos.

Când deschise uşa hanului şi o conduse în sus pe scări, Sophie auzi chicoteli, urmate de târşâitul grăbit al fustelor dând colţul pe coridor. Dar, înainte să pună vreo întrebare, Cameron o ridică în braţe şi deschise cu umărul uşa de la camera lor.

Sophie clipi uluită şi rămase fără cuvinte. Vorbiseră despre istorioare imaginare. Dar asta – asta era un basm! Zeci de lumânări de culoarea mierii licăreau în fiecare colţ al camerei, flăcările lor unduitoare scăldând lambriurile de pin într-o strălucire aurie. O dâră de petale de trandafir de un roz pal ducea spre pat, unde două cupe de sticlă erau umplute cu şampanie.

— Văd ca fetele au luat în serios rugămintea mea pentru un cadru romantic, observă el şi o lăsă jos.

— Este… Sophie aruncă o privire spre crenguţele de iarbă-neagră proaspăt tăiate care decorau minunat pervazul. Este cel mai frumos cadru pe care l-am văzut. Mă simt ca o prinţesă.

— Să sperăm că nu mă transform în broască atunci când mă săruţi.

— Vă trebuie să ne asumăm riscul ăsta, spuse ea, apoi îl cuprinse în braţe şi îşi apăsă buzele pe ale lui.

Protestul lui se topi iute într-un râs uşor. Iar apoi… se făcu linişte. Atingând, tachinând, gustând – acela era singurul limbaj de care aveau nevoie. Mâinile şi limba lui făceau lucruri delicios de necuviincioase pe trupul ei.

— Hai să nu şifonăm rochia cea nouă. Panglicile fură slăbite, nasturii micuţi fură descheiaţi. L-am convins pe negustor să-mi dea îmbrăcămintea pe credit, dar nu vreau să-mi forţez norocul.

— Într-adevăr, nu. Nu trebuie… Sophie se strecură afară din muselină… Să profităm de bunătatea lui. Deznodă lavaliera lui Cameron, apoi îi desfăcu şi cămaşa. El reuşi să aşeze frumos hainele pe singurul scaun din încăpere, apoi o răsuci înspre pat.

— *Sláinte*. Îi întinse una din cupe. Ăsta e un toast tradiţional galic care se traduce prin „Fie ca potirul tău să fie plin de fericire, acum şi pentru totdeauna”.

— *Sláinte,* repetă Sophie.

Se putea să fie mai fericită de atât? se întrebă şi savură efervescenţa şampaniei care îi dansă pe limbă.

Primi răspunsul o clipă mai târziu.

Cameron zâmbi şi sorbi prelung din băutura lui, apoi, cu gura încă dulce de la lichidul de un auriu pal, îşi coborî capul şi îi cuprinse sfârcul ascuns în cămaşă.

Oh! Fu cuprinsă de un val ameţitor de plăcere. Oh, oh, oh!

Dezmierdarea pânzei şi şampania rece aprinseră un foc înfiorător.

— Sunt, răsuflă ea întretăiat, teribil de necuviincioasă şi desfrânată dacă vreau să mă săruţi aşa în mijlocul zilei?

— O, crede-mă, Rază de Soare, sunt lucruri mult mai necuviincioase şi mai desfrânate pe care putem să le facem împreună. Trupul ei se sprijini de perne, iar corpul lui cald şi puternic îi sărută carnea. Asta.

O flacără tremurătoare se aprinse până în vârful picioarelor ei.

— Şi asta.

Căldura sfârâi în interiorul coapselor ei.

— Sau am putea să încercăm…

Sophie îşi înăbuşi un ţipăt de încântare când degetele lui desenară scântei înfiorate pe măsură ce se adânciră în cea mai intimă dorinţă.

— Nu. Te. Opri.

— Dorinţa ta îmi este poruncă. Pentru că, fie noapte, fie zi, acum pot, fără vreo problemă, să fac dragoste nebuneşte cu soţia mea.

*

Înserarea proiecta peste mlaştini un violaceu tulbure când Cameron se trezi din somnul lui fericit.

Se trase cu grijă de sub braţul lui Sophie, se întoarse pe spate şi se trezi zâmbind în vreme ce privea umbrele diafane care se jucau pe tavanul vopsit în alb.

Zâmbi – la nimic şi la totul în acelaşi timp.

Trilurile îndepărtate ale unei privighetori, fluturarea molcomă a draperiei în adierea vântului, chicotelile vagi ce veneau de la dugheana de dedesubt în clipa aceea, lumea

părea în perfectă armonie cu liniştea lui profundă.

„Turte de ovăz trecute prin miere de flori sălbatice”. Avea să ceară ceva dulce ca să ronţăie Sophie după ce se trezea. Pentru el, vin de Porto şi brânză de Stilton. Poate câteva pere şi alune…

Un zdrăngănit venit din curte îi întrerupse brusc reveria. Veneau alţi călători în satul acela de coastă izolat?

— Fix asta lipsea, murmură el, deloc fericit că interludiul lor privat era întrerupt de străini. Dar poate că pur şi simplu vor să ceară indicaţii, adăugă el plin de speranţă.

Oftând, se ridică şi se duse la fereastră ca să arunce o privire.

— Fir-ar să fie! Cum dracului… Strâmbă din buze, ezitând între un zâmbet larg şi o grimasă în vreme ce urmărea câţiva oameni coborând dintr-o trăsură mare. Speram ca mesajul meu să ajungă la ei repede, dar se pare că poşta regală foloseşte unicorni înaripaţi pe traseele din sud.

— Ai spus ceva?

Sophie, minunat de ciufulită, ridică uşor capul de pe pernă.

— Da. Cameron se întoarse. Ar fi bine să pui nişte haine pe tine.

Ea se ridică neliniştită.

— Avem musafiri, adăugă el şi se întinse să îşi ia cămaşa.

— Doamne Sfinte, nu-mi spune că Morton şi Dudley au supravieţuit…

— Nu, nu. Pe chip i se desenă o grimasă. Nu e niciun duşman. Rochia lui Sophie îi fu aruncată cu blândeţe în braţe. Ai face bine să te grăbeşti.

Fără să mai adauge ceva, Cameron trase pe el pantalonii şi, cu o înjurătură, începu să îşi caute cizmele. Însă cuvintele se transformară într-un chicot.

„Prieteni şi familie – sunt obişnuit să trăiesc asemenea unei năluci solitare, dar acum trebuie să ies din

întuneric”. În trecut, ideea asta fusese de neconceput. Dar acum…

Bum, bum, bum!

Avertismentul lui nu venise prea devreme, căci un pumn începu să bată în uşă.

Când văzu că Sophie îşi prinse ultima agrafă în păr, Cameron descuie încuietoarea şi deschise uşa.

— Îţi aduc la cunoştinţă că am dat cu susul în jos jumătate de Anglie pentru voi, îl informă Gryff, Totuşi, am să mă abţin să vă muştruluiesc din moment ce suntem al naibii de bucuroşi să vă găsim în viaţă. Înclină pălăria spre Sophie. Mai ales pe dumneata, domnişoară Lawrance.

— Sophie! strigară Georgiana, Hermione şi Edward în acelaşi timp.

Gryff îl înghionti pe Connor într-o parte şi se mişcă discret ca să blocheze vederea în cameră pentru familia lui Sophie.

— Ştii, Cam, spuse el în şoaptă, dacă ar fi să-ţi fac o sugestie, chiar cred că ar trebui să faci ceea ce trebuie…

— Abţine-te! Lucrurile nu sunt chiar aşa scandaloase pe cât par, îl întrerupse Cameron cu un zâmbet larg. Apoi, cu vocea mai stridentă, adăugă: Cât este de minunat să vă vedem pe toţi! Dacă am fi ştiut că veneaţi, am fi amânat ceremonia de nuntă. Dar, la cum stă treaba, permiteţi-mi să v-o prezint pe soţia mea, Lady Wolcott – vreau să spun, cea care va deveni în curând Lady Wolcott.

Hermione şi soţul ei schimbară priviri pline de fericire şi de uşurare.

Georgiana îşi exprimă sentimentele un pic mai vocal.

— Uraaa! Era şi timpul să-ţi bagi minţile în cap, Cam.

Sophie lăsă capul în jos ca să îşi ascundă roşeaţa din obraji.

— Excelent, excelent, spuse Gryff. Trebuie să sărbătorim! Am să cer nişte sticle de şampanie din pivniţă, o masă îmbelşugată şi un salon privat ca să luăm împreună o minunată cină de nuntă.

— Chiar aveam alte planuri pentru astă-seară… spuse

tărăgănat Cameron.

Culoarea din obrajii lui Sophie se transformă în roşu-aprins.

— Dar, din moment ce tot sunteţi aici, continuă el, petrecerea este o sugestie minunată.

*

Dădură cu toţii buzna la parter şi, în scurtă vreme, vinul şi râsetele curgeau din belşug.

Sophie, aşezată în capul mesei, îşi înăbuşi lacrimile şi se lăsă învăluită de voia bună din jurul ei.

Cameron se aplecă pentru a-i îndepărta o şuviţă de păr de pe obraz.

— Eşti fericită? o întrebă el.

— Peste măsură.

— N-am să mă plâng decât de un lucru, anunţă tare Georgiana, care tocmai terminase al doilea pahar de şampanie. Sunt dezamăgită că Anthony a ratat toată aventura şi nu a avut ocazia să arate ce erou cutezător este el.

— O, nu-ţi face griji, îi spuse Cameron. Sunt convins că sărmanul va avea o mulţime de aventuri sfâşietoare şi pe cont propriu.

Gluma lui fu întâmpinată cu o veselie zgomotoasă, şi, după o încruntare trecătoare, Georgiana îşi permise un zâmbet reticent.

— Sunt atât de îngrozitoare?

— Unele lucruri sunt prea periculoase pentru a fi dorite, răspunse Sophie şi îi aruncă o privire piezişă soţului ei. Dar, dacă-ţi dai frâu liber pornirilor, recompensa merită cu vârf şi îndesat riscul.

„Ha, ţi-am spus eu”, îngână sora ei.

„Şi ai avut mare dreptate”, se gândi Sophie.

După un schimb de şoapte cu Connor, Gryff se ridică şi înălţă paharul.

— Permiteţi-mi un întârziat toast de nuntă.

Sophie observă că soţul ei se uita la prietenii lor cu un aer de amuzament precaut. Erau, bănuia ea, prea manieraţi ca să spună ceva cu totul nepotrivit. Dar era de aşteptat să îi tachineze.

El îi surprinse privirea şi ridică din umeri.

— Ah, ei bine, şopti el atât de tare cât să audă ea, dacă mânuieşti o sabie verbală, trebuie să te aştepţi ca, din când în când, lama să fluture prin jurul tău şi să te înţepe în fund.

— Linişte, îl dojeni Connor.

— Scuzele mele, murmură Cameron. Vă rog să continuaţi!

— Pentru prieteni! Pentru familie! spuse apăsat Gryff.

Ciocniră paharele.

— Pentru Cerberi… Urmă o pauză în care făcu o plecăciune elegantă spre Sophie. Şi, mai ales, pentru doamnele minunate care au scos la lumină cele mai de preţ atuuri ale lor.

Georgiana scoase un oftat emoţionat când Hermione îşi duse batista la ochi.

— Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată că am să îl văd pe cinicul Cameron Daggett îmblânzit de dragoste, continuă Gryff. Dintre noi trei, poate că el este cel mai neînduplecat. Dar, din fericire pentru el, o tânără cutezătoare a reuşit să reziste remarcilor muşcătoare şi mârâitului lui.

— Este, fără îndoială, curajoasă şi abilă, murmură Connor, Dar rămâne un mic semn de întrebare în ceea ce priveşte alegerea ei în materie de bărbaţi.

— Ha, ha, ha, spuse Cameron. Am să-mi păstrez riposta pentru data viitoare când mă întâlnesc cu Lady R.

Gryff potoli râsetele cu o lovitură uşoară în paharul lui.

— Am încredere că prietenul nostru ştie că este un câine foarte norocos. Dar, lăsând gluma la o parte, să facem un toast din inimă – pentru Sophie! Pentru Cameron!

Sophie zâmbi şi privi cum lumina lumânărilor dansa în

ochii soţului ei. „Gata cu umbrele, gata cu întunericul!”

Se ridică şi înălţă paharul de şampanie.

— Şi pentru iubire. Această forţă minunată şi fermecată care ne aduce împreună – soţi şi soţii, familie şi prieteni.

— Pentru iubire, repetă Georgiana, care veni să o cuprindă într-o îmbrăţişare drăgăstoasă. Nu ţi-am spus eu că dragul de Cam are să se dovedească un nabab cu rang şi are să te ia cu el? adăugă ea şoptit, tremurând de bucurie. Dar unde ascunde tigrul alb?

Nu existau niciun tigru alb, niciun elefant exotic, niciun castel făcut din rubine şi smaralde.

Nu exista decât Cameron. Periculosul şi impetuosul Cameron…!

Sfârşit